

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အမုန်းတစ်ရစ်-အချစ်မြစ်ဖျား

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်

ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပြန်ချေး - ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

အမုန်းတစ်ရစ်...အချစ်မြစ်ဖျား

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။

၂၄၃-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) အမုန်းတစ်ရစ်...အချစ်မြစ်ဖျား

အမုန်းတစ်ရစ် အချစ်မြစ်ဖျား

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

BURMESE
CLASSIC

❁ အမုန်းတစ်ရပ်...
 အရုံးချစ်လေ...
 အချစ်ဖြစ်ဖူး...
 အချစ်ဖြစ်များထာဝရ စီးဆင်းနိုင်ပါစေ။
 ပန်းယွန်းမိုရ်

အခန်း (၁)

ပန်းနုမေနှင့်ပန်းယွန်းမိုရ်...

ရွာသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သည်နာမည်တွေဟာ ခေတ်ဆန်နေကောင်းနေမှာပေမဲ့ အင်တာနက်ခေတ်၊ သတင်းခေတ်ကြီးထဲမှာတော့ မဆန်း။

ကျေးရွာတွေမှာ အောင်ဘုတို့၊ ချက်စူတို့၊ အေးသာတို့၊ သာဂီတို့ ခေတ်ကုန်ပြီ။

ပြောင်းလဲခြင်းများစွာထဲမှာ ကျေးလက်က နာမည်တွေလည်း ပြောင်းကုန်ပြီပေါ့။

နောက်ထပ် ပြောင်းလဲခြင်းကတော့ ကိုယ့်ရွာမှ အဆက်အနွယ်တွေဟာ ကိုယ့်ရပ်၊ ကိုယ့်ဒေသကို ပြန်ပြီး လှူကြတန်းကြ၊ အကျိုးပြုကြတာပါပဲ။

ကောင်းတာပေါ့။ ရွာကလူတွေ များများကြီးပွားတိုးတက်ကြ
 ပါစေ။ ဒါမှ ကိုယ့်ရွာကို ပြန်ပြီးအကျိုးပြုကြ၊ ကြည့်ကြတာလေ။
 ယခုဆို ရွာမှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထကျောင်းတွေ၊ စာကြည့်တိုက်
 တွေ၊ အလှူရှင်တွေ လာလှူသည့် ဆေးခန်းတွေ၊ လမ်းတွေဆိုတာ
 လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လာသလိုပဲ။ ပန်းယွန်းမိုရ်
 တို့ရွာဟာလည်း ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အ.ထ.က(ခွဲ)ကျောင်း၊ ကျန်းမာရေးမှူးရှိသည့်ဆေးခန်း၊
 ဈေးသေးသေး၊ စာကြည့်တိုက် ပြည့်စုံကုံလုံသော ကျေးရွာကြီးရဲ့
 အဆင်တန်ဆာ။

သူမတို့ရွာသားတွေ အထူးပျော်နေကြတာကတော့ ရွာဦး
 ကျောင်းဆရာတော်၏ ကျောင်းမှာ ရှင်အပါး (၄၀) လာပြီး ရှင်ပြု
 ကြမှာမို့ပါပဲ။

ရွာထဲက ရှင်မပြုနိုင်သည့် ကလေးတွေကို စုပေါင်းပြီး ရှင်ပြု
 ပေးမည့် သူဌေးက သည်ရွာရဲ့အဆက်အနွယ်တဲ့။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက သည်ရွာမှ ထွက်သွားကြသူ
 တွေ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး ရွာပြန်အလှူအတန်းလုပ်ကြခြင်းပါပေ။

သူဌေးအမည်က ဦးစည်သင်္ခါတဲ့။ နာမည်ကလည်း အထူး
 အဆန်း။ လူကတော့ အလှူမဝင်မီနေ့ကျမှ လာမည်တဲ့။

ပန်းနုမေနှင့်ပန်းယွန်းမိုရ်တို့ ညီအစ်မလို ရွာရဲ့ကာလသမီး၊
 ကာလသားတွေကတော့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို ကြိုတင်ပြီး လုပ်

ထားကြရပါသည်။

သူဌေးဦးစည်သင်္ခါရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် အရီးသောင်း
 က ရွာမှာ ကမကထပြုပြီး၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာမှန်သမျှ ဆရာ
 တော်နှင့်ပေါင်းပြီး လှူ ဆောင်နေကြတာ။

အရီးသောင်း၏အိမ်ရှေ့မှာပဲ မဏ္ဍပ်တွေထိုးကြ၊ ထမင်းစားရုံ
 တွေ ဆောက်ကြသည်။ တကယ့်ကို ပျော်စရာကြီးပါပဲ။

ပန်းနုမေဟာ အရီးသောင်းရဲ့ လယ်ယာကိုင်ကျွန်းတွေမှာ
 ပင်တိုင်အလုပ်လုပ်သည့် အလုပ်သမလေးတစ်ယောက်မို့ သည်အိမ်
 ရဲ့အလှူဝေယျာဝစ္စတွေမှာ ထဲထဲဝင်ဝင် လုပ်နေရသည်။

ရွာလေ၊ ရွာထုံးစံအရလည်း သားရေးနားရေး အလှူရှိသမျှ
 ကာလသမီး၊ ကာလသားတို့ ဝိုင်းကူညီကြစမြဲပါ။

ယခုကတော့ အထူးပေါ့။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကတော့ သည်နှစ်မှာပင် (၁၀)တန်းကို ဂုဏ်ထူး
 (၄)ခုနှင့် အောင်ထားပြီး ရွာကျောင်းမှာ လုပ်အားပေးနေသူလေးပါ။
 စေတနာဆရာမလေးပေါ့။

ညီအစ်နှစ်ယောက်လုံး ရပ်ရည်လေးတွေ ဖြူဖြူစင်စင်၊ သနား
 ကမားလေးတွေဖြစ်ကြပေမယ့် ဘဝတွေကတော့ ကြမ်းမှကြမ်း။

ဖခင်က ရောဂါသည်...မိထွေးက နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးကို အသေ
 ဝါသနာပါသည့် လောင်းကစားသမား။ ပန်းနုမေ ဘယ်လောက်ပင်
 အလုပ်လုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ လူမွေးလူရောင်မပြောင်။

လုပ်ကိုင်ရသရွေ့ မိထွေးကို အပ်ရသည်။ အပ်ရပေမယ့်

ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားရဖို့ မသေချာ။ ရသမျှပိုက်ဆံ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး ထိုးပစ်တာချည်း။ သည်တော့ အကြွေးက ဒလပေ။

တစ်နေ့...တစ်နေ့ အိမ်မှာ တဆူဆူ။ ဟိုလူမာန်၊ သည်လူ ရှမ်းနှင့်။ သူမတို့အိမ်မှာ မေမေ ဆုံးပါးသွားတည်းက ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိတော့တာပါ။

သည်တော့ ပန်းနုမေမေမျှ အရီးသောင်းရဲ့အိမ်မှာ အလုပ် ပင်တိုင်ဆင်းရင်း အလုပ်လုပ်သည့် စက်ရုပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ သူမ ရွာကျောင်းမှာ (၈)တန်းအောင်ပြီးကတည်းက မေမေ သေဆုံး ကတည်းက ဆိုပါတော့။

အရီးသောင်းကပဲ သူမ၏ စားရေး၊ ဝတ်ရေးတို့ကို အမြင် မတော်လို့ တာဝန်ယူထားရသည့်အဖြစ်။

ပန်းယွန်းမိရဲလက်ထက်မှာတော့ ရွာကျောင်းက (၁၀)တန်း အထိ တိုးမြှင့်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ သည်လိုပဲ ကုပ်ကုပ်ကပ်ကပ်နှင့် (၁၀)တန်းအောင်ခဲ့ရပါသည်။

(၁၀)တန်းအောင်ပြီးတော့ အဝေးသင်ပဲတက်ရမှာပေါ့။ ဒါ၊ တောင် အရီးသောင်း အားပေးလို့သာ။

“အဝေးသင်လောက်တော့ တက်ပေါ့။ အရီးသောင်း ပေးမယ်။ ပညာဒါနလုပ်မယ်”

ယခုတော့ ပန်းယွန်းမိရဲဟာလည်း လယ်ပိုင်ရှင်၊ ယာပိုင်ရှင် ကြီး အရီးသောင်းရဲ့အိမ်မှာပဲ ခိုင်အိပ်၊ ခိုင်စား အလုပ်လုပ်ပေါ့။

ကောက်စိုက်ချိန် ကောက်စိုက်၊ ပဲကောက်ချိန် ပဲကောက်။

ရသမျှလုပ်အားခကိုတော့ ဖေဖေနှင့်မိထွေးကို ပေးရသည်။ သူတို့ ကလည်း ပေးမလောက်။ ကြိုတင်ငွေဆိုပြီး ရွာရိုးလျှောက်ယူတတ် သည့် မိထွေးကြောင့် မြေပူရာကင်းမှောင့်။ တော်တော် ဒုက္ခရောက် ရပါသေးသည်။

ရွာမှာ အလုပ်ပူချိန်ဆို အလုပ်သမားတွေမျှ လက်မလည်ရ မအားရပါ။

ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မက ကျေးဇူးသိတတ်ပါသည်။ အရီးသောင်း ၏ လယ်၊ ကိုင်းကိုပဲ ပင်တိုင်လုပ်ကိုင်ပေးကြပါသည်။ ပြောရလျှင် လူရင်းတွေပေါ့။

သို့မေမေ့ သူမတို့ရဲ့မိထွေးတော် ဂေါတမိက ဟိုလယ်ရှင်ထံ သွားငွေကြိုယူလိုက်၊ သည်လယ်ရှင်ထံ သွားပြီးငွေကြိုယူလိုက်နှင့် ပြဿနာအမြဲတက်ရသည်။

သူမတို့ကိုလည်း ဒေါ်သောင်း၏ လက်ကိုင်တုတ်တွေ၊ ပုဆိုး ရိုးတွေတဲ့။

“တစ်လက်ကိုင်၊ တစ်ပါးကျွန်တွေ...သွားမခေါ်နဲ့”
အရီးသောင်းကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ တစ်ရွာလုံးကို စိန်ခေါ်ပစ် တာပဲ။ သူက ရွာမိရွာဖမို့ မျက်နှာလည်းကြီးသည်လေ။

“ဟေ့...ဒါ...ငါ့ဝမ်းမနာသမီးတွေလို ငါက သဘောထား တာ။ သူမိထွေးလက်မှာဆို ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးဖြစ်ပြီး မြူစား မြိုက်စားခံရမှာ။ ငါက ခိုင်းရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ စောင့်လည်း စောင့် ရှောက်တယ်။ ကျွေးလည်းကျွေး၊ ဆင်လည်းဆင်တယ်။ သူတို့ လိမ္မော်

ရင် အမွေတောင်ပေးဦးမှာ။ အိမ်ထောင်ရက်သားလည်း သင့်တော်
တဲ့သူနဲ့ ချပေးမှာ။ သူခိုး၊ ဘိန်းစား၊ ထန်းရေသမားတွေ ငါ့သမီး
နှစ်ယောက်အနားကပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မကို သဘော
ထားရှာသည့် အရိုးသောင်းဟာ မုဆိုးမကြီးသမီး၊ မြေးတွေနှင့် နေရ
သူပါ။

အခန်း (၂)

ဦးစည်သင်္ခါ...

အသက်က (၃၅)လောက်ပေမယ့် လုပ်ငန်းကြီးတွေ ဦးဆောင်
ပြီး အလုပ်တွေ လုပ်ရလွန်းလို့ လူက ရင့်ချော်နေသလားမသိ။

သူ့များသူဌေးတွေလို ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့မေါ့သုံးပြီး KTVတွေ၊
မာဆက်တွေ သွားနိုင်ဖို့နေနေသာသာ ဆောက်လုပ်ရေးဆိုက်တွေထဲ
ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ကြီးကြပ်ရ၊ စောင့်ကြည့်ရ၊ လုပ်ကိုင်ရနှင့်
တကယ့်ကိုမစားသာ။

သည်ကြားထဲ မိန်းမဆုံးသွားတာ (၁)နှစ်ပင် မပြည့်သေး။
သူ့ကို လိုချင်ကြသူတွေဆိုတာ အပျိုတွေ၊ တစ်ခုလပ်တွေ၊ မုဆိုးမ
တွေ အိမ်ပေါ်မှာ အဲ...အလုပ်ထဲမှာပါ ခြေချင်းလိမ်လို့။

တော်ပါပြီနော်။ လူကို မခင်၊ ငွေကိုခင်သည့် မငွေခင်တွေ ဆိုတာ အသိသာကြီး။

ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာတွေနှင့် ရင်ထဲမှာ အသည်းဗလာ၊ ညှာတာမှုဆိုတာ ဝေလာဝေး။

ပထမ တစ်ယောက်တုန်းကလည်း အချစ်မှား၊ အတွက်မှား ပြီး အိမ်ထောင်ရေးမှာ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရ။ သမီးလေး၏မျက်နှာကို ငဲ့ပြီး သေမှကွဲတော့မည်ဟု ကြိတ်မှိတ်ပေါင်းနေခဲ့ရစဉ် မရွှေ့ အထက်တန်းစားကြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခါ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့်အရသာကို ခံစားရင်း စီးပွားတွေ ကျုံးရှာနေရခိုက် သူ့လို ငွေလုပ်စက်ကြီးကို လိုချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်း လည်နေကြပြန်ရာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာလုပ်ပစ်ရတော့မလို။

အင်း...သည်တစ်ခါ သူ အိမ်ထောင်ပြုရင်တော့ သူက ငါးခြောက်ဆို ဖုတ်ပြီးသား၊ ရေဆို ခပ်ပြီးသား၊ ဖိနပ်ဆို ကြီးချည် ပေးမည့် အရာရာ မီးသေနေသည့် မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ယူမည်။

သူ့ရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်ဟာ သူ့ဌေးသမီး၊ ဆိုရှယ်ကျကျ၊ ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းနှင့် အင်တာနေရှင်နယ် မမ။ မိဘတွေကအစ နိုင်ငံခြားနှင့် ကူးချည်သန်းချည်။

သည်တစ်ခါကျရင်တော့ သူယူမည့် မိန်းကလေးဟာ...

(၁) ကျေးတောသူ၊ သဘောဖြူ၊ အူစင်းလေး ဖြစ်ရမည်။

(၂) ရုပ်ရည်လှပပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းရမည်။ (ဆေးလက်မှတ်တွေ၊ ဘာတွေ တောင်းကြည့်ဦးမည်။)

(၃) ပညာကလည်း စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ရင် တော်ပြီ။ (ပညာများများတတ်သည့် မိန်းမများဟာ ယောက်ျားကို ဆရာလုပ်လွန်း၊ ဩဇာပေးလွန်းလို့ပါ။)

ဒါမှ မြင်းအုန်းခွံ။

ကျွန်...ကုလား။

မယား တောသူ ဆိုသည့်စာဆိုနှင့်ညီမှာ။

ယခုဆို သူ့အိမ်မှာ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း၊ မျိုးတော်ရှစ်သောင်း တွေကလည်း လာပြီးမင်းမူလို့။

မိန်းမဘက်က ညီမနှစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ပေါ်မှမဆင်း။

ကြာရင် သူ လုံးပါးပါးတော့မှာ။

သမီးလေးကလည်း (၅)နှစ်အရွယ် ရောက်လာပြီမို့ ကျောင်းတွေဘာတွေပင် စထားပြီ။

သည်တော့ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ပြီး အလှူလုပ်ရင်း သူ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ကြွယ်ွယ်လည်းရအောင် ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြည့်ရပါတော့မည်။

သူ့အလှူသို့ သူ့အိမ်သားတွေက စုံအောင်မလိုက်ကြ။ တောနဲ့ ခြင်ကိုက်သည်၊ အိုက်သည်၊ ဖုန်ထူသည်ဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ။

တကယ်ကျ ချမ်းအေးလှတဲ့ အညာဆောင်းဦးဟာ သာသာယာယာပါ။

သစ်ရွက်တွေ၊ တောအုပ်တွေလည်း စိမ်းတုန်းစိုတုန်း။

ချောင်းကလေးတွေလည်း စီးတုန်းဆင်းတုန်း။

တောင်ရိပ်၊ တောရိပ်နှင့် ရွာကလေးမို့ သာသာယာယာ ဘယ်သူမှမလိုက်လည်း အေးတာပဲ။

သူကလည်း အဆင်ပြေလျှင် အိမ်ထောင်ရက်သားပါကျပစ် လိုက်မည့်သူမို့ ဘယ်သူမှ မပါလေကောင်းလေ။ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ သူ့ကို လင်းတတွေလို လာစောင့်နေသည့် ခယ်မနှစ်ယောက်ကိုရော အလုပ်ထဲမှ မိန်းကလေးတွေ၊ လူကုထန် အသိုင်းအဝိုင်းက ဆေးဆိုး ဖန်းရိုက်၊ ကွန်ပျူတာဦးနှောက်ပိုင်ရှင်တွေကို အော်ဂလီဆန်လှပါပြီ။

သူ့ဘဝကို ရိုးရိုးလေး ရင်ဆိုင်ချမ်းမြေ့ချင်လှပါပြီ။

ရူးသွားတယ်လို့ပဲပြောပြော...

(၂၁)ရာစုရဲ့ ခေတ်ပေါ်ရုပ်ဝတ္ထုတွေထဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင် စီးမျောနေရပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ...

ကျေးတောသူ ချစ်ဇနီးလေးရဲ့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား မျက်နှာလေးကို မွှေးမည်။ ရိုးရိုးလေး ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ထားမည့် သဘောဖြူစံပယ်လေးဟာ သူ့ရဲ့ သီးသန့်ဘဝထဲက ရှင်ဗွေတုတ် ပေါ့။

အဆင်ပြေမှပါ။

သူ့စိတ်ထဲလည်း ညွတ်နူးမှ ကြင်ယာရှာမှာပါ။ အသည်း အသန်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာသလိုမျိုးလည်း အရေးတကြီး မလုပ် ပါဘူး။

တော်ကြာ အမှားတွေ့နေမှဖြင့် အခက်။

စည်သင်္ခါရဲ့နောက်သို့ ပါလာတာ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်သာ။ ပေါက်စီနှင့်ကျော်ထင်။ နှစ်ယောက်လုံး ဒီရွာသားတွေပါ။ သူ အားကိုးရတဲ့ လက်ရုံးတွေ။

ကားကို သူတို့နှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ မောင်းရင်း ရန်ကုန်မှ ထွက်လာခဲ့ကြတာ နားနားနေနေ။ ညနေ (၅)နာရီလောက်မှ ရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မနက်ဖြန် အလှူအစနေ့။ ရှင်လောင်းလှည့်မည်။ ပွဲရှိသည်။ သူတို့ရွာတွေဟာ ပွဲငတ်ကြတာမို့ အားလုံး တောင်းဆိုနေကြသည့် ဖိုက်စတားအဖွဲ့ကို သူ ငှားပေးထားပါသည်။

တော်တော်စည်ကားမှာပါပဲ။ ရွာနီးချုပ်စပ် လာကြည့်ကြမှာ ပေါ့။

ဘဝမှာ ငွေကို လောဘတကြီး ရှာနေရုံနှင့်မပြီး။ အများ ကောင်းကျိုး၊ အလှူဒါနတွေလည်း လှုပ်ပေးရဦးမှာပေါ့။ ရွာ မရောက်တာလည်း အနှစ် (၂၀)။

သူကားက အရီးသောင်းတို့အိမ်သို့သာ ဦးတည်လျက်။

ဆောင်းတွင်းမို့ နေအဝင်စောလေရာ နင်းမှုန်မှုန်၊ မြူမှုန်မှုန်နှင့် တောင်ခြေတောစပ်မှ ရွာကလေးဟာ အိပ်မက်တိုင်းပြည်တစ်ခုလို ထူးခြားလှပနေလေရာ။

သူ့ရင်ထဲ တစ်ခုခု ထူးခြားတော့မှာမှန်း သိနေသလိုလို။

* * *

“လာဟော...လူလေး...ဒီမှာ အရိုး...အပေါ်ထပ်မှာ နေရာ ဖြင့်ထားတယ်။ ရေချိုးပြီး တန်းနားပေါ့။ ထမင်းစားဖို့လည်း အပေါ် ပို့ပေးမယ်။ အောက်ထပ်မှာ အလှူကိစ္စတွေ၊ ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ပွ နေတာ။ ဟဲ့...မိပန်းနဲ့မိယွန်း ဒီမှာ နင်တို့ဦးလေးရဲ့အိတ်တွေ အပေါ်ထပ် သယ်သွားပေးလိုက်”

ကားဝင်လာကတည်း အရိုးသောင်းရဲ့ ကြိုဆိုစဉ်ခံသံက စီစီညည်း။ သူဌေးကားက အမြင့်စားမို့ ရွာကလူတွေအားလုံးလည်း ဝိုင်းကြည့်လို့။

ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာဆိုပေမယ့် ရွာထဲမှာတော့ ကားစီးရလောက်အောင် မည်သူမျှ မချမ်းသာကြသေးပါ။ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ထော်လာဂျီတွေ၊ ခွန်ဒေါင်းတွေသာ ရှိနေကြတာ။

သည်တော့ သူဌေးကားကို ဝိုင်းကြည့်ကြတုန်းပေါ့။ မိဒီယို ထဲမှာ မြင်ဖူးသည့်ကားနှင့် အပြင်မှာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသည့် ကားဟာ မတူဘူးလေ။

အရိုးသောင်းရဲ့အိမ်ဝိုင်းတစ်နေရာမှာ ကားရပ်ပြီးတော့ စည်သင်္ခါ၊ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူတပည့်ကျော်နှစ်ယောက် က အထုပ်အဝိုင်းတွေ ကူချပေးပြီးသည်နှင့် ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်အိမ်သို့ ခြီးကြတော့မည့်ပုံစံ။

ရွာက ရည်းစားသည်တွေကိုလည်း ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားကြ ပြီလေ။ မနက်ဖြန် ပွဲအတူကြည့်ဖို့၊ ဒီနေ့ည ချိန်းတွေ့ကြဖို့။

အရိုးသောင်းကတော့ ဟိုလူခေါ်၊ ဒီလူအော်နှင့် လောကွတ်

တွေ ကျေနေလေဆဲ။

“လာ...လာ...လူလေး...ရွာလူကြီးတွေနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြော...ပြီးရင် ရေချိုး၊ ထမင်းစား၊ နား...အရိုးကတော့ ၃-၄ ရက် အကြိုကကို အလှူအတွက် စီစဉ်နေရတာပဲ လူလေးရေ...လိုတာရှိ လည်းပြော...ဟဲ့...ပန်းနုတို့...မိယွန်းတို့...ရှော...နင်တို့ဦးလေး အိတ်တွေ အပေါ်ထပ်သွားထားလိုက်...ပြီးရင် ရေချိုးဖို့ စီစဉ်ပေး လိုက်ကြဦး”

အရိုးသောင်းဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အောင်သွယ်ဝါသနာ ပါသည့် အပျိုခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ယခုလည်း စည်သင်္ခါ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ဖုန်းဆက်ထားကတည်းက သူ့မျက်စိထဲမှာ ဒီညီအစ်မ ကို မြင်ပြီးသား။

အပြင်အဆင်၊ အခြယ်အသ မရှိသည်မို့ ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်သာသာလို့ ထင်ရပေမယ့် ဒီကလေးမနှစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်က အများ ထက် ထူးခြားမှန်း၊ အဆင်ပြေနေမှန်း အရိုးသောင်း သိပါသည်။

သည်ညီအစ်မကိုလည်း စေတနာရှိတာမို့ နီးစပ်အောင် စတော် နေတော့တာ။

စည်သင်္ခါ၊ ရွာမိရွာဖ၊ ဆွေမျိုးနီးစပ်တို့နှင့် စကားစမြည်ပြော နေဆဲ ပန်းနုမေ သူဌေး၏အိတ်နှင့် ဝန်စည်စလယ်ထုပ်တို့ကို ယူ လိုက်ပါသည်။ ပန်းယွန်းမိရှိကတော့ ဖျက်မြင်းလေး။ အရိုးသောင်း သိပ်ပြီး ဩဇာကိုက်လှတယ်မဟုတ်။ ယခုလည်း မကြားချင်သော ခေါင်းပြီး ရွာက အပျိုမတွေနှင့် လက်ဖက်သုတ်ခွက်သာ လူနှိုက်

ရင်း ကြတ်သွန်လီးနေ၏။

ဖန်းနမေကတော့ အရီးသောင်းရဲ့ ဩဇာညောင်းသူ။ အရီးသောင်းက သေဆိုသေလိုက်မည့်သူ။ အရီးဟာ သူမတို့အပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့သည်။ အလုပ်သမားရယ်လို့ သဘောမထားဘဲ ဆွေမျိုးလို သဘောထားရှာတာ သူမ သိပါသည်။

ယခုလည်း အလှူမှာ ရှင်လောင်းလှည့်လျှင် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကအစ အရီးသောင်း ချုပ်ပေးတာ။ ရွှေတိုရွှေစပါ ဆင်မယ်လုပ်လို့ မနည်းတားထားရပါသည်။ သူများပစ္စည်း ပျောက်သွားလျှင် မလျှော်နိုင်ဘူးလေ။

အပေါ်ထပ်မှာ ပစ္စည်းတွေချ၊ အိပ်ရာပြင်ပေးပြီးသည်နှင့် ဖန်းနမေလည်း လှစ်ခနဲ ပြေးတော့တာ။

အခန်း (၃)

မနက် (၇)နာရီမထိုးခင် ရှင်လောင်းလှည့်ဖို့ တန်းစီကြပြီ။ မှတ်တမ်းတင်ဗီဒီယိုတွေ ရိုက်ကြသလို ဓာတ်ပုံတွေကလည်း တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လို့။

အရီးသောင်းအိမ်မှ စထွက်ပြီး ရွာထုံးစံအတိုင်း နတ်စင်ပြ၊ ရွာစဉ်လျှောက်လှည့်၊ နောက်ဆုံးမှ ရွာဦးကျောင်းသို့ဝင်။

မြင်းတွေ၊ ရွှေထီးတွေ ပြီးပြီးပြတ်ပြန်နှင့် လှပခမ်းနားလွန်းသော မြန်မာ့လှေ၊ မြန်မာ့အလှူ။

အသံချဲ့စက်ကလည်း ဗျောသံဖွင့်လို့။ အိုးစည်ဝိုင်းတွေနှင့် ဦးရွှေရိုး၊ ဒေါ်မိုး အကတွေ...တော်တော်ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်လှပါသည်။

အလှူရှင် ဦးစည်သင်္ခါက သင်္ကန်းပိုက်သည့်အခါ အလှူအိမ် ခရီးသည်မို့ ရွာသူအပျိုချောတို့က အဆင်ပြေသလို ကိုင်ရသည်။

ပန်းနုမေနှင့်ပန်းယွန်းမိရ်ညီအစ်မဟာ ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်တော့ မကိုင်ရ။ ရွာမှာ သူဌေးသမီးတွေ ရှိသေးသည်လေ။ မိမိဖုစုံတွေ။

သူတို့ညီအစ်မက သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာတွေ ကိုင်ရသည်။ ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မကို အရီးသောင်း အပြတ်ဆင်ထားသဖြင့် အလှူတွေက အံ့ဩစဖွယ် ထွက်ပြူးနေရသည်။

တစ်ခါမှ ဝတ်ကောင်းစားလှ မဝတ်ခဲ့ရဖူးသူလေးတွေမို့ ယခုလို ဝတ်လိုက်တော့ လူတောင်မှားရမလို။ အထူးတလည် ဝတ်ရရှာသည်တော့မဟုတ်။

ချိတ်လုံချည်နှင့် ပိုးလက်ရှည်အင်္ကျီလေးတွေ။ ပန်းနုမေက ပန်းခရမ်းရောင်၊ ပန်းယွန်းမိရ်က ပန်းနုရောင်။ ဆံပင်ရှည်လေးတွေကို လှလှလေးထုံးပြီး ဇွန်စံပယ်ကုံးတွေ အများကြီးပန်ထားသလို သနပ်ခါးဖွေးဖွေးက ပါးကွက်ကြားလေးတွေနှင့်။

သူများတွေလို မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မထည့်။ သဘာဝအလှစစ်စစ်တွေ။ ရွှေဆိုလို့လည်း ဘာမှမဝတ်။ အရီးသောင်း ဆင်ပေမယ့် ကျပျောက်လျှင် လျော်စရာမရှိဟုဆိုကာ မဝတ်ကြပါ။

ခါတိုင်း လယ်ထဲကိုင်းထဲ ဆင်းသလိုမဟုတ်ဘဲ သနပ်ခါး

လှလှလေးလိမ်းပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ရုံနှင့် သူမတို့ညီအစ်မ၏အလှက လင်းပွင့်သွား၏။

သင်္ကန်းပိုက်သည့် အလှူရှင်ကြီးရဲနောက်မှာ သင်္ကန်းတောင်းတွေပိုက်လို့။ ဇွန်စံပယ်တွေဝေနေသည့် ညီအစ်မရဲ့အလှက ဝင်းဝင်းပြက်ပြက်။

အခြားအပျိုတွေလို ရွှေမရှိ၊ ငွေမရှိ၊ မိတ်ကပ်မရှိ၊ နှုတ်ခမ်းနီမရှိ။ သို့သော် ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့် လှနေတာလည်း ပန်းနုမေတို့သာ။ နီနီ၊ ပြာပြာ၊ ဝါဝါတွေ မဖြစ်တာကပဲ တံပန်းသာနေသလို။

ဒါကို အလှူရှင် စည်သင်္ခါလည်း မြင်တာပါပဲ။ အရီးသောင်းအိမ်မှာ လက်(၆)ဘက်ပါသည့် နတ်သမီးလို အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်လွန်းသည့် ကောင်မလေး။ ရုပ်ရည်လေး သနားကမား၊ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း တော၏သမီးပျိုမို့ ခပ်တောင့်တောင့်။

သဇင်ခက်လို မနွဲ့ပျောင်းပေမယ့် သစ်ခွလိုမာသည့် ကောင်မလေး။ သူ့မျက်စိထဲတော့ မတိုးသေး။ ဘာလို့မှန်းမသိ။

ဝါးပင်ထဲမှရသည့် ဝေဠုဝတ်လို နားရွက်ပဲကြီးနေသလိုလို၊ ခြေတွေ၊ လက်တွေကပဲ ကြီးနေသလိုလို၊ ကြမ်းနေသလိုလို။

နောက် ရေခဲတုံးတစ်တုံးလို အေးလွန်းသည့်အနေအထား။ မိန်းမဖြစ်ပြီး သည်လောက်အေးလွန်းတုံးလွန်းတော့လည်း ဘယ်လားလွန်း။

သူက ကဗျာဆန်သည်ပဲပြောပြော၊ နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်ကြည်နူးချင်သေးသည်။

အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ရလွန်းပေမယ့် သူမရပ်က ဖြူတော့ ဖြူစင်သည်။ အဖြူထည်ရုပ်။ သူ့စိတ်ထဲ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ သူမက တံခါးတောင် မခေါက်နိုင်သေး။

အဲ...ဒီမနက်ကျမှ စွန့်စပ်ယံတွေ တထွေးကြီးနှင့် အလှတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လင်းသွားသည့် ပန်းနုမေကို သူ မြင်မိတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ နည်းနည်းတော့ တိုးသွားပြီ။

အငယ်မလေးကတော့ ဂျမ်းတော။ စွာလည်းစွာလေမလား မသိ။ မနူးညံ့တာတော့ အသေအချာ။ စည်သင်္ခါ ပန်းနုမေကို ပြက် ပြက်ထင်ထင် မြင်မိပြီ။

ကိုယ်က အဆင်ပြေလျှင် အိမ်ထောင်ရေးပါ စီစဉ်သွားမှာမို့ သူ တောက လုံမေတို့ကို အကဲခတ်သည့်အကြည့်၊ သမာဓိအကြည့် နှင့် လျှောက်ကြည့်မိတာ ဝန်ခံပါသည်။

သူ မြင်မိတာ ပန်းနုမေတစ်ယောက်တည်း။ လူကြီးပေးစားလို့ ယူရမှာထက် ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ခုန်စေချင်သေးတာမို့ စည်သင်္ခါ သူမ၏အနေအထားကို သိအောင် စုံစမ်းစစ်ဆေး စမ်းသပ်ကြည့်ရပါ ဦးမည်။

* * *

ဖိုက်စတားပြဖို့ ဇာတ်စင်ဆောက်ထားသည်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းထဲမှာ။

ကျောင်းကနေရာလည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ နောက်...ဆရာ

တော်ကိုလည်း ကြောက်ရသဖြင့် ကာလသမီး၊ ကာလသားထိန်းပြီး လည်းဖြစ်ရော။

အနီးအနားရွာတွေကပါ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။ ဆိုင်ကယ် တွေ၊ တွေလာဂျီတွေ...လှည်းခေတ်၊ လှေခေတ် မဟုတ်တော့ပေ မယ့် စီးတော်ယာဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်လာလိုက်ကြတာ။

ပွဲဈေးတန်းနှင့်ဘာနှင့်။ စည်သင်္ခါ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ရပ်ပြီး ရွာထဲလမ်းကို ဆီးကြည့်နေမိ၏။ ပျော်ရွှင်စရာ ရွာမလှေပါပဲ။

အရိုးသောင်းအိမ်ထဲမှာလည်း အလှူလက်စသတ်၊ သိမ်းဆည်း နေကြသူတွေ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသေး၏။ အဓိကကတော့ ဟို ညီအစ်မနေမှာပေါ့။ အိမ်သားတွေတောင် ပွဲခင်းထဲရောက်နေလေပြီ လားမသိ။

စည်သင်္ခါ နည်းနည်းနေမကောင်းချင်လို့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာ ပါ။ သူ အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ဆင်းလာတော့ ပန်းနုမေ တစ်ယောက်တည်း အိမ်သိမ်းနေတာ တွေ့ရသည်။

သူ့အနားသို့ လျှောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက တရိုတသေ တလေးတစားနှင့်...

“ဦးလေး...ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရ ပါမလဲ”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပွဲသွားမကြည့်တာလဲ။ ဖိုက်စတား မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ အရိုးက ဦးလေး လိုအပ်တာ

လုပ်ငန်းဖို့ ခိုင်းထားခဲ့လို့ပါ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး... နေပါဦး... မင်းကရော အရီးသောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ သေလုမတတ် ကြောက်နေတာလဲ”

“သေလုမတတ်ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရီးက စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို စောင့်ရှောက်တယ်”

“မင်းတို့မိဘတွေရော မရှိကြလို့လား”

“အဖေပဲ ရှိတော့တယ်။ အဖေက ဟို... အရက်...”

“သိပြီ... အမေကရော”

“အမေဆုံးတာ (၅)နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ မိတ္တူ ရှိပါတယ်။ သူတို့ကို လုပ်ကျွေးနေပါတယ်”

“ဪ... အေး... ကဲ... အခု... ငါ ပွဲထဲလိုက်သွားချင်တယ်။ အိမ်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့ရလား”

“ကျွန်မတို့ရွာမှာ သူခိုးသူဝှက် မရှိလှပါဘူး။ အိမ်မှာ အာပြားလည်း ရှိပါသေးတယ်”

“အေး... ဒါဆို ငါ့ကို လိုက်ဖို့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဟိုကျ... အရီးတို့နဲ့တွေ့မှာ”

“အေးပါ... ကဲ... အနွေးထည်လေးဘာလေး ဝတ်။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲ နင်းတွေကျ၊ လေကတိုက်နဲ့ အေးမှာ သေချာတယ်”

ကောင်မလေး ဝတ်ထားတာ ပင်နီချောအင်္ကျီလက်စကလေးနှင့် အချည်ထည်အနီရောင် မန်ကျည်းစေ့ကွက် လုံချည်။

သူမက ခပ်တွေ့တွေ့။

သူကတော့ ဂျာကင်နှင့်၊ ခေါင်းစွပ်နှင့်၊ မာဖလာနှင့်၊ မြို့သားမို့ အကျအနု။

“ဟေ့... အနွေးထည်ယူလေ”

“စောင်ယူခဲ့မယ်... ကျွန်မမှာ အနွေးထည်မရှိဘူး”

“ဟေ့”

အနွေးထည်လေးတစ်ထည်တောင် မရှိသည့်ကောင်မလေးကို သူ အုံ့သြပြီးမှ အောက်ခြေလူတန်းစားတို့၏ဘဝကို သူ သွားပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် သိလိုက်ရသည်။

ဖိုးစော်ကဲလေ...

တဲတစ်ဖက် ဆွဲဖျက်ကာ...

အရင်လိုရောထင်။

ကရင်အို ယာပြင်ကြီးမှာ မီးထည့်လို့လှုံ...

ချမ်းလွန်းလို့ တဲတောင်ဖျက်ပြီး မီးလှုံရတဲ့ ဆင်းရဲသားနင်းပြားဘဝတွေ။

သူမက သူမမြဲနေကျ စောင်အစုတ်လေးကို သွားယူနေတော့ သူ ကိုယ့်ဂျာကင်တစ်ထည်ကို သွားယူလိုက်ရသည်။

“မင်းစောင်ကြီး ထားခဲ့လို့က်စမ်းပါ။ ရော... ဒါဝတ်။

ခေါင်းစွပ်ပါ... ပါတယ်”

“ဟို... အား... အားနာ”

“ရတယ်... ဒါလည်း အလှူတစ်ခုပေါ့။ ကဲ... လာ... သွားကြစို့”

“နေဦး...အဘပြားကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ သူက နားတင်းကုပ်ထဲမှာနေတာ”

“အေး...မြန်မြန်ခေါ်...ပွဲမမီဘဲနေဦးမယ်”

ပန်းနုမေ အဘပြားကို သွားခေါ်လာပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက် ရွာထိပ်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြ ပါသည်။

ကောင်မလေးဟာ တကယ့်တောစံပယ်အရိုင်းလေးမို့ သူနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိလှပါ။

စကားပြောရတာ အိုးနင်းခွက်နင်း။ ကြည့်ပါ။

“မင်းနာမည် ပန်းနုမေနော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဦးလေး”

“ဟာ...ငါ့ကို ဦးလေးတော့ မခေါ်နဲ့။ နားထဲ တွန့်ခနဲ တွန့်ခနဲပဲ။ မင်းအသက် ၂၀ ပြည့်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ပြည့်ပါပြီ”

“အေး...ငါက သုံးဆယ့်ငါး...ဒါပေမဲ့ တို့အရွယ်တွေက ဦးလေး၊ တူမအရွယ် မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...လေးစားသမှုနဲ့ပါ”

“အဲလောက်ကြီး မလေးစားပါနဲ့။ နည်းနည်းတော့ လျှော့ပါ ဦး။ ကိုယ့်ပုံက ဒီလောက်ကြီးလည်း အိုစရာကျမနေပါဘူးနော်”

“မအိုပါဘူး...ကျွန်မ...”

ခေါင်းသာတွင်တွင်ပြီး လျှောက်နေပေမယ့် ပန်းနုမေ ဘာကို

မှ မြင်တာလည်းမဟုတ်။ အရှက်တွေ လွန်နေမိတာ ဘာကြောင့် မသိ။ သူဟာ ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူလေးလည်း မဟုတ်ဘဲ။

“မင်း မအိုတာ သိပါတယ်။ ကိုယ်က အိုပြီလား”

“မအိုပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဆို ကိုယ့်ကို အစ်ကိုကြီးလောက်တော့ ခေါ်ပေါ့”

“အာ...သူဌေးမင်းကလည်း”

ပန်းနုမေ၏စကားကြောင့် သူ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ရိုက်ပြီး အိုက်တင်ပိုပို။

“အမလေးဗျာ...ပြောလေဆိုးလေပါလား။ သူဌေးမင်း ဆိုတော့ ဇာတ်ထဲက သူဌေးမင်းလုပ်စားတဲ့ ဗီလိန်ကြီးတွေ သွားပြီး မြင်ယောင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးလောက်တော့ လုပ်ပါကွာ...နော်”

သူတို့သွားရမည့် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက အဝေးသား။ မိနစ် (၂၀)လောက် လျှောက်ရမည်ထင်ရဲ့။ လမ်းမှာ ကောင်မလေး၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး၊ အညှာလွယ်မလွယ်တွေကို သူ စမ်းသပ်ကြည့်နေတာပါ။

သူမရဲ့နှလုံးသားကို စမ်းသပ်ကြည့်နေတာ။ ကိုယ့်နှလုံးသား ကတော့ ရွာရန်ရာနှုန်း ၈၀။

“ဦးလေးက မနက်ဖြန်ပြန်မှာလေ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မခေါ်ခေါ် နောက်တွေ့ကြတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြီးရောလေ”

ကြယ်စင်ပူဇော်

အပန်းတစ်ရပ်...အချစ်ဖြစ်ရူး ကို

၂၉

“ဘဝဆိုတာ ဘယ်အပြတ်ပြောလို့ရမလဲ။ သံသရာဆိုတာ သည်း အရှည်ကြီးလေ။ ရေစက်တို့၊ ဖူးစာတို့ရော ကြားဖူးလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကြားဖူးပါတယ်”

“ကြားဖူးရင် မဆိုးပါဘူး။ ကျောင်းရောနေဖူးလား။ စာတော့ ဘတ်ပါတယ်နော်”

သူမေးခွန်းက တင်တင်စီးစီး။ သို့သော် ပန်းနုမေ စိတ်မဆိုး တော့ပါ။ ဘဝမှာ ကဲကဲမဆုတ်နိုင်ရတာကြာပါပြီ။

ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြွေစွယ်ကျိုးဆိုတာလို ဘဝက ဇာတိ၊ ပုည၊ ဉာဏ်၊ မာနတွေ မထားနိုင်သည့်ဘဝ။

တန်ဖိုးရှိတာဆိုလို့ နာမည်လေးတွေ။ မေမေ ပေးခဲ့ဖူးသည့် နာမည်လေးတွေပဲရှိတာ။

“တတ်ပါတယ်။ ရွာကျောင်းမှာ (၈)တန်းထိ အောင်ခဲ့ပါ ကယ်”

“ဘာလို့ ဆက်မတက်သလဲ”

“အဲဒီတုန်းက ရွာကျောင်းမှာ (၈)တန်းထိပဲ ရှိတယ်။ မိယွန်း ပက်ထက်ကျမှ (၁၀)တန်းထိရှိတာ။ အတန်းရှိလည်း ကျောင်းမနေ င်ပါဘူးလေ။ မေမေ ဆုံးသွားခဲ့တာကိုး”

“၈ တန်းအောင်လည်း မဆိုးပါဘူး။ လောကအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်း သိချင်ရင်တော့ စာဖတ်၊ အင်တာနက်ကြည့်ပေါ့”

“မအားပါဘူးရှင်...တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ် ပါဘူး”

“ရတဲ့ပိုက်ဆံ အိမ်ပေးရတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အသံတွေ တိတ်သွားကြပြီး နှစ်ယောက်သား ဘုန်းကြီးကျောင်း နားထိရောက်လာကြတော့ ပွဲခင်းမှ အသံတွေက အုတ်အုတ်ကျက် ကျက်။

နှစ်ယောက် အတူယူဉ်လျှောက်နေသည်ဆိုတာလည်း ကောင်မလေးက အိုးနင်းခွက်နင်း။ သူကသာ နောက်မှ ထပ်ကြပ် မကွာ လိုက်နေရတာ။

“ပန်းနု...ရန်ကုန် ရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးရှင်”

“လိုက်မလား”

“ရှင်”

“ဪ...ရောက်ဖူးအောင် လိုက်ခဲ့ပါလားလို့။ ကိုယ် နေရာ စုံလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“မအားပါဘူးရှင်...ကျွန်မတို့က တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့ စားကြရတဲ့ဘဝတွေပါ”

“အရီးကျွေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အလုပ်တွေ လုပ်ပေးလို့ ကျွေးတာပေါ့။ အလုပ်မလုပ်ရင် အစားဘယ်ရှိမလဲ”

“ဪ...ဒါဆို ပန်းနု လူဖြစ်နေတာ အစားစားဖို့က အဓိက ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ရှင်”

သူ့စကားက မြင့်နေလို့လားမသိ။ ပန်းနုမေ ငေးခနဲ။
သို့မတို့ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ဘဝပန်းတိုင်က ဘာလဲ။
တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်စားပြီး သေခြင်းဟူသည့် မှတ်တိုင်သို့
အလှအယက် သွားနေကြတာလား။ သူမ မဖြေတတ်တော့ပါ။
ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းလှိုက်ဟာလာမိသလို။

ငါတို့တွေဟာ သိုးအုပ်တွေလိုပါပဲ။ အုပ်စုလိုက် နေရင်းကနေ
သေခြင်းတရားမှတ်တိုင်ဆီ သွားနေကြရတာ။

သူမ မြင်နေရသည့် အောက်ခြေလူတန်းစား တောင်သူ
လယ်သမား၊ နင်းပြားတွေရဲ့ဘဝကတော့...

အစိုးရပေးသည့် ဘဏ်ငွေလေးထုတ်ပြီး ကြွေးဆပ်လိုက်ကြ၊
စိုက်စရိတ်၊ ပျိုးစရိတ်လိုတော့ အပြင်က ကြွေးရှင်တွေဆီမှာ ငွေချေး
လိုက်ကြ။ သီးနှံကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထွက်လျှင် ကြွေးတွေ အဆင်
ပြေပြီး...

ဝိုးဖျက်၊ မိုးဖျက်၊ ကြွက်ဖျက်လျှင်တော့ ဒီလိုပဲ လယ်ပေါင်၊
ယာပေါင်၊ နွားပေါင်နှင့် သံသရာတစ်ကြောမှာ ဒုတ်စလိုက်
ဗလပျစ်နှင့် မျောပေရော။

ဒါဟာပဲ ဘဝတုလား။

အဆင်ပြေသူ အနည်းစုကတော့ ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီးကြ၊
ခွန်ခေါင်းတွေ ဝယ်ကြ။

“ဖြေလေ...ထမင်းစားရမယ်ဆိုရင် ဘယ်အရပ်မှာ နေရနေရ

ဟုတ်တယ်မလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသမှာ
ပဲ လုံလုံခြုံခြုံ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်ကျော်ချင်တာပါ”

“ဒါကြောင့် တို့မြန်မာတွေ မကြီးပွားကြတာ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်နေရပ်ကိုပဲ အသေဆုပ်တွယ်ထားချင်ကြတယ်”

“ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်းတာပေါ့ရှင်”

“ကြောက်တတ်မှ နှစ်ခါသေတာကွ”

နှစ်ယောက်သား စကားနိုင်လှကြရင်းနှင့်ပင် ပွဲခင်းထဲသို့
ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ပွဲခင်းက ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး လူ
စည်ကားပါသည်။ လူဆိုတာ ဘယ်နှရွာကတောင် လာကြသည်
မသိ။

စည်သင်္ခါ ပွဲကြည့်ဖို့လည်း စိတ်မကူးပါ။ ဒီလိုပဲ ဟိုလျှောက်
သည်လျှောက်။ ဟိုတိုးသည်တိုးရုံ။

ပွဲခင်းထဲရောက်လာတော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသဖြင့်
သူ ပန်းနုမေကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ရှေ့သို့ ပို့ရသည်။ လူတွေ တိုးနေပြီ
လေ။

“ခဏကြည့်ပြီး ပြန်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပွဲခင်းရှေ့အစွန်မှာ ခေတ္တရပ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပွဲခဏ
ကြည့်ကြသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူ ရပ်ရတာညောင်းလာပေပြီ။

“ပြန်ကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တကယ်ကို သူသေဆိုသေး၊ ရှင်ဆိုရှင်နေသည့် ကောင်မလေး အား ရင်ခွင်ရှေ့မှာထားပြီး သူတို့ မနည်းဘဲတိုးထွက်ခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၄)

လရောင်အောက်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်၊ ကျေးတောသူမလေးတစ်ယောက်နှင့် ခရီးသွားနေရ တာ...

လောကကြီးက နှစ်လိုဖွယ်...

ချစ်ခြင်းတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်မလာသေးပေမယ့် သူ့ရဲ့လိုအပ် ချက်ကွက်လပ်ကို ဖြည့်နိုင်မည့် ကောင်မလေးဟာ သူမရယ်လို့ စည်သင်္ခါ ကွဲကွဲပြားပြား ဖြစ်လာရသည်။

သူလေးကရော ကိုယ့်ကို ကြိုတ်များကြွေးနေသလား။ လောက ကြီးမှာ ကိုယ်ချစ်ကို ရှာခဲ့ဖူးပြီမို့ သူ့ချစ်ဆိုတာလေးကို ကြံဖူးချင် သလိုလို။

“ပန်းနုမေ”

“ရှင်”

တိတ်ဆိတ်နေသည့် နင်းမှုန့်ထဲမှာ သူခေါ်လိုက်တော့ သူမ အသွင်က တုန်တုန်ရီရီ။ ဒိန်းတလိန်းနုတ်ဆိုတာများ ဖမ်းစားနေ သလားကွယ်။

“မင်းမှာ ရည်းစားရှိသလား”

“အို...ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်”

“မရှိဘူးပေါ့...ဒီအရွယ်ထိ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ် ကြားဖူးတာတော့ တောသူလေးတွေဟာ အစောကြီး လင်ယူသားမွေး လုပ်ကြသတဲ့”

“မတွေးမတောကြတဲ့သူတွေ၊ မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်တဲ့ သူတွေ ပြုကြမှာပေါ့”

“မင်းကတော့ တစ္ဆေကြောက်တယ်ပေါ့”

“ရွာမှာ ထန်းရေသမား၊ အရက်သမား၊ အမူးသမားချည်းပဲ။ ဘယ်ယောက်ျားမှ အထင်မကြီးဘူး။ အဖေ့ မြင်ရတာနဲ့တင် စိတ် တုန်နေပြီ”

“ဒါဆို မင်း အပျိုကြီးလုပ်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ပါလား... ကိုယ် အလုပ်ပေးမယ်။ ယောက်ျားကောင်းကောင်းနဲ့ ပေးစားမယ်”

ဒါက ကောင်မလေးရဲ့အိုင်ကျူကို စမ်းသပ်သည့်ခန်းဝါ။ ဘယ်လိုများဖြေမလဲလို့။

“မလိုက်ရဲပါဘူး...ခုခေတ်က လူကုန်ကူးတဲ့လူတွေ ပေါများ လွန်းလို့ ဘယ်သူမှ မယုံရဲပါဘူး”

“သေဟဲ့...နန္ဒိယ”

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ပြန်စားပေတော့။ ကုန်အောင်။ စကား ပြောပွင့်လင်းသည့် ကောင်မလေးကို သူ အပြစ်မတင်နိုင်။

“ကိုယ့်ပုံစံက ဂေါ်ဒီမားသားပုံကြီးလားကွာ...အရီးသောင်း အာမခံပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ မင်း အလုပ်လုပ်ရတာ အရမ်းပင်ပန်းတာ ပဲ။ ဟိုမှာဆို တိုက်နဲ့နေ...ကားစီးပြီး ထမင်း၊ ဟင်းချက်ရင်လည်း ဂက်(စ်)နဲ့ ချက်ရတာ။ လျှပ်စစ်အိုးတွေနဲ့ ချက်ရတာ”

“ဒီမှာပဲ လယ်ကွင်းထဲမှာ လေကောင်းလေသန့်ကို အားပါး တရ ရှူမယ်။ လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးအရွက်တွေ စားမယ်။ တေးချင်း တကြော်ကြော် ဆိုပြီး ကောက်စိုက်၊ ပဲကောက်ပါ့မယ်။ သူများအိမ် မှာ သူများမျက်နှာကြည့်ပြီး သိမ်ငယ်စွာ မနေချင်ပါဘူးရှင်”

“အလဲ့...”

သူ့အသံက သူမကို လှောင်ရယ်တာမဟုတ်ပါ။ သဘောကျ လွန်းလို့ပါ။

“မင်း...ဝတ္ထုတွေ ဖတ်သလား။ မင်းပြောတဲ့စကားတွေက ဝတ္ထုထဲက စကားလုံးတွေ”

“ဖတ်တာပေါ့”

“ဘယ်သူတွေဖတ်သလဲ”

“ဒီရွာက စာကြည့်တိုက်မှာရှိတာတွေလေ။ လယ်တွင်းသား
အေးချစ်၊ မစန္ဒာ၊ ပုညခင်၊ ခင်နှင်းယု... အများကြီးပါပဲ”

“ဟာ...”

ဒီကောင်မလေး လျှော့တွက်လို့ မရပါလား။ ဘဝသရုပ်ဖော်
စာပေတွေ ဖတ်နေတယ်ဆိုကတည်းက အတွေးအမြင်၊ ဗဟုသုတ
လေးတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။

အိမ်နားရောက်တော့ သူ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို မေးလိုက်ပါ
သည်။

“မင်း...သူဌေးတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား။
တိုက်နဲ့...ကားနဲ့...ချမ်းချမ်းသာသာ မနေချင်ဘူးလား”

သူမအဖြေက ချက်ချင်းပါ။

“မနေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ သာမန်ရိုးရှင်းတဲ့ဘဝကိုပဲ
ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ်”

“ရိုးရိုးသားသားပဲ လယ်သမားတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူ
ပြီးတော့ လယ်သမားလေးတွေ မွေးပေါ့...ဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့ဘဝက ဒါပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့သားသမီး
တွေကိုတော့ လယ်သမားဘဝနဲ့ အဆုံးမသတ်စေချင်ဘူး။ ဆရာဝန်
ကြီးတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးတွေ၊ စာရေးဆရာကြီးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်
အောင် ကြိုးစားခိုင်းမှာ”

“ကောင်းတယ်...စိတ်ကူးကတော့ ရှယ်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ပန်းနုမှာ ဘုန်းကံရှိလို့ ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မငြင်း
နဲ့။ လူဆိုတာ ကံထမ်းလာတာ မမြင်ရဘူး။ လုံ့ထမ်းလာတာပဲ
မြင်ရတယ်”

အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ရောက်လာပြီမို့ စကားစဖြတ်လိုက်ရပေမယ့်
စဉ်သင်္ခါ ထပ်ပြီးဆွေးနွေးချင်သေးသည်မို့...

“ကိုယ့်အတွက် လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းယူလာပေးပါ
လား”

“ဒီဈေးခန်းထဲမှာလား”

“အပေါ်ထပ် ကိုယ့်နေရာဆိုရင်ရော လာမပို့ဘူးလား။
ကိုယ်က အမူးသမား၊ လူရမ်းကားကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“လာပို့ပေးပါမယ်...ဦးလေးကို ကျွန်မ လေးစားအထင်ကြီး
ပါတယ်”

“အိုကေ”

သူ အပေါ်ထပ် ကိုယ့်အိပ်ရာပြင်ထားပေးသည့် အိမ်ဦးခန်းမှ
ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ မကြာမီ ကောင်မလေး လက်ဖက်သုတ်
နှင့်ရေနွေးကြမ်းကို စတီးဗန်းလေးနှင့် ရောက်လာပို့သည်။

ပို့ပြီးတာနှင့် ပြန်ဖို့အသင့်။ နောက်လှည့်လိုက်တော့ မီးရောင်
အောက်မှာ လှပသော တင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် သန်စွမ်းသော
ကိုယ်ခန္ဓာ။

“နေဦး...ကိုယ် ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“နောက်မှပြောပါတော့ ဦးလေး...အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး။

လူလည်း မရှိဘူး။ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူ ဓနောဆ်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာ”

“စာထဲမှာပါတာပါပဲ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ”

“နေပါဦး...နှစ်ယောက်တည်း ပွဲအတူသွား၊ ပွဲအတူကြည့်၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲတောင် ရောက်ခဲ့ပြီးမှ ခုမှ ဘာထပြီး တစ်ရေးနီးတာလဲ”

သူ ရန်စကားပြော၊ ဘုစကားပြောပေမယ့် ကောင်မလေးက ရှင်းချက်မထုတ်ပါ။ အပြုံးနှင့်သာ သူ့အနားမှ ဖဲကြည့်သွားခဲ့သည်။ အမှတ်တွေ တိုးပေးလိုက်ပါရဲ့ ယန်းနမေ။

* * *

အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး...တဲ့။ သူလိုသူဌေးကြီးတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ပိုပြီးတော့တောင် အရေးကြီးသေး။ ကိုယ့်ရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သုံးဖြုန်းပစ်မည့်သူကို ရှောင်ရမှာပေါ့။

ယောက်ဖဆိုးဆိုး၊ ယောက်မဆိုးဆိုးရှိသူတွေကို ရှောင်ရမည်။

ယန်းနမေကို ရွယ်စူးမိတာမို့ အလှူပြီးပေမယ့်လည်း စည်သင်္ခါ သည် ရွာမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ထပ်နေဖြစ်သည်။

သူမရဲ့ ဘဝကောက်ကြောင်းကို အသေအချာ လေ့လာရတာ ပေါ့။

ဆင်းရဲတာတော့ အပြစ်မဟုတ်။ ရိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းသည့် ကောင်မလေး။ သူ့ညီမ ဂျမ်းဒေါလေးကို လည်း လေ့လာပြီးပြီ။

စာတော်ပြီး ပရဟိတစိတ်၊ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသည့် ကောင်မလေးပါ။

အရိုးသောင်းကိုလည်း ဖွင့်ပြောပြီးပြီမို့ အရိုးသောင်းကတော့ ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံချက်ပေးသည်။

“လူလေးနဲ့ဆိုတော့ ငြင်းစရာမရှိဘူး။ အရိုးကတော့ လက်မောင်းတစ်ဖက် ပြုတ်တာပဲ။ အရမ်းအားကိုးရတဲ့ ကောင်မလေး။ ရည်းစားသနာလည်း မရှိဘူး။ သူတို့ခမျာ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘဝကို ဖြတ်ကျော်နေကြရတာ။ ဖအေကလည်း အရက်သမားကြီး ဆိုပေမယ့် ရွာရိုးလျှောက်ပြီး မူးရမ်းနေတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ အရက် ရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်နေတာတစ်ခုပါပဲ။ သမီးတွေလုပ်စာ ထိုင်စားနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အရိုး... မိထွေးဆိုးတယ်ဆိုတာလည်း သဘာဝပါပဲ။ ပညာမဲ့ပြီး ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိတဲ့လူတိုင်း နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး ထိုးကြတာပါပဲ”

“အမလေး...လူလေးရယ်...ပညာတတ်တချို့တွေတောင် ဒီချဲ့တွေ...နလုံးတွေရဲ့စက်ကွင်းက မလွတ်ကြပါဘူး။ လူလေး နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် အရိုး သူ့မိဘတွေကို ပြောပေးမယ်။ ငွေလေး ဘာလေးတော့ နည်းနည်းကန်တော့ပေါ့ကွယ်။ အင်း...အဒါလည်း

ချဲ့ကြွေး၊ နှစ်လုံးကြွေးဆပ်တာ။ ချဲ့ထိုး၊ နှလုံးထိုးတာနဲ့ ကုန်မှာပါ ကွယ်”

“ကျွန်တော် လတိုင်း ငွေပိုပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အရိုးက တစ်ဆင့်ပေါ့။ သူတို့ စားရေးနေရေးလေးလည်း ကြည့်စီစဉ်ပေးလိုက် ပါ။ တစ်ခါတည်း အပြီးပေးခဲ့လို့တော့ သုံးဖြုန်းပစ်တာနဲ့ ကုန်မှာပဲ”

“အင်း...အဲဒီလိုလုပ်တာပဲ ကောင်းမယ်။ လောလောဆယ် လည်း ငွေလေးဘာလေး ပေးခဲ့လိုက်။ နို့နို့...ပေးစားမှာမဟုတ်ဘူး။ သူမိထွေးက ပညာမဲ့ဆိုတော့ လင်ပါသမီးတွေရဲ့ရှေ့ရေးကို တွေးပေး မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ လောလောဆယ် ကောင်မလေးတွေ လုပ်ကျွေး နေတာကိုပဲမြင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...လောလောဆယ် ကျွန်တော် (၁၀)သိန်းလောက် ပေးခဲ့မယ်။ နောက်လည်း တစ်လ (၂)သိန်းလောက်ဆို ရပါပြီနော်”

“အမလေး...ရတာပေါ့ကွယ်...ခုလောလောဆယ် ကလေး တွေရဲ့လုပ်အားခက တစ်လ တစ်သိန်းလောက်ရှိတာ။ ကဲ...ကဲ... ညနေကျ သူတို့ကို အိမ်ခေါ်လိုက်မယ်။ ရွာမိရွာဖတွေပါပေါ့”

“ကျွန်တော် စီးပိုးရာများ ရောက်နေမလား”

“အမလေး... ကိုစည်သင်္ခါရေ... ဘယ်ရှင်ဘုရင်မှ လမ်းဘေးက သူတောင်းစားအိမ်မှာ ၄က်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲနဲ့ သွားမတောင်းဘူး။ ရှင်ဘုရင်တော် ကောက်ခံရတာပဲ ကျေးဇူးတင် ပါဦး။ အရိုးက ပန်းနုမေကို စေတနာရှိလွန်းလို့သာ။ လူလေးဘက် က အများကြီး နှစ်နာတယ်တောင်ထင်သေး”

“တောစံပယ်လေးကိုပဲ လူလေးက နှစ်သက်ပါတယ် အရိုး ရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ...ညနေကျ အရိုး အိမ်မှာ စီစဉ်လိုက်မယ်။ သူတို့အိမ်က ကြမ်း (၇)ချောင်း ခွတိုင်နေရတဲ့အိမ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်လို့ရမလဲ”

“ညနေကျ တစ်ခါတည်း တောင်းတောင်းဆောင်ဆောင်လုပ် ပြီး တစ်ခါတည်းသာ ခေါ်သွားလိုက်ပေတော့။ အရိုး အားလုံး စီစဉ် လိုက်မယ်။ သူတို့ကိုလည်း ခဲပဲ အကြံသွားပြီး ညှိနှိုင်းလိုက်မယ်”

အခန်း (၅)

မဟော်သမာနဲ့ အမရာ...

စည်သင်္ခါနဲ့ ပန်းနုမေ...

အဟင်း...မဟော်သမာကတော့ အမရာကို အမျိုးမျိုး

စမ်းသပ်ပြီးမှ ယူတာပဲ။

စည်သင်္ခါလည်း ပန်းနုမေကို ကိုယ့်ခေတ်အထာနဲ့ကိုယ်

စမ်းသပ်ချိန်တိုင်းမျိုးမျိုး ယူတာပါပဲ။

ညနေက အရီးသောင်း အိမ်မှာ ပန်းနုမေကို ခုတောင်းတာရော၊
ဆောင်တာရော တစ်ခါတည်း ကျင်းပကြသည်။ ပန်းနုမေ၏မိထွေး
က ငွေ (၁၀)သိန်း မင်္ဂလာဦးကန်တော့တာကို နည်းသည်ဆိုပြီး
ပြဿနာရှာသေး၏။ စိတ်ပျက်စရာ။

စည်သင်္ခါ သိန်း (၁၀၀) ဆိုလည်း ပေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော်
ကိုယ်က တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူသွားမှာ။

လူစိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေဆိုသလို ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး
ချဲထိုး၊ နှစ်လုံးထိုးပစ်မည့် ကမ္ဘာလူစိုက်ကြီးများမို့ (၁၀)သိန်းပဲ
ကန်တော့တာ။

သူတို့ကိုလည်း မြှောက်ပေးသူတွေ ရှိသည်ထင်ပါရဲ့။ ပန်းနု
မေ၏မိထွေးတော် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံ...

“အမလေးတော်... ကားကြီးမှ အားမနာ။ ငွေလေး
(၁၀)သိန်းနဲ့ ကျုပ်က သမီးနှစ်ယောက်လုံးကို ပေးလိုက်ရမတဲ့။
ဟိုသင်း...တစ်ယောက်မှ (၅)သိန်းပဲရသလိုကြီး ဘယ်တန်မလဲ”

အရီးသောင်း ဒေါသတွေဖြစ်နေပြီ။

“ဟဲ့...မိမ့်နဲ့...ဒါ...လူကုန်ကူးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်
သမီးတွေ ဘာတွေနဲ့ အသံကောင်းဟစ်မနေနဲ့နော်။ နင် သူတို့ကို
ခိုင်းစားနေတာ တစ်ရွာလုံး သိတယ်”

“သိလည်းပြီးရောပေါ့တော်...ကျုပ်က တစ်နေ့ ရွှေတစ်လုံး
စီ ဥပေးနေတဲ့ ငန်းမတွေကို ရောင်းစားရမှာလား။ တစ်ခါတည်း
ရိုက်ချက်စားသလို လုပ်ရမှာလား”

“ဟဲ့...မိမ့်နဲ့...နင် တော်တော့။ သူတို့ကောင်းစားမှာလည်း
ထည့်တွက်ဦး...သူဌေးကတော်ဖြစ်ရမှာလည်း သိထားဦး။ ဟိုက
နင်တို့ အရက်သမားနဲ့လောင်းကစားသမားမို့ ငွေတစ်ခါတည်း
ပုံမပေးတာ။ နင်တို့ကို တစ်လ (၂)သိန်းလည်းပို့မယ်။ သစ်သား

အိမ်ထောင်ရေးဆိုလည်း ငါ့ကို တာဝန်ပေးထားပြီ။ နင် မရှည်နဲ့ တော့”

“ချည်ရမှာပဲ...သိန်း (၂၀)လောက်ဆို ဟုတ်သေး။ တစ်ထောက် (၅)သိန်းဆိုတော့ ဟိုသင်း...နွားမတစ်ကောင်ဖိုး လောက် ရှိတယ်။ ကျုပ်သမီးတွေက နွားမထက် တန်ဖိုးမရှိတော့ ဘူးလား”

“ဟဲ့...မိမ့်န့်...တော်...တော်တော့”

“ကဲပါ အရီးရယ်...ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

စည်သင်္ခါ နောက်ထပ် တစ်သောင်းတန်တစ်အုပ် ထပ်ပေး လိုက်ပြီး ရွာမိရွာဖများရှေ့မှာ ပန်းနုမေနှင့် လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။

ပန်းနုမေဟာ နောက်ချေးပုံမှာပေါက်သည့် ရွှေကြာပါ။

သူမိဘတွေကတော့ စိတ်ပျက်စရာ။ သို့သော် ကိုယ် ခေါ်သွား နာပဲလေ။

အရီးကတော့ တော်တော်ပြောရဟောရသည်ထင်ပါ။ သူ့ကို ကတိတွေတောင်းလို့။

“ပန်းနုက သူ့ညီမလေးပါ တာဝန်ယူမှဆိုလို့ အရီးတော့ ကတိပေးခဲ့ပြီနော်။ သူ့ညီမလေးပါ ခေါ်သွားပြီး ကျောင်းဆက်ထား ပေးပေတော့”

“ရပါတယ် အရီးရဲ့...ထားပေးမှာပေါ့”

“သူ့ကို ငွေပေးပြီးဝယ်တာလားတဲ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် အရီးရယ်...ပေါက်ကရတွေ တွေးတတ် လိုက်တာ”

“အေးပေါ့...တောသူမ ရိုးရိုးအလေးတွေဆိုတော့လည်း စိတ်ပူတာပေါ့ကွယ်။ သူ မပျော်ရင်...ဟိုမှာ အဆင်မပြေရင် ပြန်ခွင့် ပြုသလားတဲ့။ အရီးတော့ အေးလို့ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဪ...အရီးရယ်...သူ့ကို ခိုင်းဖို့ခေါ်သွားတာ မဟုတ် ဘူးလေ...လက်ထပ်မှာ...အရီးက သေသေချာချာ ပြောမပြဘူး လား”

“မသိဘူးလေ...လူလေးပြောတော့ မြင်းအုန်းခွံ၊ ကျွန် ကုလား၊ မယား တောသူဆိုတော့ ကျေးမယား၊ ကျွန်မယားလို ထားမှာလားလို့”

သူ တွေခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အိမ်မှာတော့ စည်းပျက်ကမ်း ပျက်နှင့် တပ်ပျက်ကြီး။ အိမ်ဖော်တွေ၊ ကလေးထိန်းတွေကလည်း မမြဲ။

ပန်းနုမေကို သူ သဘောကျတာကရော၊ အလုပ်ကောင်းတာ လည်းပါသမို့လား။

“အင်းလေ...သူ အဆင်ပြေအောင်ထားမှာပါ။ ပြဿနာမရှိ ပါဘူး”

“အင်း...သူ့ညီမလေးကိုပါ တာဝန်ယူမယ်။ သူလည်း အဆင်မပြေရင် ပြန်ခွင့်၊ ပြန်လာခွင့်ရှိတယ်ဆိုတော့မှ လက်ခံတာ။ ဝထမ ခါးခါးသီးနေတာ။ အရီးကပဲ ဒီမှာနေလည်း ကျလို့၊ နွားလို

အထုပ်ထုပ်၊ အထွတ်က အောင်၊ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျအောင် အလုပ် ထုပ်အုတ်မှာ။ ဘဝက ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြီးသွားမှာ။ ညီမလေးအတွက်ဖြစ် ဖြစ် ငဲ့ပါဆိုမှ လက်ခံတာ”

“ဪ...”

မြို့မှာ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်ကြီးမော့ တောရောက် မှ အောင်သွယ်အာပေါက်အောင် ပြောဟောအစုံထုတ်နေရသည့် အဖြစ်။ ဇာတ်က ခပ်နာနာ။

ယောက္ခမဆိုတာတွေကလည်း လူ့အောက်ဆုံးမှအလွှာ။

“အလွှာ...”

သူ့ခေါင်းထဲမှာ ယခုမှ လင်းခနဲ ဖြစ်လာသည့်အတွေး။ ရှေးကမ္ဘာဦးအဆက်ဆက် တည်ရှိလာခဲ့ကြသည့်အလွှာ...

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပညာတွေကွာ၊ စိတ်ဓာတ်တွေကွာ၊ နောက်ခံအသိုင်းအဝိုင်းတွေကွာလျှင် ရေရှည်မှာ အဆင်ပြေပါ့မလား။

ညနေက လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း သူ ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မကို တစ်ခါတည်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ သူတပည့်နှစ်ယောက်က ကားရှေ့ခန်းမှာ ကားမောင်းနေကြပြီး သူကမတော့ နောက်ခန်းမှာ ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မနှင့် အတူစီးသည်။

တော်တော်တော့ ခွကျတာပဲ။ တကယ်ဆို သူ ပန်းနုမေနှင့် ရင်းနှီးမှုရအောင် တည်ဆောက်ရမှာ။ ယခုကျ စိမ်းသက်နေရသည့် ကြားထဲ သူမတို့ညီအစ်မက ရွာဘက်သို့ ငေးမျှော်ရင်း မျက်ရည် စက်လက်နှင့် ပါလာခဲ့ကြတာ။

ပွဲပြီးပေမယ့် မီးက မသေ။

သိန်း (၂၀)ဖေးပြီး တောင်းယူလာခဲ့ရသည့် တောသတို့သမီး လေး။

သနပ်ခါးတွေလည်း မျက်ရည်အောက်မှာ စိုလို့၊ ရွဲလို့။ သူ့ ဘက်ကို တစ်စက်မှမလှည့်ဘဲ ကားထောင့်မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပုနေကြပုံက ဖားမျက်ဖြူးလေးတွေနယ်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ဆံပင်တွေကတော့ ခပ်ရှည်ရှည်။ ပန်းနုမေက ဆံပင်တင်ပါးထိရောက်ပြီး ပန်းယွန်းမိုရ်ကတော့ ခါးကျော်သည်။

ဆံပင်တွေက ဆံနွယ်အမျိုးအစား၊ ဆံလုံးသေးပြီး နက်နက် လက်လက်။

အဝတ်အစား ဝတ်ထားပုံတွေကတော့ မဆိုး။ ကိုယ်လုံးကိုယ် ဟန် အဆင်ပြေကြပါသည်။ တောသူမလေးတွေပေမယ့် ပင်ကိုဟန် နေဟန်ထားကိုက မဆိုး။

မော်ဒယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် တောသူမဝတ်စုံ ဝတ်ထား သလို။

မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေပေါ့။ ပန်းနုမေက ချည်ထည်ပန်းခရမ်း ဝမ်းဆက်၊ ပန်းယွန်းမိုရ်က အစိမ်းရောင်ချည်ဝမ်းဆက်။ မော်ဒယ် မင်းသမီးလေးတွေလို ကြည့်ကောင်းနေသဖြင့် တော်သေး၏။

“ပန်းနုတို့ကို ဟိုရောက်မှ အဝတ်အစားဝယ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်”

သူတို့အဝတ်တွေဟာ အဆင်မပြေတာတွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သူပဲ ထားခိုင်းခဲ့တာပါ။ အသစ်ကလေး တစ်စုံစီသာ ဝတ်ခိုင်းခဲ့ရတာ။

“ဘယ်ရ...ရမှလဲ။ လိုအပ်တာတွေ တစ်နေ့လောက် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း ကိုကိုလို့ခေါ်ပါ ဖန်းနု...ဖန်းယွန်းကတော့ ကိုယ့်ကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖန်းနုမေအသွင်က ယခုကတည်းက ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြေစွယ်ကျိုး၊ တစ်ခါမှ အိပ်မက်မမက်ဖူးသည့် ကားအကောင်းစားကြီးပေါ်မှာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်၊ မနေရဲ၊ မထိုင်ရဲ။

ဖေဖေနှင့်မိထွေးကို သိန်း (၂၀) ပေးခဲ့ကတည်းက ကိုယ့်ကိုသူ ပိုင်သွားပြီ၊ ဝယ်သွားခဲ့ပြီရယ်လို့ ဖန်းနုမေ နှလုံးသွင်းခဲ့တာ။

သူမတို့လို လက်လုပ်လက်စား တောသူမလေးတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်မှ ငွေသုံးထောင်လောက်သာ ရလေရာ သိန်း (၂၀)ဟူသောငွေသည် ဧရာမ အများကြီးပေါ့။

ဖန်းယွန်းမိရဲကတော့ ထိုသို့ မတွေးပါ။ သူမက နဂိုကတည်းက ဂျစ်ကန်ကန်၊ တော်လှန်စိတ်ရှိသူမို့ အတွေးက ခပ်ရင့်ရင့်။

ငါ့အစ်မကို ငွေနှုပေါက်ပြီး ယူသွားတာ။ လမ်းဘေးက ကန်စွန်းပွင့်၊ တောရိုင်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို လွယ်လွယ်ချိုးသလို ချိုးသွားတာ။ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာရဲနဲ့ နွားမတစ်ကောင်ဝယ်သလို၊ မြင်းမတစ်ကောင်ဝယ်သလို ဝယ်သွားတာ။ မကျေနပ်ပါဘူး။

ဖန်းယွန်းမိရဲကတော့ မြို့တွေဘာတွေလည်း ရောက်ဖူး၊ စာတွေပေတွေလည်းဖတ်၊ ကိုရီးယားကားတွေ၊ အမေရိကန်ကားတွေလည်း ကြည့်ဖူးတာမို့ မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်၊ မျက်စိကြီး၊ နားကြီး။

လူနေချုံ့ကြား၊ စိတ်နေဘုံဖူးဆိုသလို သူမ ဘာကိုမှ အထင်မကြီးတတ်တော့ပါ။

သည်ကြားထဲ သူမကိုချစ်သည့် ရန်ကုန်သူ ဆရာမဒေါ်သီတာ စိမ့်စမ်း၏နောက်သို့ လိုက်လိုက်သွားဖူးသည်မို့ ကိုယ်ပိုင်ကားလည်း စီးဖူး၏။ တိုက်ထဲလည်း နေခဲ့ရ၏။

သူတို့အသုံးအဆောင်၊ အဆောင်အယောင်တွေလည်း သုံးတတ်စွဲတတ်ခဲ့ပါသည်။

ပြောရလျှင် ဖန်းယွန်းမိရဲက ဖန်းနုမေအတွက် ရှေ့မှကာကွယ်ပေးမည့် ပဉ္စမံတပ်သား၊ အသေခံတပ်သား။

သူ့အစ်မဟာ နေပူစပ်ခါးမှာ နဖူးမှချွေး ခြေမ၊ ကျအောင်လုပ်နေရလို့ အသားလေး ဖြူနုပမနေရပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မ ချောတာကိုယ်မြင်သည်။

ကိုယ်လုံးဆိုလည်း အပျံ့စား။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသူမို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး သားကောင်းမိခင်ပမာ။ ဂုဏ်အင်္ဂါတွေက ဖွံ့ဖြိုးထွားထွား။

မျက်နှာပေါက်ကလည်း အဆင်ပြေသည်။ ပြုံးတူးပြဲတထင်းနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပြေပြေပျစ်ပျစ် လှလှပပလေး။

တော်ဝင်ဖန်းကို အလကားယူသွားကြတာ။ ရှိပါစေတော့

လေ။ ဆင်းရဲလွန်းသည့်ဘဝတွေမို့ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးလို
အလွယ်တကူ ပါလာခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မ အထိမနာရအောင်
သူ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးသားပါ။

ဦးစည်သင်္ခါကို ပန်းနုမေက ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် မကြည့်ရဲသည်
မသိပေမယ့် ပန်းယွန်းမေကတော့ အကဲခတ်သည့်အနေနှင့် ကြည့်ပါ
၏။ သူ မသိအောင်ပေါ့။

ပန်းယွန်းမိရ်ဟာ လူကတော့ ကောင်းကောင်းခတ်တတ်ပါ
သည်။ သဘာဝက သင်ပေးထားတာ။ နောက်...သူမ၏ ထက်မြက်
မှု။

ပန်းယွန်းမိရ်ဆိုတာ သဘာဝအရ ထက်မြည့်ချွန်မြနေသည့်
ဆူးကလေးပါ။ သဘာဝရဲ့သမီးပျို။ အရောင်တောက်နေသော
မျက်ဝန်းများက သူမ၏ထက်မြက်မှုကို ဖော်ပြနိုင်ပေမယ့် ဘဝပေး
အခြေအနေအရ အမြဲမျက်လွှာချနေရသည့်ဘဝ။

စာဆိုလည်း ထိပ်က။ တစ်ထွာပြလျှင် တစ်လံမြင်သူ။ ဒါ
ကြောင့် ပန်းယွန်းမိရ်ဆိုတာ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့အချစ်တော်။

သူ့အစ်မဟာ မွေးကတည်းက သဘောကောင်း၊ မနော
ကောင်းလွန်းသည်။ သည်းခံလွန်း၊ အားငယ်လွန်းတတ်သူ။ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်က အစွန်းတစ်ဖက်စီမှာ။

သို့သော် ပန်းယွန်းမိရ်ဆိုတာလည်း နှလုံးသားဖြူစင်ပြီး
သည်းခံသင့်သလောက် သည်းခံတတ်ပါသည်။ စွာတေးလန်၊ ကဲကဲ
ဆတ်တော့မဟုတ်။

အဲ...လွန်လာရင်တော့ လာမတားနဲ့ဆိုတာမျိုး။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြ
စဉ် ကားက အမှောင်ထုထဲမှာ မှန်မှန်ပြေးလျက်။ စည်သင်္ခါနှင့်
ပန်းယွန်းမိရ်၏အလယ်မှာ ပန်းနုမေ။

တောသတို့သမီးလေး...

ဇွန်စံပယ်တွေ ဖွေးနေအောင် ပန်ထားလျက်။ သနပ်ခါး
ပါးကွက်ကြားလေးနဲ့ ကောင်မလေး။

သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးပေမယ့် ကိုယ်လေးကျွံကာ ထိုင်နေ၏။
ထိမှာခိုက်မှာ အားနာနေပုံ။ စည်သင်္ခါ သက်ပြင်းချလိုက်ရပါသည်။

သူကလည်း မင်္ဂလာဦး သတို့သားကြီးပေမယ့် ရင်ခုန်ဖို့မေ့နေ
ပါလား။ ပထမအကြိမ်တုန်းကတော့ ဘဝ၏ ချိုမြိန်မှုတွေက
လှိုင်းကြီးလေထန်။ ယခုကျ ရင်ခုန်သံတွေ အေးစက်လျက်။

သူမိဘတွေကို စိတ်ပျက်လို့ပေပဲလား။ သူမတို့ကိုပါ ရောပြီး
အထင်သေးမိနေသလားပင် မသိ။

ခေါင်းမထူနိုင်အောင် မူးနေသည့် အမူးသမားကြီးက ရွံစရာ။
သူတို့မိထွေးဆိုတာကလည်း စာမတတ် ပေမတတ်နှင့် ရိုင်းရိုင်းပျူ
ကြီး။ လောဘတွေကလည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက်လို့။

စကားပုံတော့ ရှိတာပဲ။

ဒီပုတ်ထဲကပဲ ဒီပဲတွဲ။

မရမ်းပင်က သရက်သီး မသီးဘူး။

ကြက်ဟင်းခါးပင်က ကြက်ဟင်းခါးသီးမှာပဲ။

သူတို့တွေလည်း စရိုက်ကြမ်းမှာပဲ။ အောက်တန်းကျမှာပဲ။
ဟင်း...ငါတော့ မှားပြီထင်တယ်။
အိမ်ထောင်ရေးကို ပေါ့ပေါ့လေး တွေးမိတယ်။
အလွှာတွေ၊ အဆင့်အတန်းတွေထက် စရိုက်က ပိုပြီး အရေး
ကြီးတယ်။

လူစိတ်ဆိုတာလည်း ခက်ပါသည်။

ညနေမရောက်ခင်ထိ...

မြင်းအုန်းခွံ...

ကျွန်ကုလား...

မယား တောသူ...ဆိုပြီး သဘောကျနေမိသည့် စည်သင်္ခါ။

ညနေက သူမိဘတွေ မြင်လိုက်ရပြီး တနံ့နံ့ မှောင်တရလာ
မိလိုက်တာ အခြေအနေက မနည်းဖြေသိမ့်နေရသည့်အဖြစ်။ သူ
ရင်ထဲမှာ လင်းတစ်လှည့် မှောင်တစ်ခါ။

ငါ သူ့ကို ခမ်းကြီးနားကြီး လူသိရှင်ကြား လက်မထပ်တော့
ဘူး။ ကျေးမယား၊ ကျွန်မယားပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ သူက အလုပ်
တော့ အရမ်းလုပ်နိုင်တယ်။

ငါ့ဘဝအတွက် အဆင်အပြေဆုံးသူ တွေ့လာတဲ့အခါ ငါ
တကယ်ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့လာတဲ့အခါ သူ့ကို ငွေပေးပြီး ကွာလိုက်
မယ်။

ဟုတ်တယ်...မြေမသေ တုတ်မကျိုး။

အိမ်က ခယ်မတွေရဲရန်ကလည်း လွတ်မယ်။ ငါ့အိမ်မှာလည်း

အဆင်ပြေမယ်။

တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ပင် စည်သင်္ခါ၏ ကိုယ်ထဲသို့ နတ်ဆိုးတို့
၏ မှော်မျက်စဉ်းခပ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားရတာ ယန်းနုမေတို့တော့
သိမည်မထင်။

အခန်း (၆)

“ဘာ”

“ကိုကိုက ဒီလိုအစုတ်အပြတ်တွေကို လက်ထပ်ပြီးခေါ်လာတယ်...ဟုတ်လား...ကိုကို ဂေါက်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မနက်လင်းမှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်။ တစ်ညလုံး နားနားနေနေ မောင်းလာခဲ့ပေမယ့် ကားပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသည့်ကြောင့် အားလုံးပင် နိုးခွေခွေ။

ကားဝင်သွားသည့်တိုက်ကြီးက ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို လှလှပပ ခမ်းခမ်းနားနား။ လုံးချင်းတိုက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ နှစ်ထပ်တိုက်က လှလိုက်တာ။

ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးလည်း အလှမွှေးမြက်ခင်းတွေ၊ ကွန်ကရစ်လမ်းတွေ၊ အလှစိုက်အပင်တွေနှင့်၊ ကစားကွင်း၊ ရေကူးကန်၊ တစ်ခါတည်း တန်းမြင်နေရတာ။

တစ်ခြံလုံး၊ တစ်တိုက်လုံးကို ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်နေတာ လောဘစိတ်နှင့်မဟုတ်ပါ။ ပန်းယွန်းမိုရ်ကမှ အပြင်မှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူး နေဖူးသေး။ ပန်းနုမေဆိုတာ ယခုမှ ဥခွံထဲမှ ထွက်လာခါစ ကြက်ပေါက်လေးပါ။

ရိုင်းလွန်းတော့ အ၊နေသလားပင်။ ဒါကြောင့်လည်း ပန်းယွန်းမေကို စိတ်မချတာ။

ပန်းယွန်း ကိုယ့်အစ်မကို လက်ကုပ်ပြီး သတိပေးနေဆဲ အိမ်ထဲ အဲ...တိုက်ထဲမှ မိန်းမတွေထွက်လာပြီး ကားနားမှ စည်သင်္ခါကို ကြိုဆိုခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ပန်းယွန်းကလည်း ကိုယ့်အစ်မလက်ဆွဲပြီး တိုက်ထဲဝင်လိုက်တာပေါ့။

တောသားရဲ့ ဆွဲထုတ်လို့ပဲပြောပြော...

ကွဲပြစ်မှတော့ ရွံ့ကြောက်နေလို့ မရတော့။ ရွာမှာ လူကြီးစုံရာရှေ့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

သည်တော့ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့...

ကြောက်မွေးပါ ဇာကနာနဲ့ နှုတ်ရတော့မည်။

“လာ...မမ...ကြောက်နေလို့ကတော့ ငါတို့ပဲ အကြီးကြီးခံသွားရလိမ့်မယ်”

“နင်ကလည်းဟယ်”

“အောင်မာ...မမ...ဒါ...မမယောကျ်ားကြီးရဲ့တိုက်...ကိုယ်လည်းနေခွင့်ရှိတယ်။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေလို့ကတော့

အဲဒီသရဲမတွေက ငါတို့ညီအစ်မရဲ့ ခေါင်းမွေးတွေကို အကုန်ဆွဲနှုတ် လိမ့်မယ်မှတ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တိုက်ထဲရောက်သွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲ မှာ မိန်းမချည်း (၅)ယောက်။ အရွယ်ရွယ် အစားစား။ စည်သင်္ခါကို ဝိုင်းပြီး ခရုနေ၊ တာနေလိုက်ကြတာ။

“လာ...မမ...ထိုင်”

ပန်းယွန်းမိရ် ကိုယ့်အစ်မကို ဧည့်ခံရသည်။ အဲလိုမှ ဧည့်မခံ ရင် ပန်းနုမေပုံစံက ငိုတော့မလို့၊ ပြေးတော့မလို့၊ မျက်နှာက ဆီးရွက်ထက်သေးသည့် မနံကျည်းရွက်လောက်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ အတူထိုင်လိုက်ကြ တော့ ဂါဝန်ကြီးတွေ တလွှားလွှားနှင့် စင်စရဲလားဇာတ်လမ်းထဲက မိန်းမကြီးတွေလို အမျိုးသမီးတွေက ဝိုင်းအော်သည်။

“ဟဲ့...အိမ်ဖော်တွေ ဆိုဖာပေါ်မှာ မထိုင်ရဘူးလေ။ အောက် ဆင်းထိုင်ကြ...ကိုကို ဘယ်လိုဟာတွေ ခေါ်လာတာလဲ။ ရုပ်တွေ ကိုက ကိုကိုမယားတွေ ကျနေတာပဲ”

သည်တော့မှ စည်သင်္ခါ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်တယ်...သူက ငါ လက်ထပ်လာတဲ့ မိန်းကလေး။

အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်းတယ်။ ဟိုက သူညီမ...ကျောင်းတက်မလို့ လိုက်လာတာ”

“ဘာ”

“ကိုကိုက ဒီလိုအစုတ်အပြတ်တွေကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်...

ဟုတ်လား။ ကိုကို ဂေါက်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟယ်...ကိုစည်...နင် ရူးသွားတာလား”

“ဒီတော့သူမ နဲ့နဲ့အအ အစုတ်အပြတ်မကို နင် ဘယ်လို မင်းပရိသတ်အလယ်မှာ ပွဲထုတ်မလဲ။ ဦးစည်သင်္ခါနဲ့ ဇနီးဆိုလို့မှ ပွဲလယ်မတင့်။ ကျီးကန်းလိုဟာမျိုးကို နင်ပဲ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့”

“အံ့ရော...အံ့ရော...ကိုကို အိမ်ထောင်မူ၊ ဘုရားတည် ဆိုတာ မိန်းမတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ယောကျ်ားတွေနဲ့ လည်း ဆိုင်တာပဲ။ လင်ကုန်ရှုံးမှ တစ်သက်လုံးမှောက်တာ မဟုတ် ဘူး။ မယားကုန်ရှုံးလည်း တစ်သက်လုံး မှောက်တာပဲ။ မှောက်ရုံ တင်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း စီးပွားပါပျက်မှာ။ မိန်းမက မသုံးတတ်၊ မစွဲတတ်၊ မသိမ်းတတ်၊ မဆည်းတတ်နဲ့ ရှိသမျှ ပြောင်မှာ”

“သူများနှပ်လည်း မသိ၊ လိမ်လည်းမသိ၊ လှည့်ချင်တိုင်း လှည့်လို့ရမယ့် မိန်းမမျိုး”

မိန်းမ (၅) ယောက် ဝိုင်းပြီး ပြောဆိုမာန်မဲနေကြတော့ ပန်းနုမေက မျက်ရည်တွင်တွင်ကျပြီး ပန်းယွန်းမိရ်ကတော့ သွေးအေး စွာပင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့နှင့်ဖြိုင်ပြီး ပေါက်ကွဲနေလို့မရ။ သူတို့က အုပ်စုတောင့် သည်။ ပညာသုံးမှ။

ဒီကလည်း တစ်ကောင်တည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခြင်္သေ့။ အ... ဟိုခြင်္သေ့ မဟုတ်ဘူးနော်။ တောထဲက တောသုံးတောင်ကို အုပ်စိုး

မယ့် ကေသရာဇာခြင်သို့။

“ကဲ...ဦးစည်သင်္ခါ...ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

ပြန်ရမယ်ဆိုလည်း ရတယ်...ပြော”

“နေ...နေကြပါဦး”

စည်သင်္ခါ ခေါင်းချွေးပြန်သွားရသည်။ သူ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်နေသည့် မိန်းမချောလေး ပန်းနုမေ။ စားရမှာလည်း သဲနဲ့ရှုပ်ရှုပ်၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆီတဝင်း ဝင်း။

အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်းတာ၊ အလုပ်ကောင်းတာ၊ သဘောမနော ဖြူတာ...

အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ရွာမှာ အနာတပိဏ်သူဌေးကြီး လို၊ အလှူဒါယကာဘွဲ့ခံပြီး တစ်ရွာလုံး ကြည်ညိုလေးစားရသော သူ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရွာမိရွာဖများရှေ့မှာ လက်ထပ်ခဲ့သည့် ကောင်မလေး။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ချစ်သလိုလို၊ နှစ်သက်သလိုလိုဖြစ်ပြီးမှ သူ့မိဘတွေမြင်တာနှင့် တသိကြီး တွေးမိကာ စိတ်ပျက်သွားမိရတာ အံ့ဩစရာ။

ရေပေါ်မှာ အရပ်ရေးသလို...

သဲအိမ်ဆောက်သလို...

ခဏလေး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့မှု၏ဒဏ်ကို သူ ခံရတော့မှာလား။

သို့သော် သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ မြန်မာအမျိုး သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မို့ အိမ်ထောင်ရေးကို မှောက်ချည်လှန်

ချည် ကလေးကစားသလို လုပ်လို့မဖြစ်။

ဒါကြောင့် စည်သင်္ခါ အားလုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရ ပါတော့သည်။

“သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အတွက် လူလွတ်ဘဝမှာ နေလာ ရတာကြာတော့ အထီးကျန်ဆန်လာတယ်။ အိမ်မှာလည်း ခြောက်သွေ့နေတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်းပြီး လိမ္မာ ရေးခြားရှိတဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်လာခဲ့တာ”

“ဘယ်သူမှ သိတာမှမဟုတ်သေးဘဲ။ ငွေပေးပြီး ကွာရှင်း လိုက်။ သိန်း (၅၀)၊ (၁၀၀) လောက် ပစ်ပေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“တည်မိတဲ့ဘုရား လဒဲနားနား ရှိပါစေတော့။ ကောင်း လည်းခံမယ်။ ဆိုးလည်းခံမယ်။ ပန်းနုမေ...လာ...သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

စည်သင်္ခါ ပန်းနုမေဘက်မှ ရပ်တည်လိုက်ပြီး မျက်နှာကြော တင်းသွားတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားများနေကြသည့်အဖွဲ့ အုံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ငြိမ်သွားရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မိန်းမ (၅) ယောက်။ စည်သင်္ခါ အသက် (၅၀) ခန့်ရှိသည့် မိန်းမကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“အဲဒါ ကိုယ့်အစ်မ ဒေါသက်ထားခင်တဲ့...အပျိုကြီး”

နောက် အသက် (၃၀) ပတ်ဝန်းကျင်ရှိပြီး အိမ်နေရင်းတောင် မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေနှင့်၊ ဂါဝန်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ရပ်တွေကတော့ ခပ်လှလှ။ အဲ...လှအောင် ပြင်ထားကြတာ။

“သူတို့က သက်လင်းအိမ်နဲ့ သက်နှင်းအိမ်တဲ့။ ကိုယ့်ခယ်မတွေ...ကိုယ့်ဇနီး နွေနှင်းအိမ်ရဲ့ညီမတွေ”

နောက်...အသက် (၄၀)ကျော် မိန်းမနှစ်ယောက်၊ အသားညိုညို၊ ဝိန်းရှည်ရှည်တွေ။

“ဒါတွေကတော့ မမနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ခဏ အလည်ရောက်နေကြတာ။ ကိုယ့်သမီးကတော့ နှင်းဆွတ်မိုးတဲ့။ အသက် (၈)နှစ်ရှိပြီ။ (၃)တန်းတက်နေတယ်။ သမီး အိပ်တုန်းထင်တယ်... ဟုတ်လား မမ”

“ဟုတ်တယ်...အိပ်တုန်းပဲ။ မင်း နောက်မိန်းမယူလာတာ သမီးက ကျေနပ်ပါ့မလား။ မင်း သမီးကိုထည့်တွက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“သမီးက ကလေးပဲ မမရယ်...ဘာနားလည်တာလိုက်လို့။ မမတို့သာ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် မလုပ်ကြနဲ့။ ပန်းနုမေက သဘောကောင်းပါတယ်။ အိမ်အလုပ်တွေလည်း သူ ထောင့်စေ့အောင် စီမံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ကွယ်”

“မမတို့...သက်နှင်းတို့လည်း သူ့နာမည် မှတ်ပေးကြပါဦး။ သူက ပန်းနုမေ၊ ဒါကတော့ သူညီမ ပန်းယွန်းမိုးရဲ့တဲ့”

“နာမည်တွေကတော့ အပျံ့စားပဲ။ လူတွေကသာ သုံးစားမရတာ။ ဟဲ့...သူတို့အထုပ်တွေရော”

တကယ်လည်း ပန်းယွန်းမိုးရဲ့တို့ညီအစ်မမှာ အထုပ်မပါပါ။

အဝတ်အစားရယ်လည်း ‘တူတူတန်တန်ရှိခဲ့တာမဟုတ်။ ဒီလိုပဲတစ်ထည်၊ နှစ်ထည်လေးကို လျှော်လိုက်ဖွပ်လိုက် ဝတ်နေခဲ့ရတာ။

ယခုဝတ်ခဲ့သည့် အဝတ်အစားလေးတွေကလည်း အလှူအတွက်ဆိုပြီး အရိုးသောင်း ချုပ်ပေးခဲ့လို့သာ။ ပြောရကြေးဆိုလျှင် သူမတို့ဟာ တကယ့်ကို လယ်ကူလီသာသာ။ လယ်ထဲ၊ ကိုင်းထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရသူလေးတွေပါ။

ဒါကိုမြင်ရဲသားနှင့် ဒေါ်သက်ထားခင်ကလည်း နှိပ်ကွပ်လိုက်တာ။ ပန်းနုမေ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပေမယ့် ပန်းယွန်းမိုးရကတော့ ခပ်တည်တည်။

“လေးလို့ မယူတော့ဘူးလေ။ ဦးစည်သင်္ခါ ဝယ်ပေးလိမ့်မှာပေါ့”

“အောင်မယ်...သေရောပေါ့။ တကယ့်သူဌေးမင်းတို့ကို ဒေါ်လာတာကိုး။ အိမ်မှာတော့ ဖွတ်တက်ပါပြီ”

“ကဲ...ကဲ...အားလုံးပဲ ကျွန်တော်တို့ နားပါရစေတော့။ လာ...ပန်းနုက ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့။ ပန်းယွန်းမိုးရအတွက် အခန်းက”

စည်သင်္ခါ ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားနေခိုက် သက်နှင်းအိမ် ပြောချလိုက်တာက အပိုင်။

“အောက်ထပ် ဒေါ်နီတို့အခန်းထဲ သွင်းလိုက်ပေါ့။ အဲဒီမှာ အကျယ်ကြီး”

ဒေါ်နီဆိုတာ အိမ်အကူ။ ဖြူလုံးရယ်ဆိုတော့ အိမ်အကူ

နှစ်ယောက်။ လောလောဆယ် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

ဒါတော့လည်း စည်သင်္ခါ လက်မခံပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းယွန်းမိုရ်ဟာ သူ့ခယ်မ။

“အပေါ်ထပ်က ထောင့်ခန်းကိုယူ...ပန်းယွန်းမိုရ်...အဲဒီ အခန်းသွား”

“စဉ်းသည်လာတော့ ဘယ်သွားထား”

“ကျန်တဲ့အခန်းတွေ ရှိတာပဲ။ ကဲ...ဒေါ်နီ...ဒေါ်နီ... ပန်းယွန်းမိုရ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ”

ပန်းနုမေကတော့ စည်သင်္ခါ၏နောက်သို့ လိုက်သွားရပြီး ပန်းယွန်းမိုရ်က ဒေါ်နီခေါ်ဆောင်သွားရာ အပေါ်ထပ်ထောင့်ခန်းသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။

အခန်း (၇)

“ပန်းနုမေ”

“ရှင်”

ခြင်္သေ့ရုထဲသို့ ဝင်ရသည့် သမင်မငယ်လို သူဟာ ကိုယ့် ချစ်သူ၊ ရည်းစားလည်း မဟုတ်။ သည်ကြားထဲ သူမကလည်း တစ်ခါမှ ချစ်သူရည်းစား မရှိဖူးခဲ့သည့် ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် အပျိုစင်အရိုင်းလေး။

သူ့အခန်းကလည်း နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှပ မွှေးကြိုင် နေလေရာ ပန်းနုမေ စောချွေးတွေ ပြန်နေမိတာ မလွန်ပါ။

သူမ နေခဲ့ရသည့် ရွာမှအိမ်ကလေးဟာ ဝါးအိမ်ကလေးပါ။ ဝါးကို တိုင်ထူ၊ ဝါးကြမ်းခင်း၊ ထရံကာ၊ ဆက်ကယ်မိုးသားသည့် အိမ်ကလေးပါ။

အရီးသောင်းရဲ့အိမ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်၊ စားသောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်လေးရဲ့အတွင်းခန်းမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရွာထဲက အကြောင်းတွေ ပြောကြရင်း စာဖတ်သူ ညီမလေး၏ စကားကြီး စကားကျယ်များကို နားထောင်ရင်း အတူအိပ်ခဲ့ကြရတာ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစရာ။

ယခုကျ နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှသည့် ဦးစည်သင်္ခါ၏ တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ၊ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပန်းနုမေတစ်ယောက် ချွေးတွေရွဲနေရပါပြီ။

ခမ်းနားလှပသည့် အိပ်ရာကြီးကလည်း ထိရက်စရာပင်မရှိ။ စောင့်တွေကရော သူမ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့တာတွေ။

နောက်...အခန်းထဲမှာပင် တီဗီတွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေနှင့်။ သူ့ အခန်းက သာမန်အိမ်တစ်လုံးစာလောက် ကျယ်သည်။

“ရေသွားချိုးချည်...မင်းကိုယ်က နံတယ်။ ခေါင်းပါလျှော် လိုက်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တောသူမလေးမို့ အမွှေးနံ့သာလည်း ဘာမှမသုံးတတ်ပါ။ ရေချိုး၊ ခေါင်းလျှော်တာကအစ သဲဆပ်ပြာကြမ်းနှင့်။ တရော်ကင် ပွန်းနှင့်မို့ သူမ မမွှေးတာမဆန်း။

ကိုယ်နံ့မနံပေမယ့် မွှေးလည်းမမွှေး။

သည်ကြားထဲ ချွေးတွေရွဲနေသည်ဆိုတော့ သူ ရွံ့မှာပေါ့လေ။ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်စိတ်က ဝင်ပြီး...

သူကတော့ မြို့ကြီးသားပီပီ တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းမွှေးကြိုင် လို့။

သည်မှာတင် အခက်အခဲက စပြီး။

သူမတို့မှာ အဝတ်အစားပိုမပါလာကြသည်မို့ ရေချိုးပြီးလျှင် မည်သည့်အဝတ်ကို ဝတ်ရမည်လဲ။

ချွေးရွဲနေသည့် အဝတ်တွေကိုလည်း ပြန်မဝတ်ချင်ပါ။ သူမ နေရာမှာပင် တွေတွေလေး ရပ်နေတော့ စည်သင်္ခါ ပိတ်ဟောက် လိုက်သည်။

“ဟေ့...ရေသွားချိုးဆိုတာ တစ်ခါတည်း အဝတ်တွေ လျှော်လိုက်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အဝတ်လျှော်စက်ပါ ရှိတယ်”

သူမ ဘယ်သုံးတတ်မှာလဲ။ သူ သိရှိကောင်းပါသည်။ ပန်းနု မေ ဘယ်လိုနေရစားရသည်ဆိုတာ သူ သိရဲ့နှင့်။

ပန်းနုမေ စိတ်ညစ်လာမိသည်။

“ကျွန်မ ညီမလေးနဲ့ အတူသွားနေချင်တယ်...ရမလား”

“ဘာ”

သူ့အသံက မာလို့ ပန်းနုမေ လန့်တုန်သွား၏။ လူကို နံတယ် ပြောလိုက်၊ ရေချိုးခိုင်းလိုက်နှင့်လူကြီး။

စည်သင်္ခါ၏မာနကလည်း ဖျင်းခနဲ။ သူလိုမိန်းကလေးက ငါလိုလူတစ်ယောက်ကို မတူသလို၊ မတန်သလိုနှင့် ဆက်ဆံနေပါ လား။

“ရပြီလေ...ကောင်းပြီ။ မင်းက ငါ့ဇနီးပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း

ဆန္ဒရှိမှ ငါ့ဆီလာပါ...သွားနေပါ”

ဘာတွေပြောမှန်းလည်း မသိ။ စည်သင်္ခါ ခွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ပန်းနုမေ ယုန်ကလေးလို လှစ်ခနဲ အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။

ညီမလေး၏အခန်းက စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ ပန်းနုမေ တွန်းဝင်ခဲ့သည်။ စည်သင်္ခါ၏အခန်းလိုမဟုတ်ဘဲ သာမန်အဆင်အပြင်။

သို့သော် ဝါးအိမ်လေးနှင့်နေခဲ့သည့် သူမတို့ထက်တော့ အဆင်ပေါင်းများစွာသာပါသည်။ ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်ဆိုတာလို။

နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်တစ်လုံး၊ ဘီရိုတစ်ခု၊ မှန်တင်ခုံ၊ နောက်...တီဗီသေးသေးတစ်လုံး၊ စာရေးစားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

အဆောင်ခန်းတွေထက်တော့ ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ပန်းယွန်းမိုရ်ကို ကုတင်ထက်မှာ အားပါးတရ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်နေတာတွေရလျှင် ပန်းနုမေ အားကျသွားမိ၏။

ညီမလေးဘဝ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်သလဲ။ နံတယ်လို့ပြောမယ့်သူ မရှိဘူး။ ဟောက်မယ့်သူ မရှိဘူး။ ကောင်းလိုက်တာ။

ပန်းနုမေ အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချလိုက်ပြီး ညီမလေးဘေးမှာ အားပါးတရ ထိုးအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ညက တစ်ညလုံး ကားစီးပြီး ညောင်းညာလာခဲ့ကြတာရယ်၊ စိတ်ဖိစီးခဲ့တာရယ်၊ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တာရယ်ကြောင့် ယခုမှ အတိုးချအိပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

အသက် (၂၀)အရွယ် ပန်းနုမေနှင့် အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ်

ပန်းယွန်းမိုရ်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တောထဲမှ တောယုန်မည်းလေး နှစ်ယောက်ဘဝဟာ ကောင်းလာမှာလား။ ပိုပြီး ဆိုးသွားမှာလား။

လောကသင်္ဘောကြီးကတော့ ရွဲ့ရွဲ့စောင်းစောင်း။

တောမှာ ဆင်းရဲပေမယ့်...

လတ်ဆတ်သော လေပြည်ညင်းတသုန်သုန်ကြားမှာ ငှက်ကလေးတွေနဲ့အတူ သီချင်းတွေ သံပြိုင်ဟစ်ဆိုခဲ့ကြတယ်။

ကောက်စိုက်မတွေအချင်းချင်း ပျော်ရွှင်စရာစကားတွေပြောရင်း အားပါးတရ ရယ်မောလွတ်လပ်ခဲ့ကြတယ်။

ညဘက်မှာ မိုင်းငင်တဲ့ခေတ်မဟုတ်တော့ပေမယ့် သက်ငယ်ပစ်ရင်း၊ မြေပဲဆွတ်ရင်း၊ တလင်းနယ်ရင်း စကားတွေ ပြောကြ၊ လောကကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်နေခဲ့ကြတယ်။

ကောင်းကင်က လမင်းကိုလည်း ညီမလေးနှင့်အတူ ကောက်ရိုးပုံကြား၊ နင်းမှုန်ကြားမှ မော့ကြည့်ဖူးခဲ့ကြပါတယ်။

ယခုလို ခမ်းနားသော တိုက်ကြီးထဲမှာ၊ ခမ်းနားသော တိုက်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ရွှေလှောင်အိမ်ထဲမှ ငှက်တွေလို အတောင်ချိုးခံရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ပန်းနုမေ မတွေးခဲ့စဖူး။

ဘယ်အရာတွေကြောင့် သူမ လမ်းမှားခဲ့တာလဲ။

သူမ အတွေးမှားခဲ့တာလဲ...

ဆုတောင်းမှားခဲ့ပြီလား...

ရွာမှာလာပြီး စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခဲ့သူကြီးမို့ သူ့ကို ဘုရားလောက်နီးနီး အထင်ကြီးမိတာကပဲ ဒီဇာတ်လမ်းကို မွေးဖွားပေးခဲ့

လေသလား။

နောက်...သူနဲ့အတူ ပွဲသွားကြည့်ခဲ့မိတာလည်း အချက်
တစ်ချက်အဖြစ် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့တာ။

သူရဲအကြင်နာ၊ ဂရုစိုက်မှု၊ ယုယမှု၊ သူရဲခွင်နှင့်ရန်အပေါင်း
ကို ကာကွယ်ပြီး ပွဲခင်းထဲမှာ တစ်နာရီလောက် အတူနေခဲ့ရတာ။
'တစ်နာရီတည်း မောင်နဲ့ ချစ်ပါရစေ' ဆိုတဲ့ အငြိမ့်သီချင်း
လေးလိုပါပဲ။

မြို့ကြီးသားကို လူဆိုးကြီးအတွက် ထိုတစ်နာရီဟာ ထမင်း
စား ရေသောက်အချိန်လို ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ပန်းနုမေအတွက်တော့
ထိုနာကျင်အချိန်ပို တစ်နာရီဟာ တစ်သက်စာ။

ရင်ထဲမှာ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်စူးနစ်သွားသည့်ဆူးဟာ
အနက်ရှိုင်းဆုံး ထိသွားပြီလား။

မာန မသိ၊ ဖြူစင်မှုအတိပြီးသည့် တောစံပယ်ပွင့်လေး။
ဣန္ဒြေနှင့်ဟိရိသတ္တပ္ပဆိုသည့် အရှက်နှင့်အကြောက်တရား နှစ်ပါး
ရှိလို့သာ ခံသာရာရနေတာ။

ယခုကျ ကိုလူဆိုးကြီးက မှော်မျက်စဉ်းခပ်ခံရတဲ့ ရှိတ်စပီး
ယားပြဇာတ်တွေထဲက မင်းသားလို။ သူမအပေါ် လေစိမ်းတွေတိုက်
လို့။

နာနာကျင်ကျင်ပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ်။

အချစ်ဆိုတာ တဏှာရာဂနဲ့ မဆိုင်ဘူး။

ရှင် မချစ်ဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မ ရှင့်အခန်းထဲ ဘယ်တော့မှ မလာ
ဘူး ကိုလူဆိုးကြီးရေ...

သွေးသားကိစ္စတွေ သိလည်းမသိဘူး။ စိတ်လည်းမဝင်စား
ဘူး။

ရှင်က သိန်း (၂၀)နဲ့ ပစ်ပေါက်ဝယ်ယူခဲ့တာမို့ ရှင့်အိမ်မှာ
ကျွန်မ အလုပ်သမားတစ်ယောက်လိုတော့ အလုပ်လုပ်ပေးရဦးမှာ
ပေါ့လေ။

အခန်း (၈)

“ဟင်...မမ”

ပန်းယွန်းမိရ် အားပါးတရ အိပ်ပစ်လိုက်တာ နိုးတော့ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ဘေးနားမှာ မမပန်းနုမေ။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ နင်လူကြီးက မဟန်ဘူးလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ ငါ နင်နဲ့ပဲ လာနေမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်လည်းမြင်သားပဲ။ သူက ငါ့ကို ဇနီးတစ်ယောက်လို မြင်တာမဟုတ်ဘူး။ အစကတည်းက ခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာ ထင်ပါတယ်ဟာ”

“ဒါပေမဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့တာပဲလေ။ လက်ထပ်စာချုပ် နှစ်စောင်မှာ မမမှာ တစ်စောင်ယူထားတယ်မဟုတ်လား”

“စာရွက်တွေက ဘာလုပ်ရတာမှတ်လို့ဟာ။ အဓိကအရေး ကြီးတာ လွှဲစိတ်ပါပဲ။ သူက ငါ့ကို ရွံတယ်ထင်ပါတယ်။ ငါတို့က တောသူဆိုတော့ အမွှေးနံ့သာတွေ မသုံးတတ်ဘူး။ မသုံးရဘူးလေ။ ရေချိုးတာတောင် သံဆပ်ပြာနဲ့ ပွတ်ချိုးရတဲ့လူတွေ”

“ဪ...အေးလေ...ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဝမ်းမနည်း ပါနဲ့ မမရယ်...လင်နဲ့ အပျိုပေါ့...ဟုတ်လား။ အားလည်းမငယ်နဲ့ မမ...ညီမလေးတစ်ယောက်လုံး မမရှေ့မှာ ရှိတယ်”

“အေးပါ...နင် ငါ့ကို ပစ်မသွားသရွေ့ ငါ လောကကြီးထဲ လမ်းဆက်လျှောက်နေမှာပါ”

“မမစကားကြီးကလည်း နေဦး...သူတို့သူဌေးအိမ်တွေက အခန်းတိုင်းမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတွေထားတတ်ကြတယ်။ ငါတို့ ရေချိုးကြရအောင်”

ပန်းယွန်းမိရ်က မြို့ရောက်ဖူး၊ ဆရာမတွေအိမ်သို့ ရောက်ဖူး၊ သုံးဖူးတာမို့ လျှောက်ကြည့်ပြီး ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွေလိုက်ရ လျှင် ဝင်ကြည့်သည်။

အထဲမှာ ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံအလင်။

သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်တံ၊ ခေါင်းလျှော်ရည် ဗူးတွေ၊ မျက်နှာသစ်ဆေးတွေ၊ ဗူးတွေ၊ ခွက်တွေ အစုံအလင်။

“လာ...မမရေ...လာ...နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။

လောလောဆယ် ငါတို့ ရေချိုး၊ ခေါင်းလျှော်ကြရအောင်။ တို့ဖျီးတွေ ချွတ်ကြရအောင်။ အမယ်...ရေပန်းရော၊ ရေချိုးခွက်ရော ဒီလူကြီး တော်တော်တော့ ချမ်းသာတယ်နော်။ ငါ လိုက်သွားဖူးတဲ့ ဆရာမ အိမ်က ဒီလောက် အလှူမမယ်ဘူးဟ”

“တော်ပါ ညီမလေးရယ်...ရုပ်ဝတ္ထုတွေပဲ ပြည့်စုံပေါများ နေပေမယ့် နှလုံးသားမရှိတဲ့လူတွေပါ။ သူတို့အုပ်စုကြီးကိုကြည့်ပြီး ငါတစ်ယောက်တည်းသာဆို လိပ်ပြာလွှင့်ပြီး သေနိုင်တယ်”

“ဒီလိုပေါ့ မမရယ်... လူဆိုတာ ဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာ ရှင်သန် နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ။ လက်ဝှေ့သမားတွေလို စင်ပေါ်မှာ၊ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ တစ်ဖက်ရန်သူက အသေအလဲ ထိုးကြိတ်လာတဲ့အခါ ငါတို့ ဒီလိုပဲ လည်စင်းခံနေရမှာလား။ ကိုယ့်မှာ အစွမ်းအစရှိ သလောက်တော့ ခုခံရမှာပဲ။ ပြန်မတွယ်နိုင်တော့င် ကိုယ်အထိမနာ အောင်၊ မသေအောင်၊ မကြေအောင် ကာကွယ်ရမှာပဲလေ”

“အင်း...နင်ပြောမှပဲ ငါ နည်းနည်းအားရှိရတယ်”

“မမကလည်း နင့်မှာ လက်ထပ်စာချုပ်ကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဘာပဲပြောပြော စာရွက်တစ်ရွက်ပဲ ဖြစ်ပါစေဦးတော့။ မှော်ဆရာရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးလောက်တော့ စွမ်းပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီစာချုပ်ကို ငါ့ပေး။ ငါ မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်မယ်”

“အင်း...အေးပါ...နင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါ”

ပန်းနုမေပေးသည့် စာချုပ်ကို ပန်းယွန်းမိရ် သေချာလုံခြုံစွာ သိမ်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။

စောစောကပြောသလို မှော်ဆရာရဲ့ဆေးကြိမ်လုံးလေးပေါ့။

“ရေချိုးတာ ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးရင် ဘာတွေဝတ်ကြမလဲ။ ရှာကြည့် ကြဦးနို့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာရှိသည့် ဗီရိုကြီးထဲမှာ အဝတ်တွေမြင်သဖြင့် ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်...အဝတ်တွေကလည်း ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ ချည်းပဲ”

“လုံချည်လေး၊ အင်္ကျီလေးများပါမလား...ကြည့်ပါဦး”

ဧကန္တ ဦးစည်သင်္ခါ၏ သေသွားသည့် မိန်းမ၏ အဝတ်ဗီရို ကြီးဖြစ်မည်။ အဖိုးတန်တာ၊ မတန်တာ မသိပေမယ့် အကောင်းစား တွေမှန်းတော့ သိသာသည်။ သို့သော် အဝတ်တွေက သူမတို့ဝတ် တတ်တာ တစ်ခုမှမပါ။

ရှာရင်းဖွေရင်းနှင့်ပင် မချုပ်ရသေးသည့် လုံချည်စများနှင့် အဝတ်စများကို သွားတွေ့လိုက်ရလျှင် ပန်းယွန်းမိရ် တော်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။

သည်အခန်းက စတိုခန်းလိုမျိုးမို့ အခန်းထောင့်မှာ စက် တစ်လုံးလည်း မြင်နေရသည်မို့...

“အိုကေ...မမ...ညီမလေး ကပျာကယာ ချုပ်လိုက်ဦးလေ။

မမ...ရေချိုးနှင့်”

ပန်းယွန်းမိရ်က စပ်စပ်စပ်စပ် ပါတတ်သူမို့ စက်လည်း

တတ်ပါသည်။ အကြီးအကျယ် လှလှပပ မဟုတ်တောင် ဝတ်ဖြစ်ရုံ
တော့ ချုပ်တတ်တာပေါ့။ ဘလောက်(စ်)ပုံစံမျိုးတွေ။

“စောင့်နေမယ်...ပြီးမှ အတူတူချိုးမယ်”

“လာစမ်းပါ...အဝတ်တွေလည်း လျှော်လိုက်။ လာ...ငါ
ပြမယ်”

ဘိန်းစားချင်း တမူးပိုရှုဆိုသလို ပန်းယွန်းမိုရ်က သည်ပစ္စည်း
တွေကို သုံးဖူးစွဲဖူး ကိုင်ဖူးပါသည်။ သူ့အစ်မကို ရေချိုးခန်းထဲ
ခေါ်သွားပြီး ရေချိုးကန်လေးထဲမှာ ရေတွေထည့်ပေးပြီး...

“ဝင်...အထဲဝင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချေးချွတ်ပစ်လိုက်စမ်း
ဟာ။ ခေါင်းလည်းလျှော်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ချေးတွန်း၊ နတ်ရေကန်ထဲ
ပစ်ချလိုက်သလို တောကပါလာတဲ့ ဂျီးတွေ အကုန်ချွတ်ပစ်လိုက်။
ငါ လုံချည်၊ အင်္ကျီတွေ ချုပ်ထားလိုက်မယ်”

“နာရီဝက်နဲ့ ရပါ့မလား”

“ရပါ့...အင်္ကျီကလည်း ခေါင်းအုံးစွပ်လိုမျိုး ချုပ်မှာ။
ခေါင်းဖောက်၊ လက်ပင်းဖောက်...ပြီးပြီ”

“အေးပါ...အေးပါ”

တကယ်လည်း ဖျင်စတွေကို ရွပ်ရွပ်နှင့်ညှပ်ပြီး ဖျပ်ဖျပ်နှင့်
ချုပ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ။ မနှစ်က ဆရာမအိမ်လိုက်သွားတော့ (၃)လ
လုံးလုံး စက်ချုပ်သင်၊ ကူချုပ်နေခဲ့ကြတာလေ။

ဆရာမအိမ်က စက်ချုပ်သည့်အိမ်။

ဖျင်က အိမ်ဖတ်ဖတ်လေးတွေမို့ ခေါင်းစွပ်ပွပ္ပလေးတွေ

ချုပ်လည်း ပုံကျသည့်ကိုယ်လုံးတွေမှာ လှနေမှာမလွဲ။

လုံချည်လည်း စက်တဒိုင်းဒိုင်းနင်းပြီး အရေးပေါ် နှစ်ထည်
ချုပ်လိုက်သည်။

မမရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ တော်တော်သန့်ရှင်းမွှေးကြိုင်
နေပေပြီ။ တောမှာလို သဲဆပ်ပြာကြမ်း၊ ရွှေဝါသုံးရတာမှ မဟုတ်
တော့ဘဲ။

ဆပ်ပြာအကောင်းစားတွေ၊ ခေါင်းလျှော်ရည်အကောင်းစား
တွေသုံးရလို့ လူက သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်သွားပေပြီ။

“ရေသုတ်...မမ...ရှော...ဒီမှာ လုံချည်နဲ့အင်္ကျီ”

ပန်းနုရောင် အိမ်ဖတ်ဖတ် ဝတ်စုံလေးက အလှသား။

ဘလောက်(စ်)ပုံစံ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊ ခေါင်းစွပ်။

အခန်းထဲမှာ နာရီရှိနေတာမို့ ကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ် (၁၂)
နာရီ။ ဘယ်သူမှလည်း ထမင်းစားလာမခေါ်ကြသေး။

“ဆာလိုက်တာဟာ...မြို့ကလူတွေ ထမင်းမှစားကြရဲ့လား
မသိဘူး”

“သူတို့ကတော့ တောင်တောင်အိမ်တွေ လျှောက်စားမှာပေါ့။
ကဲ...ညီမလေး ရေချိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ပန်းယွန်းမိုရ် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆပ်ပြာ
မွှေးမွှေးတွေနှင့် အမြှုပ်တဖွားဖွားထွက်အောင် ရေပန်းအောက်မှာ
ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ချေးတွေအားလုံး စင်ကုန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး

သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်သွားတာတော့ အမှန်။

နာရီဝက်လောက် ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မမက သူ့ကို ခေါင်းရေသုတ်ပေးသည်။ သူမအတွက် ချုပ်ထားသည့်ဝတ်စုံက အစိမ်းနုရောင်။

ဘော်လီတွေ၊ ဘရာစီယာတွေကတော့ ယူဝတ်လို့ရပါသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ခေါင်းရေသုတ်ပြီး ဟိုကြည့်သည့် ကြည့် ကြည့်တော့ မှန်တင်ခုံသေးသေးတစ်ခုကို အခန်းထောင့်မှာ တွေ့ရသည်။ သွားကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်ပျဉ်နှင့်သနပ်ခါးတုံး တွေ့ရ။

“သနပ်ခါးလေးဘာလေး လိမ်းကြစို့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စစ်ထွက်တော့မည့် သွေးသောက်ရဲဘော် တွေလို အရာရာ အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

နာရီကြည့်လိုက်ပြန်တော့ (၁) နာရီ။

“ခက်တော့တာပဲ။ ထမင်းမကျွေးကြတော့ဘူးလား မသိဘူး။ လာ...အပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်ကြည့်ကြစို့။ သူတို့တွေ စားနေကြ တာ တွေ့ရင်လည်း ဝင်ပြီးစားကြရအောင်”

ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်တာလား။ လှေစီးရင်း ရေငတ်တာလား တော့မသိ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းကြသူတွေမို့ မနက်...အ...မနေ့က ရွာမှထွက်လာကြကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ရတာမို့ ဆာလိုက်တာ အရမ်း။

အူတွေ အချင်းချင်း ထသတ်ကုန်ကြပြီလားပင် မသိ။

“နင်ကလည်း ရှက်စရာကြီးဟာ”

“ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်တဲ့...မမရဲ့။ ဆာလှ ပြီဟာ...သွားကြစို့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အလှလေးတွေက ရိုးပြီးဆန်းသည်။

အများနဲ့မတူဘူးလေ။ တောစံပယ်ပွင့်လေး နှစ်ပွင့်။

သည်အိမ်က မိန်းမတွေလို ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ထည်တွေ မဟုတ်။ ဂါဝန်တွေ၊ စကတ်တွေနဲ့မဟုတ်။

ကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားသည့်အဝတ်တွေပေမယ့် ပုံကျပန်းကျ။ တစ်ယောက်က ဖန်းနုရောင်။ တစ်ယောက်က ခပ်စိမ်းစိမ်း။ ဖျင်စ တွေက အစိုးတန်တွေမို့ သူမတို့ လှပနေပါသည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကြတော့ လှေကား အလယ်မှာ (၈)နှစ်အရွယ် ဂျစ်ကန်ကန် ကလေးမလေးနှင့်တိုးသည်။

ဦးစည်သင်္ခါရဲ့သမီး နှင်းဆွတ်မိုးဆိုတာလေး ဖြစ်မည်။ ကလေးက သူမတို့ကို မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ကြည့်ပြီး...

“ဒယ်ဒီ တောကခေါ်လာတဲ့နှစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

ဖန်းနုမေအစား ဖန်းယွန်းမိရ်ကပဲ ဒိုင်ခံပြီး ဖြေသည်။ သူမမ က ကလေးနှင့်တောင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် ပြောတတ်မှာ မဟုတ်။

“ခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာဆို”

“ဘယ်သူပြောတာ”

“အန်တီလေး ပြောတာ။ နှင်းမှာ အန်တီနှစ်ယောက်၊ ကြီးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်...နှင်းဆွတ်မိုးနဲ့ ကစားဖော်ရအောင်၊ အဖော်ရအောင်လည်း ခေါ်လာတာ”

“ဒီအရွယ်ကြီးတွေနဲ့ ဘယ်လိုကစား၊ ဘယ်လိုအဖော်ရ”

“နှင်းဆွတ်မိုးရဲ့အိမ်စာတွေကို ကူလုပ်ပေးလို့ရတာပေါ့”

“အင်း...ဒါဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး။ ယူတို့က စာတတ်တယ် ပေါ့။ အန်တီနှင်းပြောတော့ စာမတတ်ပေမတတ် တောသူမတွေ တဲ့”

“စာတော့တတ်ပါတယ်။ မမက (၁၀)တန်းကို ဂုဏ်ထူး (၄)ခုနဲ့ အောင်ထားတာ”

“ဝိုး...မိုက်တယ်။ တောမှာနေပြီး ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီး ရတယ်နော်။ နှင်းသူငယ်ချင်းဆို သူ့ရဲ့ ဂိုက်မမက ဂုဏ်ထူး (၃)ခု ပါတာလေးနဲ့ ကြွားလို့မဆုံးဘူး”

တော်ပါသေးရဲ့။ အပေါက်အလမ်းတည့်သွားလို့။ နှင်းဆွတ်မိုး က ပန်းယွန်းမိုရ်ရဲ့လက်ကို ပြေးဆွဲပြီး စကားစမြည်တွေ ပြောဖော် ရသဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက် သက်ပြင်းမသိမသာချရ၏။

“လာလေ...မမတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ထမင်းစားချင်လို့ပါ...နှင်းဆွတ်မိုးရော စားပြီးပလား”

“မစားသေးဘူး။ မဆာလို့လေ...မုန့်တွေ တစ်စပ် စားထား တာ”

တကယ်လည်း ကလေးက ပိန်ပါသည်။ ဖြူဖြူပိန်ပိန်။

“ထမင်းနဲ့ဟင်းစားမှ အဟာရဖြစ်တာ နှင်းရဲ့။ မမတို့တော့ ထမင်းပဲ စားတတ်တယ်”

“ဟုတ်...မမတို့နဲ့ လိုက်စားမယ်လေ။ ပြီးရင် နှင်း မမကို အကူအညီတောင်းစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“နှင်းတို့ ဂိုက်ဆရာမ နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီ။ အဲဒါ နှင်းတို့ ကို ဂိုက်လုပ်ပေးပါလား။ မမရတဲ့ဂုဏ်ထူးရတာသာတွေကို ပြောပါ ဦး...အင်္ဂလိပ်စာပါလား၊ အင်္ဂလိပ်စာတော်လား”

“အင်္ဂလိပ်စာပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကို မမ ဝါသနာပါတယ် လေ။ ရွာမှာ ဒါနလာလုပ်တဲ့အနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာစာပီကင်သင်တန်း တွေ လာဖွင့်တော့လည်း တက်လိုက်တာပဲ။ မမ ဂုဏ်ထူးမရတာ မြန်မာစာနဲ့ ရှုပဗေဒ”

“ဝိုး...မိုက်တယ်...သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားလိုက်ဦးမယ်။ မမကို နှင်းရဲ့ တောက မမလို့ ပြောထားမယ်နော်”

“အင်း...သဘောပါ”

ခေတ်ကာလသားသမီးတွေများ ချက်ချင်းပင် သူ လွယ်ထား သည့် အိတ်ကလေးထဲမှ ဖုန်းနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို လျှောက်ဆက် နေလိုက်တာ။

ပန်းယွန်းမိုရ် ချက်ချင်းပင် အလုပ်ရနေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ စုန်းမကြီးများအဖွဲ့မှာလည်း မျက်လုံးကြီးတွေ

ပြုံးလို့။ ကလေးနှင့် အဆင်မပြေအောင်၊ ကလေး အထင်သေး
အောင် ကတုံးကတိုက် လုပ်ထားသည့်ကြားမှ ယခုကျ ရယ်ရယ်
မောမောနှင့် အဆင်တွေပြေလို့။

ဘယ်အရာတွေကများ တစ်သွေးတည်း၊ တစ်သားတည်းဖြစ်
စေသည်မသိ။

တကယ်ကျ ပန်းနုမေရော၊ ပန်းယွန်းမိုရ်ပါ ရုပ်ရည်တွေ
အထူးကြည်လင်သန့်ရှင်းပြီး ချောမောကြသူလေးတွေမို့ လူတစ်ရာ
လျှင် (၈၀) လောက်က ချစ်ကြခင်ကြမှာမလွဲ။

သူတို့ကို စိတ်ပုပ်သူတွေ၊ မနာလိုတတ်သူတွေလောက်သာ
ကြည့်မရဖြစ်နေမှာ။

“လာ...မမတို့”

နှင်းဆွတ်မိုးကပင် ဦးဆောင်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့
ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဒေါ်နီနှင့်ဖြူလုံးကို လှမ်းပြီး ဩဇာပေးလေ၏။

“ဖွားနီ...ဒီမှာ မမတို့ ထမင်းစားမယ်။ မီးပါ စားမလို့”

“အလိုလေး...ကျားသားမီးကြိုးတော်...ငါ့သမီးလေးပါ
ထမင်းစားမတဲ့...ဟုတ်လား။ မင်္ဂလာရှိပါပေတော်”

ဒေါ်နီရော ဖြူလုံးပါ ချက်ချင်းပင် ထမင်းပွဲများ ပြင်ပေးနေ
စဉ် အပေါ်ထပ်မှ စည်သင်္ခါလည်း ဆင်းလာဝင်လာသဖြင့် ထမင်း
ဝိုင်းမှာ လူ (၄)ယောက် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူလည်း အိပ်ပစ်လိုက်တာ စောစောကမှ နိုးသည်။ ရေချိုး၊
အဝတ်လဲပြီး သူမတို့ရှိရာအခန်းသို့ လျှောက်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်း

ထဲမှာ လူမရှိကြတော့။

တောသားရဲ့ ဆွဲထုတ်၊ တစ်အိမ်လုံးကို မြွေတွေလို လျှောက်
သွားနေကြပြီထင်ရဲ့။

အင်း...သူတို့မှာ အဝတ်အစားမပါဘူး။ ဒီနေ့ အလုပ်ပျက်တဲ့
အတူတူ ထမင်းစားပြီးရင် အဝတ်လိုက်ဝယ်ပေးရဦးမယ်။

အတွေးနှင့် သူ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာတော့ သူမတို့
နှစ်ယောက်နှင့်သမီးကို ထမင်းပွဲမှာ တစည်းတလုံးတည်း တွေ့လိုက်
ရလျှင် စည်သင်္ခါ အံ့သြရသည်။

သမီးဟာ မိခင်ရှိစဉ်ကတည်းက တော်တော်ဂျီကျသည်၊
ရစ်တတ်သည့် သမီးပါ။

သူတို့ ဘယ်လိုများ စည်းရုံးလိုက်ပါလိမ့်။

ဘုရားရေ...ဒါဆို သူတို့ကို လျှော့တွက်လို့မရပါလား။

“ဒယ်ဒီ...မီးတို့ဝိုင်းအတွက် ဂိုက်အသစ်ရပြီ”

“ဟုတ်လား...ဘယ်သူလဲ”

“ဒီမှာလေ...ဒယ်ဒီခေါ်လာတဲ့ မမက ဂုဏ်ထူး (၄)ခုနဲ့
အောင်ထားတာ။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း တော်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို ဝိုင်းကို ဒီအိမ်မှာ လုပ်မှာပေါ့။ မီး သွားစရာမလို
တော့ဘူးပေါ့။ ကောင်းတယ်...ဒယ်ဒီအဖိုးလေး မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံရတော့ဘူး”

“မဝိပါနဲ့ ဒယ်ဒီရာ...ဒယ်ဒီလည်း အပြင်ချည်းထွက်နေရ
တာပါ။ မီး... အိမ်မှာ မဝိုင်းချင်ပါဘူး။ အိမ်က အန်တီတွေက

အပေါက်အစများတယ်။ လရောင်တို့အိမ်က ဖရီးပဲ။ သူ့မာမိရော၊ ဒယ်ဒီပါ အရမ်းသဘောကောင်းတယ်။ အို...သူတို့အိမ်ကလူတွေက အရမ်းသဘောကောင်းတာ။ ပြီး...မီးတို့အားလုံးအတွက်လည်း ရေမီးအစုံ တာဝန်ယူတယ်”

“ကဲ”

ခေတ်ကြီးက (၃)တန်းကျောင်းသူပြောစကားကို သူတို့လူကြီးတွေ မနည်းလိုက်နေရသည့်အဖြစ်။

သူတို့သားအဖက ထမင်းကို တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း စားနေကြပေမယ့် ပန်းယွန်းတို့ညီအစ်မကတော့ အဝီတွယ်နေကြတာ။

အိုး...ထမင်းလေးတွေကလည်း နည်းနည်းလေးစီ။ ကိုယ်တွေက တောမှာ အဝီအပြင် အလုပ်တွေလုပ်၊ ထမင်းပဲ ဖိစားခဲ့ရတာမို့ ဗိုက်အိုးက ခပ်ကျယ်ကျယ်။

ဒုက္ခပဲ။ သူတို့ရှေ့မှာ ရှက်စရာကောင်းနေမှာမို့ ကိုယ်စားချင်သလောက် မစားရဲ။ လက်သီးဆုပ်လောက် ထမင်းလေးတွေကို ဇွန်းနှင့် ရွရွလေး စားရတာလည်း စိတ်ညစ်တာပဲ။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေယူပြီး ရင်ဆာပြေ စားပစ်လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ်လည်းစား၊ မမပန်းနုအထဲလည်း ထည့်။ အင်း... အသားငါးတွေတော့ ဒီလောက်ယူမစားပါဘူး။ တော်ကြာ ဝေသာလီပြည် ဘီလူးကျတယ်ပြောနေမှာ။

ပန်းယွန်းမိရ် ကန်စွန်းရွက်ကြော်တွေ၊ ဆလပ်ရွက်ကြော်တွေ၊ ဟင်းချိုတွေ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်လုပ်နေတော့ သမီးကပါ

အားကျပြီး နည်းနည်းစီ လိုက်စားလေ၏။

ချောမောလှပပြီး ထက်မြက်ပုံပေါ်နေသည့် ပန်းယွန်းမိရ်ကို နှင်းဆွတ်မိုး သဘောကျနေတာ ရှေးရေစက်ဖြစ်မည်။

ပန်းနုမေလည်း လှပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲ မတိုး။ ဟိုက အနေအေးသည်။ အရာရာသည်းခံနေမည့်အမျိုး။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ အချို့အဖြစ် သစ်သီးတွေ၊ မုန့်တွေ ချပေးတော့ ပန်းယွန်းမိရ် ဆင်စွယ်ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးတော့ အသာလေး ဖြိုလိုက်တာပဲ။

စည်သင်္ခါ ပြုံးနေပြီး နှင်းဆွတ်မိုးက အထင်တွေကြီးလို့။

“မမမှာ အစာအိမ်အုပ်ပါသလားဟင်” တဲ့။

“အဟဲ...မမတို့က တောမှာ အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်ရတော့ ကယ်လိုရီ အများကြီး လိုတယ်လေ”

စည်သင်္ခါ တစ်ခွန်းတော့ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းမမြတ်အင်္ဂါထဲမှာ အစားသေးတာလည်း ပါတယ်။ အစားသေးအောင် ကြိုးစားဦး”

“ဟင်း...သူ့လူတွေကဖြင့် ထမင်းသာမစားတာ။ မုန့်တွေ တစ်စပ် စားနေတာကြီး”

စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောရင်း ပန်းယွန်းမိရ် ကောက်ကိုင်ထားသည့် ပန်းသီးကို အသာပြန်ချထားလိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၉)

“ရှော်ပင်ထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာနေမယ်”

ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မ၊ စည်သင်္ခါနှင့် သမီးနှင်းဆွတ်မိုးတို့ (၄)ယောက်။ စည်သင်္ခါ ခယ်မတွေကို မခေါ်။ ခေါ်လျှင် သူတို့ပါ ဝင်ဝယ်နေကြဦးမှာ အသေအချာ။

ယောက်ျား၊ ယောက်ျား၊ ခယ်မဆိုတာ တစ်ခါတော်ပြီးတာနှင့် စွန့်လွှတ်လို့ မရတော့ဘူးလား။ ခယ်မနှစ်ယောက်မှာ အကြီး သက်လင်းအိမ်က (၃၀)၊ အငယ်သက်နှင်းအိမ်က (၂၅)။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံး သူနှင့်ထပ်ငြိအောင် အိမ်ပေါ်က မဆင်းကြ။ စည်သင်္ခါ နှစ်ယောက်လုံးကို လန့်ပါသည်။ အသုံးအစွဲကြီးပြီး အိမ်မှ ကိစ္စလည်း မနိုင်နင်းကြ။

သူတို့သာယူမိလျှင် စီးပွားလျော့မှာ စကန်။

သည်ညီအစ်မကတော့ လောဘဆိုတာ ချိန့်လားလို့ မေးရ မလောက်ပင်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ရွှေဆိုလို့ မူးလို့ပင် ရှူစရာ မရှိကြပေမယ့် ရွှေဆိုင်တွေလည်း ကြည့်ရမှန်းမသိ။ သူတို့နှင့် မဆိုင်သလို။

အဝတ်တွေ ဝတ်တော့လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။

“ဈေးတွေကြီးလိုက်တာ... ကျွန်မတို့က အိမ်ထဲနေရတာပဲ။

၂ နံ၊ ၃ နံဆို တော်ပါပြီ”

“ကျွန်မ စက်ချုပ်တတ်ပါတယ်။ ဖျင်စလောက် ဝယ်ပေးပါ။

ကိုယ့်ဘာသာ ချုပ်ဝတ်ပါ့မယ်”

တစ်ခါ၊ နှစ်ခါတော့ ပြောသေး။ နောက်တော့ မပြောတော့ ပါ။ သူ့ဘာသာ ဝယ်ချင်တာ လျှောက်ဝယ်။ သူမတို့လက်ထဲမှာ အထုပ်တွေ၊ အိတ်တွေက များများလား။

“တော်ပြီ...ဦးလေး”

ပန်းနုမေ...

ပန်းနုရောင်ဟာ သူမရဲ့သင်္ကေတ...

ဆံပင်ရှည်လေးကို နှစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး ဇွန်စံပယ်ကုံးတွေ ပန်ထားသည့် ကောင်မလေး။ ပုံစံက မော်ဒယ်ရှိုးလျှောက်သည့် မော်ဒယ်မလေးနယ်။

“ဦးလေးတော့ မခေါ်နဲ့”

“အာ...ဦးလေးကလည်း”

“တော်ပြီ...ကိုကို”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး...ဟိုမိန်းမတွေ ဝိုင်းခေါ်နေကြတာ”

“တူမလား...သူတို့က သူတို့။ ပန်းနုက ပန်းနု”

ပန်းနုမေ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူက ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် လိုက်ရပြန်သည်။ နောက်...ရွှေတွေကို ဟင်းရွက် ဝယ်သလို ဝယ်ပေးနေပြန်သည်။

“ကျန်တာတွေ ရှိတယ်။ လောလောဆယ် အကြမ်းဝတ်ဖို့”

သူဌေးတွေများ ရွှေပဲ အကြမ်းဝတ်ဖို့ ဝယ်သတဲ့။ ပန်းနုမေ ကိုရော ပန်းယွန်းမို့ရ်အတွက်ပါ အတူဝယ်ပေးတာပါပဲ။

စိန်နားကပ်သေးသေး တစ်ရံစီ၊ နောက် စိန်လော့ကတ်နှင့် ဆွဲကြိုးလေးတွေ၊ နောက်...စိန်မြှုပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းစီ။ ဘယ်လို တွေ့ဝယ်ပြီး ဘယ်လိုတွေ့ ငွေချေတယ်တော့မသိ။ သူတို့ညီအစ်မ မှာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူး။

ဒီလိုတော့လည်း ဂရုစိုက်သား။ ကလေးအတွက်လည်း သူ လိုချင်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးသည်။

ဝယ်ခြမ်းပြီးသွားတော့ ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ စည်သင်္ခါက...

“ဆံပင်တွေတော့ ဘာမှပြင်မနေနဲ့။ အိမ်ကလူတွေ ဆံပင် ပြင်ဖို့ပြောလည်း မလိုက်နဲ့။ ဆံပင်ကို နူးညံ့အောင်ပဲ ပြုစု...ဆံပင် ဆိုတာ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ရှားပါးရတနာပဲ။ သူတို့ကတော့ သူတို့နဲ့ အဖော်ရအောင် ဆံပင်ညှပ်ခိုင်း ဖြတ်ခိုင်းမှာပဲ...မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

“ငါ့နယ်...စိတ်ညစ်တဲ့အထဲမှာ အဲဒါလည်းပါတယ်”

ကားပေါ်မှာ (၄)ယောက်သား ကားလမ်းတွေ ပိတ်မိနေကြရ ရင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေ (၇)နာရီ။

အထုပ်အဝါတွေ ကားပေါ်မှ ချလာသည့်အပြင် ပန်းနုမေတို့ ညီအစ်မမှာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အိမ်ရှိ မိန်းမများအားလုံး မျက်စိ၊ မျက်နှာတွေ ကွက်ခနဲ ကိုယ်စီပျက်ကုန် ကြလေ၏။

“အမလေး...ငါ့မောင်တော့ ဝိုင်းလုံးမတွေနဲ့ တွေ့ပြီပေါ့။ မျက်နှာရိုး လူလိုမိတွေ”

“ကိုကိုကို စိတ်မချလို့ နင်းက လိုက်မယ်ပြောတာ။ ကဲ... ခု သိန်းဘယ်နှရာတောင် ကုန်လာလဲ။ အမလေး...အမလေး... သူတို့ ကောက်စိုက်၊ ဝဲကောက်တဲ့ရုပ်တွေမှ အားမနာ”

တကယ်လည်း အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ရသမို့ ပန်းနုတို့ညီအစ်မရဲ့ လက်တွေကမ မလှပ၊ မနူးညံ့နိုင်သေး။ တဖြည်းဖြည်းချင်းမှ ကြမ်းတမ်းမှုတွေပျောက်မှာ။

စည်သင်္ခါ မည်သူ့ကိုမှ ရှင်းချက်ထုတ်မနေ။

“ပန်းနု...ရေ”

ပန်းနုမေကိုသာ ရေယူခိုင်းလိုက်ပြီး သူနှင့်သမီးက ဆိုဖာ ရှည်ပေါ်မှာ အားရပါးရ ထိုင်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ပန်းနုမေ ထမင်းစားခန်းရှိ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ပုလင်း

နှင့်ဖန်ခွက်ကို ယူလာခဲ့ပြီး သူ့ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကလည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လို့။ ဝယ်လာသည့် အထုပ်များ၊ အိတ်များက ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ အပုံလိုက်။

ဤအပုံကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် မိန်းမ (၅)ယောက်၏ မျက်နှာတွေကလည်း သွေးတိုးတော့မည့်ရုပ်တွေနှင့်။ စည်သင်္ခါ မနေသာ။

“ပန်းယွန်းမိုရ်... ဒီအထုပ်တွေ နင်တို့အခန်းထဲ ယူသွား လိုက်”

“မီးပါလိုက်မယ်... မီး ကူဆွဲမယ်”

“ပန်းနု... ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက်နှိပ်ပေး”

ပန်းယွန်းမိုရ်က အထုပ်တွေကို အားလုံးနီးပါး ကျုံးသယ်တော့ နှင်းဆွတ်မိုးက (၂)အိတ်ကူဆွဲပြီး အပေါ်သို့ အတူတက်သွားကြ သည်။

ပန်းနုမေ လိုက်လို့မရ။ စည်သင်္ခါ သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြပြီး မျက်လုံးမှိတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို လျော့မှိထားပြီး သူ့နောက်မှာ သွားရဖို့ ပြီး ပန်းကြောတွေ နှိပ်ပေးရသည်။

ပန်းနုမေဟာ အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်လာခဲ့ရသည့်လက်မို့ လက်ကိုင်းသန်ပါသည်။ သူ့ပခုံးတွေ မာတောင့်နေတာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြေနှိပ်ပေးနေလိုက်တာ။

စည်သင်္ခါ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာ သည်အထိ သူ့ပခုံးတွေ၊ သို့ဂုတ်တွေကို သေသေချာချာ နှိပ်ပေးနေ

သည့် ပန်းနုမေ။

“ဟာ... အားနာလိုက်တာကွာ... ကိုကြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားတယ်။ သွားနား... သွားနားနော်”

သူမ၏ လက်ကြမ်းကြမ်းလေးများကို တစ်ချက်ဖျစ်လိုက်ပြီးမှ သူ ခွင့်ပေးလိုက်တော့ ပန်းနုမေ ပန်းယွန်းမိုရ်တို့ရှိရာ အပေါ်ထပ် အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးတက်သွားပါလေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေကြသည့် မိန်းမ (၅) ယောက်ကတော့ နှုတ်ခမ်းတွေကို မဲ့လိုက်ရွံ့လိုက်ကြရင်း...

“စိန်နားကပ်ဇွဲ၊ စိန်လက်စွပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ ရထားတာ ဝဲ... ဒီလောက်တော့ နှိပ်ပေးရမှာပေါ့!”

“တောသူမ... အလည်မ... ကဝေမတွေ တစ်အိမ်လုံးကို ညောင်ပင်မျိုသလို မျိုသွားမှာ... ကြည့်”

“ခုပဲကြည့်လေ... နှင်းဆွတ်လေးကို ဘယ်လိုစည်းရုံးလိုက် သလဲမှ မသိတာ။ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ကလေးက သူတို့နဲ့ကျ တုတ်တုတ်ကို မလုပ်တော့ဘူး။ ဒါ မရိုးသားဘူး။ အောက်လမ်း နည်းသုံးတာလား... အထက်လမ်းသုံးတာလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဒါဆို အခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ နတ်ကတော်တူးတူးဆီ သွားပြီး အကူအညီတောင်းကြမလား”

ဒေါ်သက်ထားခင်၏အဆိုကို သူမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က အပြတ်ထောက်ခံကြသည်။ သာပေါင်းညာစားတွေမို့ သက်ထားခင်

၏အလိုအတိုင်း နောက်မှထောက်ခံဖို့အသင့်။

သက်လင်းအိမ်နှင့်သက်နှင်းအိမ်ကတော့ ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မ
ကို ဘာတွေများဝယ်ပေးသလဲ။ ငါတို့လည်း ဝယ်ခိုင်းမည်ဟူသော
စိတ်တွေနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။

ပန်းနုမေ၊ ပန်းယွန်းမိရီနှင့် နှင်းဆွတ်မိုးတို့ (၃)ယောက်သား
ဝယ်လာသည့် အဝတ်အစားများကို ပြန်ကြည့်၊ ဝတ်ကြည့်နေကြ
သည်။ မိန်းကလေးသဘာဝ ဝတ်ရမယ်ဆိုတော့လည်း ဝတ်တာပေါ့။

တစ်ယောက်ကို (၁၀)စုံလောက်စီ ဝယ်ပေးထားတာမို့
ကုတင်ပေါ်မှာ အဝတ်တွေက မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း။

ကိုယ်လုံးပေါ်နေသည့် မှန်စီရိုကြီးရှေ့မှာ တစ်ထည်ဝတ်ကြည့်
လိုက်၊ မှန်ထဲကြည့်လိုက်။

စည်သင်္ခါဟာ အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ရွေးချယ်တတ်ပါဘိ။
နှစ်ယောက်လုံးနှင့် သင့်တော်အောင် ဝယ်ပေး၊ ရွေးပေးတတ်ပေစွ။

ပန်းနုမေအတွက် ပန်းနုရောင်အမျိုးအနွယ်တွေများပြီး
ပန်းယွန်းမိရီအတွက်ကျ အစိမ်းမျိုးနွယ်ဝင်တွေ။

အကောင်းစားတွေမို့ လှလည်းလှ၊ အဆင့်အတန်းလည်းမြင့်။

လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း
ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အသွင်ပြောင်းသွားရပေပြီ။

ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေတော့ မဝတ်တတ်သေး။ ဝတ်
လည်း မဝတ်ရဲ။ သည်လိုပဲ လုံလုံခြုံခြုံ လှလှပပ လုံချည်တွေက
တော့ ပန်းယွန်းမိရီ ကိုယ့်ဘာသာ ချုပ်မည်။ အင်္ကျီတွေက ရယ်ဒီ

မိတ်လှလှ၊ လုံလုံလေးတွေချည်း။

သက်လင်းအိမ်နှင့်သက်နှင်းအိမ် အခန်းထဲထိ ဝင်လာကြပြီး
ဒေါသပူပန်ထနေတော့၏။

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...ကိုကို မတရားဘူး။ ငါတို့ကျ
ရှေ့ပင်တစ်ခါထွက်ဖို့ အာပေါက်အောင် ပူဆာလိုက်ရတာ။ ခယ်မ
ချင်းအတူတူ ဒီလို မျက်နှာလိုက်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး။ ပန်းနုမေ
ကို ဝယ်ပေးတာက ထားပါတော့...မိန်းမမို့လို့”

“အေးလေ...တော့သူမတွေ...ကောင်းစားနေလိုက်ကြတာ။
ကဲဟယ်...ကဲဟယ်”

မနာလိုစိတ်က ပြင်းထန်လာသည့်အခါ သက်နှင်းအိမ် ကုတင်
ပေါ်မှ အထည်တွေကို ဆွဲယူပြီး အခန်းပေါက်ဝသို့ လွှင့်ပစ်လေတော့
၏။

“ဟင်”

အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသူဟာ စည်သင်္ခါ။

သက်နှင်းအိမ် ပစ်ပေါက်လိုက်သမျှ သူရင်ဘတ်ကို ထိသွား
ခဲ့သည်။ သို့သော် သက်နှင်းအိမ် မာယာသုံးပါ၏။

“ကိုကို မကောင်းဘူး။ နှင်းတို့ကျ တစ်ခါမှ ဒီလို အများကြီး
ဝယ်မပေးဖူးဘူး။ သူတို့ကျ အများကြီး ဝယ်ပေးတယ်”

မျက်ရည်တွေ ညှစ်ထုတ်ရင်း စည်သင်္ခါ၏ရင်ဘတ်ကို
လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုသောအခါ စည်သင်္ခါ ပန်းနုမေကို
ပြူးကြည့်နေမိသည်။

ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေ လုပ်နေတာ သတိမတိုဘူးလား။ သူ ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား။

“ဖယ်စမ်း...သက်နှင်းအိမ်၊ နင်တို့ တစ်လ (၁၀)ခါလောက် သွားဝယ်နေတာကျ မမြင်ဘူး။ သူတို့မှာ တောက ဖြုန်းစားကြီး လိုက်လာရတော့ တစ်ထည်မှ မရှိသေးလို့ ဝယ်ပေးရတာ။ သူတို့က ဘာမှပူဆာတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို မတရားပါဘူး။ ကိုကို နှင်းတို့ကို ဂရုမစိုက်တော့ ဘူး။ နှင်းတို့မှာဖြင့် မမ မရှိကတည်းက ကိုကိုကို ဂရုစိုက်လိုက်ရ တာ။ သူကတော့...အဟင်...ဟင်”

မြတ်စွာဘုရား...တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကဲလာသည့် သက်နှင်း အိမ်ကို စည်သင်္ခါ ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင်း ပန်းနုမေကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

“ပန်းနုမေ...ကိုယ် ရေချိုးမယ်... လာပြင်ပေးဦး”

“နှင်း လုပ်ပေးနေကျ...နှင်း လုပ်ပေးမှာပေါ့ ကိုကို”

“ရတယ်...ပန်းနုမေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါ သူ့ဝတ္ထုရား”

“အမလေး...ပြောမှသိမယ့်ဟာမတွေများ ခိုင်းနေရသေး ကိုကိုရယ်...နှင်းပဲ လုပ်ပေးပါ့မယ်ဆို”

စည်သင်္ခါ ပန်းနုမေကို မျက်မှောင်ကျူကြည့်ပြီး အခန်းဝမှ ထွက်ခွာသွားတော့ သက်နှင်းအိမ် ထပ်ချပ်လိုက်ပါသွားသည်။ ပန်းနုမေမှာ ရှေ့တိုးရတော့မလို၊ နောက်ဆုတ်ရတော့မလို။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကပင် ဖိအားပေးလိုက်ရပါ၏။

“လိုက်သွား မမ...ကိုယ်က သူ့မိန်းမ... စင်ပေါ်ကလူ... ခုခေတ်က မိန်းမတော်တော်များများ အရှက်မရှိကြတော့ဘူး။ ကိုယ့် ပစ္စည်း ကိုယ်လုံအောင် သိမ်းဆည်းထားပေတော့”

ပန်းနုမေ သက်ပြင်းချရင်း လိုက်ပါသွားရသလို သက်လင်း အိမ်လည်း ခြေဆောင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ပန်းယွန်းမိုရ်က လုံချည်စတွေ ချုပ်ဖို့ပြင်နေပြီး နှင်းဆွတ်မိုး ကတော့ မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂိုက် စဖို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ အနားမှ ရေပက် မဝင် ပြောပြနေလေ၏။

“မမ...မီးသူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြီးပြီ။ သူတို့လည်း ဝမ်းသာနေကြတယ်”

“နေပါဦး...မီးမီးရယ်၊ ဆရာဆိုတာ ဘွဲ့ရမှ၊ တကယ့်ဆရာ အစစ်တွေမှ ပိုမိုက်တာမဟုတ်လား”

“ဟာ...မမ...မသိပါဘူး။ အခုလေ မီးသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးရဲ့ဂိုက်တွေက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းမတက်ခင် ဂုဏ်ထူးများများရတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ဆရာမအကြီးကြီးတွေက မမိုက်ပါဘူး။ ဆရာမသေးသေး၊ ဆရာသေးသေးလေးတွေက မီးတို့ နဲ့ အတူကစားပေးတယ်။ စာကျန်ပေးတယ်။ အလိုလည်း လိုက်တယ်”

“အင်”

ကလေးထိန်းတစ်ပိုင်း၊ ဂိုက်တစ်ပိုင်းကို လက်စသတ်တော့။

“ကျူရှင်ရော မယူရဘူးလား”

“ယူတယ်လေ...ကျောင်းတင် ဆရာမတွေက ကျူရှင် ထပ်ပေးကြတယ်။ ဂိုက်က ည (၆)နာရီကနေ (၉)နာရီ... တစ်ယောက်ကို (၅)သောင်း။ မီးတို့အဖွဲ့က (၄)ယောက်ရှိတယ်။ အေးဆေးပဲ...မမက မီးကို ပွဲခံတောင်ပေးရဦးမယ်”

“အင်”

မီးမီးဟာ လူရည်လည်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုတောင် ရောင်းစား သွားနိုင်လောက်သည့် ကလေးမျိုး။

စကားကြီးစကားကျယ်ကလည်း ပြောတတ်ပါပေ။ ချစ်စရာ တော့ ကောင်းပါသည်။ သူ့ကို အကိုင်တတ်မည်ဆိုရင်ပေါ့။

မြင်းဆိုးလေးလိုပါ။ အိုင်ကျူကလည်း တော်တော်မြင့်ပုံရ၏။

“သိလား မမ...မီးမီးတို့ရဲ့စုရပ်က၊ ငွေလရောင်ရဲ့တိုက်ကြီး၊ အစားအသောက်ကလည်း အလျှံပယ်။ ခြံကလည်း အကျယ်ကြီး။ သူ့မှာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ဦးခွံနဲ့နေရတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက် လည်း ရှိတယ်။ လေးလေးညီက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ။ သူ့ ကြောင့် မီးမီးတို့အုပ်စု အနစ်နာခံပြီး အဲဒါမှာ စုနေပေးရတာ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့”

“ဪ...လေးလေးညီက အိမ်ထဲအိမ်ပြင် မထွက်ရတော့ သူ့ဘဝကြီးက အထီးကျန်ဆန်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ် ချင်လို့ သူတူလေး ငွေလရောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သူ့မျက်စိရှေ့ အောက်မှာ ရှိပါစေတဲ့။ သူ့အိမ်က ကစားကွင်းကြီးလိုပဲ။ အပေါ်ဆုံး

ထပ်မှာ စာသင်ရ၊ ကစားရတယ်။ အဲ...လေးလေးက အပေါ်ဆုံး ထပ်မှာနေတာ”

“မီးတို့က သူ့ကို ရှင်မွေ့နွန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သုသာန်မှာ တပင်တိုင်မြန်နန်းနဲ့နေတဲ့ မင်းသမီးလေးလေ။ ဟို...မိုးရိပ်စီးပြီး ကူးတဲ့ မင်းနန္ဒာရဲ့ချစ်သူ”

“အမလေးဟဲ့...ပိဋကတ်အိုးကွဲ...ငါ့ကိုများ ရောင်းစား တော့မလားဘဲ”

အင်္ကျီတွေ ကိုယ်မှာကပ်ကြည့်နေသည့် သမီးငယ်နှင်းဆွတ်မိုး ဟာ အဖော်ငတ်နေလို့လားမသိ။ သူ့ကြီးကြီး၊ သူ့အန်တီတွေနှင့် အစေးမကပ်သမျှ ပန်းယွန်းမိုရ်တို့ကိုတော့ တော်တော်ခင်ပုံရသည်။

ပန်းယွန်းမိုရ် လုံချည်စတွေချုပ်ရင်း သူ့ပြောစကားတွေ နားထောင်ရသည်။

မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်းဖြစ်...

နေရင်းထိုင်ရင်း အလုပ်ရတော့မှာ။

တစ်လ (၂)သိန်းရလည်း နည်းလား။

မယ်မင်းကြီးမလေးက ပွဲစားခပေးရမယ်ဆိုပဲ။

“မီးက စာဖတ်တယ်လေ။ ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်ပြတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ မှ အများကြီး”

“မီးဒယ်ဒီ ဝယ်ပေးတာလား”

“ဝယ်ပေးပါလိမ့်မယ်...ဒယ်ဒီက စီးပွားရေးရယ်၊ မိန်းမ ယူဖို့ရယ်ပဲ သူ့ခေါင်းထဲရှိတာ”

“ဟယ်...သမီး...အဲလို မပြောရဘူးလေ ကိုယ့်ဒယ်ဒီကို”

ဧကန္တ ကလေးကို သူ့အန်တီတွေ သွေးထိုးထားပြီ ထင်ပါသည်။

“မမကလည်း အဲစာအုပ်မျိုးတွေက ငွေလရောင်တို့အိမ်မှာ ရှိတာ။ သူတို့အိမ်က သိပ်စာဖတ်ကြတာ။ စာအုပ်မိရုံကြီးတွေဆိုတာ ဟီးထနေတာပဲ။ ကလေးစာပေတွေ၊ ရုပ်ပြတွေလည်း အများကြီး။ အမယ်...သူတို့အိမ်က ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့အိမ်။ လေးလေးညီညီက ပန်းချီဆရာကြီးလေ”

“ဪ...”

တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ပင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဘဝကောက်ကြောင်းပါ ချယ်မှုန်းသွားလိုက်တာ။

တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မီးမီးလေးပါပဲ။

“ကဲ...ကဲ...ဒါပါပဲ။ မမတာဝန်က မီးတို့အုပ်စုကို ညနေတိုင်း စာလိုက်သင်ပေးရမယ်။ အတူကစား၊ အတူစား၊ အတူစာကျက်၊ ပျော်အောင်လည်း ထားရမယ်နော်။ အိုကေ...ကန်တော့ ကြေးတွေလည်း မနည်းစေရဘူး။ မီး တာဝန်ထား”

ပန်းယွန်းမိုရ် တကယ်ပင် အလိုက်အသည်းလိုက် ရယ်မောမိရင်း မမတစ်ယောက် ဘယ်အခြေခံကိုနေပြီလဲဟု သတိရနောက်ဆံတင်းမိသွားပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ပန်းနုမေ...

ဦးစည်သင်္ခါ၏ အခန်းထဲသို့ ခပ်ရုံ့ရုံ့ ဝင်သွားမိပါသည်။ ငါ့ကို နံတယ်များပြောဦးမှာလား။ မနေ့က သေသေချာချာ ရေချိုးသန့်စင်ထားတာမို့ အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ သင်းသင်းလေးမွှေးနေတာ အမှန်။

သူမအရင် ဝင်နှင့်နေသည့် သက်နှင်းအိမ်က စည်သင်္ခါ၏ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ကျွတ်ပေးနေလျှင် ပန်းနုမေ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ကြောင်နေမိ၏။

စည်သင်္ခါ သက်ပြင်းချရင်း သက်နှင်းအိမ်ကို တွန်းပစ်ရင်း ဆုံးမစကားပြောရသည်။

“ငါ့မှာ မိန်းမရှိပြီ။ မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင် ရတယ် သက်နှင်းအိမ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲလို လက်ပွန်း တတီး မနေသင့်ဘူး”

“ဟင့်...ဟင့်...နှင်းကတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုလို မှတ်လို့ ပြုစု လုပ်ကိုင်ပေးမိတာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်...ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ကာမပိုင်မိန်းမ ရှိပြီ။ ဒီလိုလုပ်ပေးလို့ မသင့်တော်တော့ဘူးလေ။ ကဲ...နင်ထွက်တော့။ လာ...ပန်းနု...ကိုကြီးကို လုပ်ပေး”

သက်နှင်းအိမ် ခြေဆောင်နှင်းပြီး ပန်းနုမေကို ပန်းချင်းတိုက် ခါ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ သည်တော့မှ ပန်းနုမေ သူ ရပ်နေ သည့် ကုတင်အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ချွတ်ပေး”

သူ့အင်္ကျီတွေ ကြယ်သီးဖြုတ်ပေးနေရတော့ သူမအသွင်က တုန်တုန်ရီရီ။ မသောက်ရသေးသည့် အရက်သမားလက်လို။

လက်ထပ်ပြီးသား ဇနီးမောင်နှံတွေပေမယ့် ချစ်သူသမီး ရည်းစားတွေလည်း မဟုတ်။ ခုထိလည်း နီးနီးစပ်စပ် မနေဖူးသေး။ သူမ ချွေးတွေပြန်နေရပေပြီ။

အရေးထဲ သူက သေသေချာချာ ကြည့်နေသေး၏။ သူမ တုန်ရီနေတာ၊ သူမ ရင်ခုန်နေတာတွေ ကြားကုန်တော့မှာပေါ့။

“ရပြီ...ရပြီ...ကဲ...မင်းလည်း ဒီမှာပဲ ရေချိုးလိုက်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ကျီးတွန်းပေးဦးလေ...နေပါဦး...မယားဝတ္ထရား (၅)ပါး ကြားဖူးလား”

“ဟုတ်”

“ဆိုပြစမ်းပါဦး”

“အိမ်တွင်းမူလုပ်...”

“အင်း...အိမ်အလုပ်တွေကို ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင်လည်း သူများကို စီမံခန့်ခွဲ။ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း ဆိုတာရော သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်”

“အေး...ကိုကြီးက ရှာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ငွေယို ပေါက်က ကြီးလွန်းတယ်။ အိမ်သားစစ်စစ်၊ အိမ်ရှင်မစစ်စစ် မရှိ ဘူး။ ရှိသမျှလူတွေအားလုံးက ဧည့်သည်တွေ။ လစ်ရင်လစ်သလို နွားမယ့်၊ တိုမယ့်၊ လျှိုမယ့်လူချည်းပဲ”

“ဪ...ဟို...ကိုကြီး...အမ...”

“သူကလည်း အိမ်တွင်းမူမနိုင်နင်းပါဘူး။ ဒီကြားထဲ စုန်း ယောင်ယောင်၊ နတ်ယောင်ယောင်က ဝါသနာပါလိုက်သေး။ ဟိုခယ်မအဟောင်း နှစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ပြောမနေနဲ့။ အမွေ တောင်းချင်၊ အမွေခွဲချင်နေကြတာ”

“ဪ”

“မင်းကလည်း ဪ...ပြောတတ်တော့တာလား။ ငါက စီးပွားရှာတယ်။ ရသမျှငွေ လည်ပတ်သုံးစွဲနေရတာပဲ။ ခုခိုက်ကစပြီး

အိမ်စရိတ်ကို မင်း...ကိုင်း။ မင်း စီမံခန့်ခွဲ”

“ရှင်”

“ဘာလဲ...မလုပ်ချင်ဘူးလား။ ဈေးဖိုး၊ အလုပ်သမားခ၊ အိမ်အသုံးစရိတ် မင်းလက်ထဲကပဲ သွားလေ။ ငါက မင်းကို ငွေအပ်မယ်”

“ဟာ...”

“ဘာလဲကွ...မင်း မိန်းမပဲ။ လုပ်တတ်ရမှာပေါ့”

မန်းနုမေ သူ့ကို မော့ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီနေ့ သူမကို တမင်ရစ်နေတာလား။

တစ်နေ့ကို လုပ်အားခ (၃၀၀၀)လောက်သာ ကိုင်ဖူး၊ သုံးစွဲဖူးသူ့ကို ငွေတွေအပ်မတဲ့။ ထမင်းနဲ့၊ ငါးပိ၊ တို့စရာ၊ ငါးပေါက်ကလေးချက်လောက်သာ ဝယ်ဖူးစားဖူးတဲ့သူ့ကို သည်လိုအိမ်ကြီးမျိုးမှာ စီစဉ်ညွှန်ကြားခိုင်းမတဲ့။

မိုးကျရွှေကိုယ်တွေကို တိုင်းပြည်ရဲဌာနအသီးသီးမှာ အုပ်ချုပ်ခိုင်းသလို အားလုံး တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။

“ကို...ကိုကြီး...ရစ်နေတာလားဟင်”

“ဘာလို့လဲ”

“မန်းနုက ဆင်းရဲသားလူတန်းစားကပါ။ အောက်ခြေလူတန်းစား”

“ဘာဆိုလဲ...ငါ ယူချင်လို့ ယူလာခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ အိုင်ဗွက်ထဲကဖားကို ပင်လယ်

ကြီးထဲ ပစ်ချတော့ ဖား မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့ ငါးစာဖြစ်သွားမှာပေါ့”

စည်သင်္ခါ ပန်းနုမေ၏ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရမ်းခါမိလိုက်သည်။ သည်ကောင်မလေး မဆိုး၊ အိုင်ကျူမနိမ့်၊ စာတွေပေတွေ ဖတ်ခိုင်းရလျှင် ပိုပြီးတိုးတက်ပွင့်လင်းလာလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ပြီလေ...ခုကစပြီး ဒီအိမ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားလေ့လာပါ။ ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်စရိတ်တွေ၊ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို နားလည်အောင် လေ့လာပါ။ မင်းကို လေ့လာချိန် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“တစ်ပတ်လောက်ဆို ကျွန်မ ရပါပြီ။ ညီမလေးလည်း ကူညီပါလိမ့်မယ်။ သူက ထက်မြက်တယ်”

“မင်းလည်း ထက်မြက်ရမယ်။ ငါ စာအုပ်ဖီရိုထဲက မင်းဖတ်သင့်တာတွေ ငါ ရွေးပေးမယ်။ ဂျာနယ်တွေ ဖတ်ရမယ်။ တီဗီလည်းကြည့်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေကိုချည်း ကြည့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သတင်းတွေ၊ အဖြစ်သနစ်တွေ ကြည့်ခိုင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီး”

အင်း...တစ်ဆင့်တော့ တိုးတက်လာပြီ။ ဦးလေးကနေ ကိုကြီး ဖြစ်လာပြီ။ မဆိုး။

“ကဲ...မင်းလည်း ငါနဲ့အတူ ရေချိုးရမယ်။ သွား...မင်း အဝတ်အစားတွေ သွားယူ။ ငါ့အခန်းထဲ ရွှေလာခဲ့တော့”

“ရှင်”

“မယားဝတ္ထရား (၅)ပါး ဆက်ရွတ်ပြ”

“အိမ်တွင်းမှုလုပ်...”

“အဲဒီက တိုးမတက်တော့ဘူးလား”

မမူးဘဲနှင့်ရစ်နေသည့် စည်သင်္ခါကို ကြည့်ပြီး ပန်းနုမေ
ဒူးတွေ မခိုင်ချင်တော့။ နှိပ်စက်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်...

“သိမ်းထုပ်သေချာ...မိစ္ဆာကြည့်ရှောင်...လျော်အောင်
ဖြန့်ချိ”

“မင်းဥစ္စာ လင့်ဝတ္ထရားတွေနဲ့ ရောကုန်ပြီ”

“မယားဝတ္ထရားပါ ကိုကြီးရဲ့...အဲ...ပျင်းရိမမှု့ဝတ်(၅)ဆူ
အိမ်သူကျင့်ဝတ်ပါ”

“ဒါဆို လင့်ဝတ္ထရား (၅)ပါးရော ပြောပြ”

“အဲဒါ ကိုကြီးပြောရမှာ”

သူက အင်္ကျီချွတ်ပြီးသားမို့ အပေါ်ပိုင်းဗလာ။ အအေးပတ်
မှာစိုးလို့ ပန်းနုမေ စကားပြောရင်းမှပင် အခန်းထဲရှိ မျက်နှာသုတ်
စောင်ကြီးကိုယူပြီး အမှတ်မထင် ခြုံပေးလိုက်လျှင် သူရင်ထဲမှာ
နွေးခနဲ။

ရပ်စကားပြောရတာ ညောင်းပြီမို့ သူ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်
လိုက်သလို ပန်းနုမေကိုလည်း သူ့ဘေးနားမှာ ဆွဲထိုင်ပေးလိုက်
သည်။

“မရဘူး...မင်းပြော...မင်းကို ပညာစမ်းနေတာ”

“ဒီက (၈)တန်းပဲ အောင်တာနော်”

“မှော်ပီဆရာသိန်းကြီးတို့ဆို အတန်းပညာတောင် မတတ်ရှာ
ဘူးတဲ့”

“အဲဒီခေတ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းပညာရေးလေ...ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားတွေကို လျှော့မတွက်နဲ့။ ကမ္ဘာကျော်တဲ့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားတွေ ရှိတယ်”

“ဟ...”

သူ့ကျောက်ရိုင်းလေးဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါလား။ ကြင်နာ
တတ်တယ်။ အိုင်ကျူမြင့်တယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ အနှိပ်
ကောင်းတာပါပဲ။

ဘယ် K.T.V တို့၊ မာဆတ်တို့ သွားနေမလဲ။

“ကဲပါ...စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောမနေပါနဲ့။
ပြောပြ...လင့်ဝတ္ထရား (၅)ပါး”

“အန်း...မထေမ့်ကင်း၊ အပ်နင်းဥစ္စာ၊ မိစ္ဆာမမှား၊ ဝတ်စား
ဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကြင်၊ ငါးအင် လင်ကျင့်ရာ...တဲ့”

“ကဲ...အဓိပ္ပါယ်တွေလည်း ရှင်းပြပါဦး”

“တော်ပြီ ကိုကြီးရာ...ကိုကြီး အအေးပတ်လိမ့်မယ်။ ရေချိုး
ဖို့ပြင်တော့။ ဆောင်းဦးရာသီနော်...ဒီကြားထဲ အဲကွန်းက မပြတ်
ဖွင့်ထားသေး”

“အဲကွန်းနဲ့ နေနေကျမို့ပါ။ ကဲ...ဒါဆိုလည်း ကိုကြီးနဲ့အတူ
ရေလိုက်ချိုး...ချေးတွန်းပေး”

“ချေးတွန်းတာက ရပါတယ်”

“ဘာက မရတာလဲ”

မျက်နှာလေး နီရဲနေသည့် ပန်းနုမေကို သူ ခပ်တည်တည်နှင့် စ၊နေတာ။

ငိုတော့မလို၊ ရယ်တော့မလို မျက်နှာမထားတတ်နှင့် တော်တော်အခက်တွေ့နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ အလျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ...ကဲ...ငိုတော့မငိုလိုက်ပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်။ သွား...ရေချိုး။ အလှပြင်၊ အဝတ်အစား လှလှဝတ်၊ (၇)နာရီကျမှ ထမင်းစားခန်းမှာဆုံမယ်”

“ဟုတ်...ကိုကြီး”

တောယုန်မည်းလေးလို သူ့အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက် သွားတော့ တင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းလေးက ပရမ်းပတာ ခါရမ်းသွားသလို။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပရမ်းပတာ။

ခေါင်းတွေတောင် ချာချာလည်မှူးရပါလား ပန်းနုမေရယ်။

အခန်း (၁၁)

ည (၇)နာရီ...

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူစုံနေပြီ။ စည်သင်္ခါနှင့် မိန်းမ (၅)ယောက်ပေါ့။

ပန်းနုမေ၊ ပန်းယွန်းမိရ်နှင့်နှင်းဆွတ်မိုး...

သည်အိမ်ရဲ့ အိမ်ပတ်တွေလား။ စကရီမတွေလား။ ဒါက တော့ သက်နှင်းအိမ်၊ သက်လင်းအိမ်တို့ မလိုတော့ တွေးနေမိတာပါ။

မမနွေနှင့်အိမ်ရှိစဉ်ကတည်းက လာပြီးတက်နေကြသည့် ညီအစ်မ (၂)ဦး။ သူမတို့က အထည်ကြီးပျက်တွေ။

မိဘကစပြီး အသုံးနှင့်အဖြုန်းကို နားမလည်။ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေကို မျှတအောင် မသုံးစွဲတတ်ကြ။ ဝင်ငွေ (၂)သိန်းဆို ထွက်ငွေက (၄)သိန်းလောက်။ အမြဲ အကြွေးနှင့် နပန်းလုံးနေရသူ တွေ။

သည်တော့ အစ်မက သူဌေးကို ရလိုက်ကတည်းက သူတို့ပါ အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းတော့တာ။

ပန်းမွေယာ၊ ရွှေကော်စောပေါ်မှာ မမနှင့်အတူ ရောထိုင်ပစ် လိုက်ကြတာ။

ဟော...မမ သေဆုံးသွားတော့လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင် ကာ ဆက်ပြီးနေလိုက်ကြသည်။ တူမလေးကိုပဲ စိတ်မချသလိုလို၊ ခဲအိုတော်ကြီးကိုပဲ အသနားပိုသလိုလို။

ရှေးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်နေရင်း ကြိုးစားကြည့်နေတုန်း ပြုန်းဆို ခဲအိုတော်ကြီးက တောသူမတစ်ယောက်ကို ယူချလာခဲ့သော အခါ...

သက်နှင်းအိမ်တို့ညီအစ်မ ကမ္ဘာပျက်ရတော့မတတ် ခံစားခဲ့ ကြရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံ့လကတော့ မလျော့။ လက်ထပ်တယ် ဆိုပေမယ့် လူသိရှင်ကြားလည်း မဟုတ်သေး။ အချိန်မီနိုင်သေး သည်။

အနည်းဆုံး စည်သင်္ခါနှင့်ပန်းနမေတို့ ကွဲသွားစေရမည်။ ဒီ တောသူမ လွင့်ထွက်သွားတော့မှ သက်နှင်းအိမ်တို့ ပြန်ပြီးစီမံကိန်း အကောင်အထည် ဖော်ရမည်။

လူမစုံသေးသည်မို့ စည်သင်္ခါက ထမင်းဝိုင်း မစတင်သေး။ အိမ်ဦးနတ်က ထမင်းစမစားသေးသည်မို့ မည်သူမျှ မစားရဲကြသေး ဘဲ အံတကြိတ်ကြိတ်၊ ဓမ္မာစောင်းတထိုးထိုးနှင့် ဧကရီဘုရင်မ (၃)ပါးကို စောင့်နေကြရသည်။

“ဟော”

အရောင်တူလေးတွေနှင့် သူမတို့ (၃)ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ လျှင် အားလုံးပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။

လူမှအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း တောမှတက်လာသည့် ပုံစံမျိုးတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ စည်သင်္ခါ ဝယ်ပေးထားသည့် ဝတ်စုံတွေနှင့် လှပပြီး အထက်တန်းကျနေလိုက် ကြတာ။

(၃)ယောက်လုံး ပန်းနရောင်ဝတ်စုံလှလှ ပုံဆန်းလေးတွေနှင့်။ နှင်းဆွတ်မိုးကလည်း အစကတည်းက ဆံပင် ပခုံးကျော်အောင် ရှည်သူမို့ နောက်မှ မြင့်မြင့်လေးစည်းထားပေးလေရာ တစ်မျိုးစီ လှပနေကြတော့သည်။

ပန်းနမေနှင့်ပန်းယွန်းမိရဲကလည်း ဆံပင်ကို စည်းချထားတာ။

“လာ... ပန်းနမေက ကိုယ့်ဘယ်ဘက်၊ မီးမီးက ဒယ်ဒို ညာဘက်၊ ပန်းယွန်းက နင့်မမဘေးမှာ ဝင်လိုက်”

စောစောကတည်းက နေရာတွေ ချန်ထားခဲ့သည်မို့ သူ နေရာ ချထားသည့်အတိုင်း ဝင်လိုက်ကြရသည်။ စားပွဲဝိုင်းကြီးမှာ စုစု ပေါင်း လူ (၉)ယောက်။ မိန်းမကြီး (၅)ယောက်ကတော့

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြလျက်။

သူတို့အိမ်မှာ အလိုလို (၂)စုကွဲနေပေတော့သည်။ စည်သင်္ခါ တို့အုပ်စုက (၄)ယောက်။ ဟိုမိန်းမကြီး (၅) ယောက်က တစ်ဖွဲ့။

ထမင်းစားကြတော့ စည်သင်္ခါ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ပန်းနုမေ အရင်ဦးချသည်။ ဒါ သူမတို့ မြန်မာ့လေ့ထုံးစံအရ အိမ်ဦးနတ်ကို အရင်ဦးချရတာ။

ဒါကို ဒေါ်သက်ထားခင် မကျေနပ်။

“ဟဲ့...တောသူမရဲ့...အသက်ကြီးဆုံးသူကို အရင်ဦးချရ တာ နင် နားမလည်ဘူးလား”

ခါတိုင်းက သူပဲ ဦးစားပေးခံလား၊ ဘာလားမသိ။ ပန်းနုမေ ကလည်း အေးအေးပါပဲ။

“ကိုကြီးက ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဦးနတ်လေ။ သူလုပ်စာကို အားလုံး စားနေကြရတာ။ သူ့ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့”

နင်ပဲ ငဆတွေပြောလိုက်ချင်သော်လည်း စည်သင်္ခါ မျက်နှာ ကြောတင်းထားသည်မို့ မျှီသိပ်လိုက်ရပေမယ့် မျက်စောင်းတခဲခဲ။ အခဲမကျေ။ တောသူမ၊ အလည်မ၊ ပန်ကာမ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ဆဲရင်း ဒေါ်သက်ထားခင် ထမင်းစားလို့ပင် မျှီမကျေ။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကတော့ ကလေးကို အရင်ထည့်ပေးသည်။ နောက် မမပန်းနုမေနှင့် ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများထည့်သည်။ သူမတို့စားတာ အသီးအရွက်များများ၊ ဟင်းကတော့ တစ်ဖက်စ၊ နှစ်ဖက်စ။

ပန်းနုမေ ထမင်းကို ဇွန်းနှင့် စားနေရတာရယ်၊ ငါးပိ၊ တို့စရာ မပါတာရယ်ကြောင့် စားရတာ ပေါ့ရှန်ရှန် ဖြစ်နေသည်။ ညီမလေး လည်း သူလိုနေမှာ။

သူမတို့ကတော့ ကျေးတောသူလေးတွေပီပီ ငါးပိချက် တစ်ခွက်နှင့် တို့စရာမျိုးစုံရလျှင် ထမင်းမြိန်ကြသူတွေပါ။

ယခုကျ လူအများရှေ့မှာ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း နှင့် ဟိုထိုးသည်ထိုး လုပ်နေရတာ။ တော်တော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာပဲ။

ပန်းယွန်းကမှ ချောက်ဖူးပေါက်ဖူး သွားဖူးစားဖူးလို့ အဆင် ပြေဦးမည်။ ပန်းနုမေမျော တစ်စက်မှ အဆင်မပြေ။

“အဲ...”

သူမ ထိုးလိုက်သည့်ဟင်းဖတ်က ခက်ရင်းမှ ချော်ထွက်သွား လျှင် ထမင်းပန်းကန်၏အပြင်ဘက်သို့ ကျသွားလေ၏။

အချက်စောင့်နေသည့် မိန်းမ (၅) ယောက် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကြပုံမှာ မဟော်သမာကို ဟားတိုက်သည့် အမတ်ယုတ် (၄)ယောက်ပမာ။

ပန်းနုမေ၏မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတော့ အဖတ်ဆည် ပေးသူက စည်သင်္ခါ။

“ကိုကြီး ခွံပေးရမလား...ပန်းနု”

“ရ...ရတယ် ကိုကြီး၊ ပန်းနု ဝပါပြီ”

“ဒီတစ်ပန်းကန်တော့ ကုန်အောင်စားလိုက်ကွာ...ဒီလိုပဲ

ကျင့်သားရသွားမှာပါ။”

စည်သင်္ခါ မျက်မှောင်ကျပြီး ကြည့်ပစ်လိုက်မှု အားလုံး အရယ်ရပ်သွားကြသည်။ ပန်းယွန်းက သူမမကို အားပေး၏။

“စား...မမ...ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး။ နောက်...အဆင်ပြေ သွားမှာပါ။”

ပန်းနုမေတစ်ယောက် ထမင်းကို စိတ်မသက်သာ စားခဲ့ရ ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

ပန်းနုမေ ထမင်းစားပြီးတော့ ပန်းယွန်းမိရ်နှင့်နှင်းဆွတ်မိုး ရှိရာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နှင်းဆွတ်မိုးမှာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွလျက်။ ကစားစရာ အသစ်အဆန်းရနေသည့်နယ်။

“မမ...ဒီနေ့ လသာတယ်။ ခြံထဲမှာ စိန်ပြေးတမ်း ကစားရ အောင်”

“နှင်းဆွတ်...စာမကြည့်ဘူးလား”

“မနက်ဖြန်မှ ကျောင်းမှာ၊ ဂိုက်မှာ ကြည့်မယ်။ လာပါ... ကစားရအောင်”

နှင်းဆွတ်မိုး ပန်းယွန်းကို အတင်းလက်ဆွဲပြီး ခြံထဲသို့ ဆွဲခေါ် သွားတော့ ပန်းနုမေလည်း နောက်မှလိုက်သည်။

ရောက်ခါစပို့ ပန်းနုမေ ယောင်ချာချာ။ စည်သင်္ခါ၏အခန်း ထဲလည်း မဝင်ချင်ပါ။ ကိုယ့်ကို နံတယ်လို့ ပြောဖူးတာရယ်၊ သန့် ရှိမှ လာခဲ့ဆိုတာရယ်။

မယားဝတ္တရား (၅)ပါးတဲ့။
 ခိုင်းရင်လုပ်ပေးလိုက်မည်။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးလိုက်
 မည်။ သူလည်း အဆင်ပြေသလိုနေ။ ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေသလို
 နေ။

မယားဝတ္တရား (၅) ပါးကို ပြန်ရွတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ငါ့ကိုယ်
 ငါ ဆန်းစစ်ကြည့်ရမယ်။
 အိမ်တွင်းမှုလုပ်၊
 သိမ်းထုပ်သေချာ၊
 မိစ္ဆာကြည်ရှောင်၊
 လျော်အောင်ဖြန့်ချိ၊
 ပျင်းရိမမူ၊ ဝတ်(၅)ဆူ
 အိမ်သူကျင့်အပ်စွာ...တဲ့။

အိမ်တွင်းမှုကိစ္စတွေ လုပ်ရမယ်။ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း
 လို လုပ်ပေးရမယ်။ မိစ္ဆာ...အင်း...မိစ္ဆာဆိုတာ နောက်မီးမလင်း
 ရဘူး။ သူကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အရောမဝင်ရဘူးလို့
 ပြောတာ။

လျော်အောင်ဖြန့်ချိကတော့ အလှူဒါနပေးကမ်း စွန့်ကြဲရမှာ
 ကို ပြောတာ။

ပျင်းရိမမူ...မပျင်းရဘူး။ ယောက်ျားကို ပြုစု၊ အိမ်အလုပ်
 တွေလုပ်...

ရပြီ...မယားဝတ္တရားထဲမှာ ယောက်ျားနဲ့ အတူသွားနေရမယ်

လို့ မပါဘူး။ အိုကေ။

သူမ စည်သခါအနားမှာလည်း ရစ်သီရစ်သီ မနေချင်ပါ။
 သူ့ကို ဝေးဝေးကသာ ရှောင်ပါမည်။

တော်ကြာ ဆန္ဒရှိလို့လာတယ်ဆိုပြီး အချောင်အထင်သေးခံနေ
 ချဉ်းမည်။

ပန်းနုမေ ကလေးနှစ်ယောက်နောက်သို့သာ အပြေးလေးလိုက်
 သွားပြီး အတူကစားနေလိုက်သည်။

* * *

“မီးမီး...မမနဲ့ လာအိပ်လို့ရလားဟင်”

စောင်လေးပိုက်ပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာ လာရပ်သည့် နှင်းဆွတ်
 မီးကိုကြည့်၍ ပန်းနုမေနှင့်ပန်းယွန်းမိရုံ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ခါတိုင်း သမီး ဘယ်သူနဲ့အိပ်တာလဲ။ ကြီးကြီးနဲ့လား...
 အန်တီတွေနဲ့လား”

“မီးမီးတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ။ သူတို့နဲ့ မအိပ်ဘူး”

“ဪ...ဒယ်ဒီများ မာန်နေမလား”

“မမာန်ပါဘူး...လာအိပ်မယ်နော်”

“အင်း...”

နှင်းဆွတ်မိုး အပြေးလေးဝင်လာပြီး မိသားစုကုတင်ကြီးလို
 ခြံနေသည့် ကုတင်ပေါ်သို့ ဝမ်းသာအားရတက်သည်။

“မီး...အလယ်မှာအိပ်မယ်။ မမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ

အိပ်မယ်”

“အိပ်ပါကွယ်...အိပ်ပါ”

“ပုံတော့ပြောပြ”

“အေးပေါ့”

ပန်းယွန်းမိရ် နှင်းဆွတ်မိုးကို ပုံပြောပြဖို့ မမပန်းနအား လက်ကုတ်လိုက်သည်။ မမပန်းနက ပုံပြောကောင်းသူ။ သူတို့ငယ် ငယ်ကလည်း ဒီလိုပဲ တစ္ဆေ၊ သရဲပုံပြင်တွေ၊ သူရဲကောင်းပုံပြင်တွေ ပြောနေကျ။ လေယူလေသိမ်းကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိထွေးနှင့် လင်ပါသမီးလေး ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရဖို့က အရေးကြီးသည်။ ကလေးကလည်း ကလေးပါးလေးပါ။ ပန်းယွန်းကို ကပ်မေးထားတာ။

“မမတို့က ဒယ်ဒီ တောကခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဪ...ဒေါ်နီတို့၊ မဖြူလုံးတို့နဲ့ မတူလို့ပါ။ ဒယ်ဒီက မမတို့ကို ဦးစားပေးတယ်”

“ဆွေမျိုးတွေတော်လို့ပေါ့ကွယ်...ဒေါ်နီတို့ထက်တော့ ဦးစား ပေးရမှာပေါ့”

“ဪ...”

ကလေးကို မညာချင်ပေမယ့် နှင်းယွန်းပြောတာလည်း အမှန် ပဲမဟုတ်လား။ ဒဲ့သာမပြောတာ။ မပြောရက်သေးလို့ပါ။

“ကြီးကြီးနဲ့အန်တီတို့ကပြောတော့ မမတို့ကို ခိုင်းလည်းခိုင်း ခယ်။ ယူလည်းယူမယ်တဲ့”

“မယူပါဘူး...ကြည့်ပါလား။ သမီးအမြင်ပဲ မမတို့ ကိုယ့် အခန်းနဲ့ကိုယ်နေကြတာလေ”

“အင်းနော်...ဟုတ်တယ်နော်”

“ကဲပါ သမီးရယ်...မမ ပုံပြောမယ်။ သမီးနဲ့ ညီမလေး နားထောင်ကြနော်”

ပန်းနမေ ဘုရားလောင်းမင်းသားလေး ဖွားမြင်ပြီး မယ်တော် ဓာယာ နတ်ရွာစံပုံနှင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီက သားအရင်းသဖွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရသည့်ပုံအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။

မမပန်းနဟာ ဘာသာတရားလေ့လာမှု အားကောင်းပြီး ပုံပြောလည်းကောင်းသည်မို့ ကလေးသာမက ပန်းယွန်းမိရ်ပါ နှစ်သက်မိပါသည်။

(၃)ယောက်သား စည်းလုံးစွာနှင့် နေ့ချင်းညချင်းပင် သံယော ခဉ် တွယ်မိလိုက်ပုံက ရေကိုသားလို့အကြား မထင်သည့်နှယ်။

သည့်အခါ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး ဘီလူးထွက် ထွက်ကြ သူများမှာ ဒေါ်သက်ထားခင်နှင့် သက်လင်းအိမ်။

“မီးမီး...ကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ့်အိပ်လေ...စည်းကမ်းမရှိ ဘာ ကြီးကြီး မကြိုက်ဘူး”

“အို...တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ချင်ပါဘူး။ ညညဆို အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်တယ်”

“အဲဒါ...မီးမီး ဘုရားမရှိခိုးလို့ မက်တာ။ လာ...အန်တီ လိုက်အိပ်ပေးမယ်”

“မအိပ်ချင်ပါဘူး။ အန်တီကိုယ်က မိတ်ကပ်နဲ့ ရေမွှေးနံ့တွေ ဆိုတာ မှန်ထူနေတာပဲ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတယ်။ သတ္တိရှိရတယ် သမီးရဲ့။ မီး...ကြီးရင် တက္ကသိုလ်တွေ၊ သင်တန်းတွေတက်တဲ့အခါ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရမှာပဲ။ ခုကတည်းက တစ်ယောက်တည်း အိပ်တတ်အောင် ကြီးကြီးက လေ့ကျင့်ပေးထားတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကလေးကို အတင်းပင် ဆွဲခေါ်တော့မည့် ပုံဖြစ်နေလျှင် သမီးက အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး သူ့ဒယ်ဒီကို အော်ခေါ်နေ တော့၍...

“အီး...ဒယ်ဒီရေ...မီးကို အနိုင်ကျင့်နေကြတယ်။ မီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေကြတယ်။ မာမီရေ...မီးကို လာခေါ်ပါ”

စည်သင်္ခါ သမီးငိုသံကြောင့် သူမတို့အခန်းဘက်သို့ ရောက် လာတော့ သူတို့ကပင် ဦးအောင်တိုင်ကြလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုကိုသမီး ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ အိပ်မလို့တဲ့။ စည်းပျက် ကမ်းပျက် ဖြစ်နေတာလေ”

“ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ...မီးတစ်ယောက်တည်း ညဘက်မအိပ် ချင်ဘူး။ မအိပ်ရဲဘူး...မီးပျက်တဲ့အခါမျိုးဆို ဒယ်ဒီပဲ တွေးကြည့် ပါဦး။ မာမီရှိတုန်းကလို မာမီရင်ခွင်ထဲ ဝင်အိပ်တာမျိုး မီး လိုချင်”

တယ် ဒယ်ဒီ...မီးသူငယ်ချင်း ငွေလရောင်ဆို သူ့ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကြား မှာ ဝင်အိပ်ရတယ်။ မီး အားကျတယ်။ ဒယ်ဒီနဲ့လည်း မအိပ်ရဘူး”

သနားစဖွယ်မျက်ရည်တွေနှင့် နှင်းဆွတ်မိုး ပြောပြနေတော့ စည်သင်္ခါ အရည်ပျော်ရုံမက ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မပါ မျက်ရည်ပဲ ရသည်။

“ကဲ...ကဲ...မီး...သူတို့နဲ့ အိပ်ချင်လည်းအိပ်ပါ။ မီး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော။ မမတို့ကလည်းဗျာ...ပြဿနာမရှိတာ ပြဿနာလုပ်နေကြတယ်။ ထားလိုက်...ကလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော”

နောက်ဆုံး ဒေါ်သက်ထားခင်တို့ မကျေမနပ်နှင့်ပင် အခန်းထဲ မှ ထွက်သွားကြရသည်။

စည်သင်္ခါ ပန်းနုမေကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပေမယ့် သူမက မြင်ပင်မမြင်။ ကလေးကို အလယ်ကထားပြီး အိပ်ဖို့သာ လုံးပန်း ပြင်ဆင်နေသဖြင့် စည်သင်္ခါ အခန်းထဲမှ ထွက်ရသည်။

ပန်းယွန်းမိုရ် တံခါးကို ဂျက်ချပိတ်လိုက်၏။ သည်တစ်ည တော့ ဆောင်းဦးညပင်ဖြစ်လင့်ကစား လမင်းကြီးက သာတောင့် သာယာ။

နှင်းဆွတ်မိုးမှာ အလယ်တွင် နွေးထွေးလုံခြုံစွာ ဝင်အိပ်ရ သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာနေပုံ။

အခန်း (၁၃)

ညနေ (၆)နာရီမထိုးခင် နှင်းဆွတ်မိုးနှင့်ပန်းယွန်းတို့ ဂိုက်သွားသင်ဖို့ အိမ်မှ ထွက်ကြရသည်။ အိမ်မှာ ကား (၃)စီးရှိပြီး စည်သင်္ခါက တစ်စီး၊ အိမ်သားတွေက တစ်စီး၊ နှင်းဆွတ်မိုးက တစ်စီး သုံးကြသည်။

ကားမောင်းဖို့အတွက် လောလောဆယ် ၁၅ရိပ်သာမရှိသဖြင့် သက်နှင်းအိမ် လိုက်မောင်းပေးရ၏။ နှင်းဆွတ်မိုး ပျော်နေပုံက သိသိသာသာ။ ပန်းယွန်းမိုရ်မှာ သူမ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဝတ်ရစားရပြင်ဆင်ရပါသည်။

ပန်းယွန်းမိုရ်ဟာ သူ့ရဲ့အရုပ်။ အစိမ်းနုရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ဆံပင်ကိုလည်း သူကပင် ဟိုလိုလုပ်၊ ဒီလိုလုပ်နှင့် ညွှန်ကြားနေ၏။

“ဆံထုံးလှလှလေး ထုံးစမ်းပါ မမရာ...စည်းချထားတော့ ဟိုကောင်တွေက မမကို လေးစားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဒုက္ခ...မီးမီးကလည်း ငါ တစ်ပတ်လျှို့၊ နှစ်ပတ်လျှို့ပဲ ထုံးတတ်တယ်ဟ”

“အဲဒါ...တောဆံထုံးကြီး...နေဦး...မျက်မှန်လည်း တပ်လိုက်ဦး”

“ဟာ...နှင်းဆွတ်ကလည်းဟာ...ငါ စိတ်ညစ်လာပြီ။ ငါ့မျက်လုံးတွေ အကောင်းကြီးဟ”

“သိတယ်...ပါဇာမပါတဲ့ မျက်မှန်အဖြူ ရှိတယ်။ မီး မျက်စိနာတုန်းက တပ်တာ။ အမယ်... ၂ သိန်းခွဲတောင် ပေးရတာနော်။ မမကို မီး စေတနာရှိလို့ပေးမှာ”

“ဒုက္ခပါပဲဟာ...မီးမီးရာ...ငါတော့ နင် လုပ်တာနဲ့ ဘဝပျက်ပါပြီ”

သူခိုင်းသလို ဆံထုံးထုံး၊ မျက်မှန်တပ်၊ သူက ဘာပုံပေါက်သွားသည်မသိပေမယ့် နှင်းဆွတ်မိုးကတော့ ရှေ့က ကြည့်လိုက်၊ နောက်ကကြည့်လိုက်နှင့် သဘောတွေကျလို့။

“တော်ပြီလား...ငါ ပဝါလေးဘာလေး ခြုံရဦးမလား...လိုရင်ပြော”

ပန်းယွန်းမိုရ် ငေါ့လိုက်တော့မှ နှင်းဆွတ်မိုး တခစ်ခစ် ရယ်တော့သည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်တွေလဲ ကလေးရယ်...နင် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ခင်သွားနိုင်ပါစေ။

ပန်းယွန်းမိုရ်နှင့်နှင်းဆွတ်မိုးတို့ ကားနောက်ခန်းမှာ စကားလက်ဆုံကျလာတော့ ရှေ့မှာ ကားမောင်းနေသည့် သက်နှင်းအိမ်ကျေဝင်နေမိ၏။

သူတို့နှင့်ကျ တူဝရီးတွေပေမယ့် ကလေးက မခင်။ ဘယ်လိုပင်ချော့ချော့ အချိုးမပြေ။ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ တောသူမနှင့်ကျမှ အသည်းလိုက်အလိုက်။ နားရင်းရိုက်ပစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

“မမ... (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီလား”

“အေး...နောက်တစ်ပတ်မှာ ပြည့်မယ်”

“ဝိုး...မိုက်တယ်၊ မွေးနေ့လုပ်ပေးရမယ်။ ဟိုကောင်တွေပါ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးခိုင်းမယ်”

“သမီးရယ်...နှင့်ဆရာမအသစ်ကလည်း ဘာမှတောင်မသင်ရသေးဘူး။ မွေးနေ့အစီရောက်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“မွေးနေ့အကြီးအကျယ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့...မီးတို့အုပ်စုလေးနဲ့ပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချိန်းခိုင်းလေးပေါ့”

နေရင်းထိုင်ရင်းပင် အမြူးနေပြီး တဟိဟိနှင့် ပျော်ရွှင်နေသည့် မေတ္တာပေးရမည့်သူတွေကြားမှာ မှန်ကန်သောမေတ္တာ မရရှိရှာသဖြင့် မေတ္တာငတ်နေရသည့် နှင်းဆွတ်မိုးလေးကို သူမတို့ညီအစ်မကတော့ တကယ့်မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်မိကြပါပြီ။

“မီး ပြောချင်တာက တစ်မျိုး မမရဲ့”

“လင်းစမ်းပါဦး ကိုစံပျော်ရယ်”

“ဘယ်က ကိုစံပျော်လဲ”

“ချစ်လို့နောက်တာ...ပြော...သမီး”

“မမ...ကားမောင်းသင်ရမယ်။ ဒါမှ မီးကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို အဆင်ပြေမှာ။ နေပါဦး...မမက ဘယ်ကျောင်းတွေဆက်တက်ဦးမှာလဲဟင်”

ကလေးက ရှာရှာဖွေဖွေမေးတော့ ပန်းယွန်းမိုရ် ငေးသွားရသည်။ ကျောင်းတွေတော့ လျှောက်ထားမိတာပါပဲ။ အခြေအနေက ဘယ်လိုလာဦးမည်မသိ။

“မသိသေးပါဘူး သမီးရယ်...အဝေးသင်ပဲတက်ရမှာပေါ့”

“ဟာ...မမကလည်း ဒီလောက် ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ထားပြီးမှ အဝေးသင်တက်ရမတဲ့လား”

“ဒါတော့ ဘဝပေးကုသိုလ်ပေါ့ သမီးရယ်”

ပန်းယွန်းမိုရ်အသံက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ဖြစ်နေလျှင် ကလေးကပင် ပြန်ပြီးနှစ်သိမ့်နေလေ၏။

“ဒယ်ဒီကို ထားခိုင်းမှာပေါ့ မမရဲ့...မပူနဲ့...ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ မမရယ်”

“ရောက်ပြီ...အဲဒါ လရောင်တို့တိုက်ပဲ”

ခမ်းနားလှပသည့် (၃)ထပ်တိုက်ကြီး။ စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းပုံရသည်။ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်လိုချမ်းသာနေကြပါလိမ့်။

သည်လို သူဌေးအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်နေရတော့ ပန်းယွန်းမိုရ် သူမတို့ တောသူတောင်သား၊ လယ်သမားနင်းပြားဘဝတွေကို တော်တော်ရင်နာမိသွား၏။

သူမတို့မှာ နေကုန်နေခန်း နေပူထဲမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်မှ ငွေကလေး (၃)ထောင်ရတာ။

အဲဒါလည်း မိထွေးတော်ဂေါတမီရဲ့ ချဲထိုးပစ်မှု၊ စီမံခန့်ခွဲမှု အလွဲတွေကြောင့် ရေသည်ပြဇာတ်ထဲကလို...

“ကောက်လျင်ကြီးဆန် နီတာလန်နှင့် ငါးသန်သေးနပ် ရေလုံပြုတ်” သာ စားခဲ့ရသည့်ဘဝ။

ယခုမှ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရသလို ဟုန်းခနဲ အခြေမြင့်၊ အခြေတင့်သွားရပေမယ့် ပန်းယွန်းမိုရ် မသာယာပါ။

ကိုယ့်ရွာကိုယ့်အခြေ၊ ကိုယ့်လိုဘဝတူတွေကိုသာ စာနာသနားစွာဖြင့် အခြေမြင့်အောင် ကူညီပေးမ အလင်းပြချင်မိပါသည်။

သူမဘဝဟာလည်း ဝင်ကစွပ်လိုပါ။

သည်သို့လာ၊ ဟိုသို့သွားနှင့်...

အငှားခန္ဓာမြှောင်ရတယ်။

ဆန်းခေါင်ထိမျိုး...

ဆိုတာလို အငှားဝင်နေရသည့်ဘဝပါ။

အရုံးထဲမှ အမြတ်ထွက်အောင် ဘဝကို အခိုက်အတန့်လေး

သက်ခိုးရှုမလိုပါ။

လောကကြီးရေ...

ကျွန်မဟာ ဘဝင်မြင့်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မဘဝ ကန္တာရမှာ အသက်ရှူကျပ်လွန်း၊ ပန်းမပွင့်လွန်း

လို့...

အသက်ဓာတ်မပြတ်အောင် သက်ခိုးရှုနေမိတာပါ...

အချိန်တန်ရင် ကျွန်မရဲ့ဘဝ ဖြစ်တည်ရာ ကန္တာရမြေသားရဲ့ ရင်ခွင်ဆီ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မှာပါ။

“လာ...မမ...မီး ဖုန်းဆတ်ထားပြီးသား။ သူတို့တွေ ရောက်နေကြလောက်ပြီ”

နှင်းဆွတ်မိုး ဦးဆောင်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပန်းယွန်းမိုရ် လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ (၃)ထပ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ လျှောက်သွားနေရတာ။

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းနှင့် ခမ်းနားလှပသည့် တိုက်ကြီး ရဲ့လှေကားဘေးတွေမှာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတွေလည်း ထားရှိပါ၏။ သွားရင်းလာရင်း မှန်ကြည့်မလို ဖြစ်မည်။

“အို...”

သူမဟာ အကျည်းတန်သော ဘဲကလေးမဟုတ်တော့ပါလား။

တောမှာ ဘဲကျောင်းသူမလေး၊ နွားကျောင်းသမလေး မဟုတ်တော့ပါလား။

တစ်ခါတုန်းက ဝါးတံတားလေး

တောအုပ်စိမ်းစိမ်းလေး...

သူမ နေထိုင်ရာ ဝပ်ကျင်းလေး

ဘဲကျောင်းသူမလေး

ပျောက်ကွယ်...

ယခုတော့ ဘဲကျောင်းသမလေးဟာ ငန်းမလေးအသွင် လှပ တင့်တယ်လို့။ ရွှေပင်နားလို့ ရွှေကျေးဖြစ်သွားပေမယ့် ယခုအခြေ အနေဟာ...

ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်စော ရောနှောလို့ထိုင်မိခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း ပန်းယွန်းမိရ် နှလုံးသွင်းထားမိပါသည်။

သူ့မတို့နှစ်ယောက် လှေကားတွေကို ဖြတ်ကျော်လာကြတော့ ပန်းယွန်း မှန်ချပ်တွေမှာ ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကို မြင်နေရပါသည်။

တော်တော်အဆင်ပြေသွားတာပဲ။

နေပူစပ်ခါးထဲ တစ်ပတ်လောက် မထွက်ရတာနှင့် နေလောင် ခဲ့သည့် အသားအရေတွေက ပြန်လည်စိုပြည်လာခဲ့ပြီ။

နဂိုရှိရင်းစွဲ ရုပ်ကလေးက ယခုမှ နေခြည်နုမှာပွင့်သည့် ပန်းကလေးနယ်။ အစိမ်းနုရောင် ပမ်းဆက်အိအိလေးနှင့် ကိုယ်လုံး လှလှမြင့်မြင့်။

ဆံပင်ကို နှစ်ပတ်လျှို အစပျောက်လုံးထားပြီး ဒါရိုက်တာမ ကြီး နှင်းဆွတ်မိုး၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်အရ လမ်းမှာတွေ့သည့် ဇွန်စံပယ်တွေကို ဝေနေအောင် ပန်ထားမိလေရာ။

သိုက်သမိုင်းကားထဲက ဥဗ္ဗာစောင့်မလေး နှင်းနုလိုလို၊ ဘာလိုလို...

အဲ...(၂)သိန်းခွဲတန် မျက်မှန်လှလှလေးနှင့်ဆိုတော့ သူမရုပ် က ပြောင်ချော်ချော်။ လူကြီးယောင်ဆောင်ထားသည့် ကလေးနယ်။ ဖိနပ်ကအစ ပုံတော်ဖိနပ်အမြင့် အစိမ်းလေး။ ကတ္တီပါစိမ်းက

လွင်နေသဖြင့် ဂန္ထဝင်စိမ်း ဖြစ်နေရပေပြီ။

“ဟော...တွေ့လား၊ ဒယ်ဒီကို တစ်နေ့လောက် ခေါ်လာရ ဦးမယ်။ သူများတွေ သားသမီးကို ဘယ်လိုချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုထား တယ်ဆိုတာ ပြရဦးမယ်”

တကယ်ပါပဲ။ အပေါ်ဆုံးထပ်၏တစ်ဝက်က ကလေးကစား ကွင်းနယ်။ လသာဆောင်လိုမျိုးလုပ်ထားပြီး အမိုးရှိသည်။ စတီး လက်ရမ်းတွေ ရှိသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကတော့ မီးမီးပြောသည့် လေးလေးညီ၏ ဘူမိဗိမ္မာန် ဖြစ်မည်။

“ပျော်စရာကြီးဟယ်”

“အင်းလေ...ဒါကြောင့် မီးတို့အားလုံး လရောင်ရဲ့အိမ်ကို စုရပ်လုပ်ထားတာ။ မီးမှာ boy friend ရယ်လို့ လရောင်တစ်ယောက် အဲ...နေထက်ထွန်းပါပေါ့လေ။ အဲ...နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

သူကပဲ boy friendတွေ၊ ဘာတွေဆိုတော့ ပန်းယွန်းမိရ် ပြုံးမိ ရသည်။

“လာ...မမ”

သည်စဉ် ဗျောက်အိုးဖောက်သံများနှင့်အတူ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားကြပြီး ကလေး (၃)ယောက် ပြေး ထွက်လာကြ၏။

“ဟေး...ဆရာမအသစ်က မိုက်တယ်”

“ကြိုဆိုပါတယ်...တီချယ်”

(၃)ယောက်သား လက်ခုပ်တီးပြီး မီးရှူးမီးပန်းတွေကို

ငေးကြည့်နေသည်။ ပန်းယွန်းမိုရ်အား ပြေးလာလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ဂိုးချဲနှင့် ဖြည်းဖြည်းလိုမ့်လာသူကတော့ လေးလေးညီဆိုတာ ဖြစ်မည်။

“အို...”

လူငယ်တစ်ယောက်ပါလား။ အသက်အစိတ်လောက်နှင့် အောင်မြင်သော ပန်းချီဆရာတဲ့။ ပန်းချီဆရာဆိုတာ မမြင်ဖူးလို့ ပန်းယွန်း တစ်ချက်တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးခဲ။

ပြီးမှ ပါးစပ်ကို အမြန်ပြန်ပိတ်ရသည်။ ကျေးတောသူစို့ ရိုးတယ်၊ အတယ်၊ ကဲ့ရဲ့မခံနိုင်။

နှင်းဆွတ်မိုးကပင် ဆရာမကြီးလုပ်ခါ အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

“မမ...ဒါ လေးလေးညီ၊ လေးလေးနာမည်အပြည့်အစုံက ညီနေခ...ပန်းချီဆရာကြီးပေါ့။ သူကတော့ မီးပြောပြောနေတဲ့ ငွေလရောင်။ သူက နေထက်ထွန်း...ဟောဒီ မိန်းမချောလေးကတော့ ယမင်ခွာဖြူပါတဲ့။ ဟီ...အားလုံး အချောလေးတွေချည်းပဲ နော်”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းကြသော ကလေး (၃)ဦးကလည်း ပြုံးပြီး ဦးညွတ်ကြလို့။ သူဌေးသားသမီးဆို ဆောင့်ကြားကြား ဂျစ်ကန်ကန်တွေသာ မြင်ဖူးသမျှ သူတို့လေးတွေ ကျ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးတွေပါလား။

အဖြေက တစ်ဆက်တည်း...

“မီးတို့အုပ်စုက ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းတွေလည်း အမြဲတက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းလူလိုသိနေတာ... အဟဲ”

“အို...တကယ့်လူလိမ္မာလေးတွေပါလားကွယ်။ မမ ဂုဏ်ယူပါတယ်နော်”

ယခုထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးသည့် ညီနေခကို ပန်းယွန်း တစ်ချက်ငွေ့မိကာ မှတ်မိအောင်လို့ပါ။

အသားအရေက မြို့သား၊ သူဌေးသားပီပီ ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ဖြူဖြူစင်စင်၊ မျက်နှာက ဂျန်းတဲမန်းလို တည်တည်ကြည်ကြည်။ လူငယ်ပေမယ့် ပရော်ပရီရုပ် မထွက်။ မျက်လုံး အထူးတောက်ပပေမယ့် ကရုဏာရိပ်သန်းခါ ခိုဝေဝေ။ အာရုံခံစားမှု၊ စွဲမိစွဲရာ၊ လုပ်မိလုပ်ရာ၊ စူးမိစူးရာလုပ်မည့်ရည်မျိုး။

မျက်နှာကျအဆင်ပြေပြီး ခပ်ချောချော။ ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ ဂိုးချဲပေါ်မှာမို့ သေချာမခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် သေးသေးညက်ညက် မဟုတ်တာ အသေအချာ။

အရည်ရှည်ပြီး ကိုယ်ဟန်ဖြောင့်မည့် လှမည့်ပုံ။

“သွားကြစို့”

ငွေလရောင်၏အိမ်ပေမယ့် နှင်းဆွတ်မိုးကပင် ဦးဆောင်ပြီး စာကြည့်ရမည့်အခန်းသို့ သွားကြသည်။ ဂိုက်ဘုတ်ရယ်၊ သူမအတွက် စားပွဲနှင့် သူတို့အတွက် ခုံများနှင့် အခန်းက စနစ်တကျ။

သူတို့အတွက် အိမ်စာများ ကူညီရှင်းလင်းသင်ပြ လုပ်ကိုင် ပေးတော့လည်း ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူလေးများမို့ သင်ကြား သင်ယူမှုက အဆင်ပြေချောမွေ့လှသည်။

(၉)နာရီထိုးသွားတော့ (၄)ယောက်လုံး ထခုန်လိုက်ကြသဖြင့် ပန်းယွန်းမိုရ် လန့်သွားရ၏။

“ဘာတွေလဲဟ”

သူမတို့ စာကြည့်နေကြစဉ်လည်း နှင်းဆွတ်မိုးပြောသလို အစားအသောက်တွေက အလျှံပယ်။ လက်ဖက်သုတ်၊ နွားနို့နှင့် ပူတင်းများ၊ မုန့်များ။

ဘူဖေးပဲ။ ကြိုက်ရာယူစား။ သို့သော် ကံလေးတွေကလည်း သူဌေးသားသမီးတွေချည်းမို့ အစားအသောက်အပေါ်မှာ မတပ်မက် ကြ။

သူလေးလေးညီကပင် (၈)နာရီလောက်မှာ တစ်ခါ ဂိုးချဲ့နှင့် ရောက်လာပြီး နွားနို့တစ်ခွက်စီနှင့် မုန့်တစ်ခုစီ မဖြစ်မနေ စားကြဖို့ ရာဇသံပေးရသည်။

“စားနော်...မစားရင်တော့ ငါ့မျက်စိရေမှာ မကစားရဘူး။ အချိန်စေတာနဲ့ ပြန်ကြတော့”

သည်တော့မှ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့တွေနှင့် နွားနို့တစ်ခွက်စီ၊ မုန့်တစ်ခုစီ ယူစားဖော်ကြတာ။

“ဆရာမပေါက်စလည်း စားလေ...မစားရင် မကစား ရဘူး”

“အင်...”

ကိုယ်ကရော ကစားချင်တာကျနေတာပဲ။ သို့သော် (၁၈)နှစ် ဆိုတာလည်း နည်းနည်းတော့ ကစားချင်သေးပါသည်။

သူမလည်း နွားနို့တစ်ခွက်နှင့် မုန့်တစ်ခု ယူစားရတာပေါ့။

(၉)နာရီထိုးသည်နှင့် စောစောက ငြိမ်သက်နေကြသည့် ကလေး (၄)ယောက်လုံး မျောက်လေးတွေလို ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်သွား ကြလျှင် ပန်းယွန်း မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲဟ”

“ကစားကြမယ်လေ...လာ...တီချယ်ပါ ပါရမှာ”

“ဟာ...ငါ မကစားချင်ပါဘူး။ မင်းတို့ပဲ ကစားကြပါ”

“မရဘူး... (၄)ယောက်တည်းဆို ပျင်းတယ်။ တီချယ်ပါ... ဝါ”

နောက်ဆုံး သူတို့ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားရပြီး အပေါ်ထပ် ကစားကွင်းလေးထဲတွင် ကစားနည်းမျိုးစုံ ဆော့ကစားရပါသည်။

မျက်မှန်လေးဖြုတ်ထားပြီး ဆံဆုံးပြေကျနေသည့် ဂုဏ်မနိုင်၊ ထဝါမနိုင် ဆရာမချာတိတ်လေးနှင့် မှင်စာလေး (၄)ကောင်ကို သူ ဇန်းချီခန်းထဲမှ ညီနေခ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဖြူစင်သော နှလုံးသားနှင့်ပါ... ပန်းချီဆန်သော မျက်လုံးနှင့်... ချစ်စရာကောင်မလေး... ဘဝကို ရိုးစင်းစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပုံ နေသည့် ကောင်မလေး။

ဘယ်နတ်ရေကန်ထဲကနေ ဘွားခနဲ ခုန်ထွက်ခဲ့တာလဲ။ ဖြူဖြူ

စင်စင် မိန်းမငယ်လေးဟာ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ထူးဆန်းဝံ့ထည်နေပါသည်။

သူ ယခုအသက်အရွယ်ထိ သည်လိုဖြူစင်မှုမျိုး၊ သည်လိုရိုးစင်းမှုမျိုးကို မမြင်စဖူး၊ မကြားစဖူးခဲ့။

သားကောင်လိုလိုနှင့် မုဆိုးကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးဖို့ ချီနှင့်ထိုးသတ်တတ်သည့် သမင်မများသာ။

နာရီဝက်လောက် ဆော့ကစားပြီးကျမှ အိမ်အသီးသီးမှ ဒရိုင်ဘာများ၊ မိဘများ ရောက်လာကြပြီး မနည်းလူစုခွဲ ခေါ်သွားကြရသည်။

အားလုံးပင် ဦးညီကို နှုတ်ဆက်ဖို့တော့ မမေ့မလျော့ကြ။ ဦးညီက သူတို့ရဲ့ စပွန်ဆာကြီး မဟုတ်ပါလား။

ပန်းချီခန်းက မှန်လုံခန်းဖို့ အပြင်မှ အထဲကို မမြင်ရ။ အထဲမှ အပြင်ကို မြင်ရမှန်း ပန်းယွန်း သိလိုက်ရသည်။

ကလေးများနှင့်အတူ ဝှီးချဲ့ပေါ်မှ ဦးညီကို သူမလည်း နှုတ်ဆက်ဖို့ပြင်ရသည်။

ကလေးများ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပုံက သူ့ရဲ့သွယ်ပျောင်းသော လက်ကို တစ်ယောက်စီ ကောက်ယူ နမ်းရှုံ့ နှုတ်ဆက်ကြခြင်းပါ။

ဟင်း...နိုင်ငံခြားကျနေတာပဲ။

ပန်းယွန်း နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း နောက်ပြန်ဆုတ်မိပေမယ့် ဆရာကြီးဒေါ်နှင့်ဆွတ်မိုးကပင်...

“မမလည်း လေးညီကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ”

“ငါကရော နင်တို့လိုပဲ နမ်းရမှာလား”

“ဟိဟိ...လက်မနမ်းချင်လည်း နမ်းချင်တဲ့နေရာ နမ်းလေ။

လေးညီက သဘောကောင်းပါတယ်”

လူရှုပ်လေးများပေမို့ အားလုံး ပြုံးစိစိနှင့် တစ်ခွဲခွဲ။ မန်းလေပြလေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ကလေး (၄)ယောက်က သူမ၏ကျောကို တွန်းကာ သူတို့လေးလေးညီထံ စားကောင်းသောက်ကောင်း ပို့နေကြတော့ ပန်းယွန်းမိုရ် သူ့ရှေ့သို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ရောက်သွားရသည်။

သူကလည်း ခပ်စာညှစ်တည်နှင့်ကြည့်လို့။

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ရှင်”

ခေါင်းလေးညွတ်၊ ခါးလေးညွတ်ခါ နီနုသော မျက်နှာနှင့် သူမ ပြောနေတုန်း သူလက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်လာပြီး သူမထံ ကမ်းပေးလာလျှင် ပန်းယွန်း အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် တိုင်လိုက်ရသည်။

“နမ်းလေ”

ဪ...ဒုက္ခ။ ကလေးတွေလုပ်တာ သူ မကြည့်မိတာတော့ သူလက်ကို သူတို့၏နှုတ်ခမ်းလေးများနှင့် ထိလိုက်တာပဲ။

သူမတို့တောမှာတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်လို့ နမ်းသည်ဆိုလျှင် နှာခေါင်းနှင့်ပဲ။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို မွှေးနည်းမျိုးကဲ...ခုရော...ဘယ်လိုနမ်းရမှာလဲ။

သွေးမတော်သားမစပ် လူတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားရင့်မာ

ကြီးတစ်ယောက်ကို တောသူမ အပျိုစင်လေးက ဘယ်လိုနမ်းရမှာလဲ။

နာခေါင်းနှင့်ရော၊ နှုတ်ခမ်းနှင့်ပါ ဘယ်လိုမှ မနမ်းချင်၊ မနမ်းနိုင်ပါ။ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာနေသည့် သူမ။ သူ့လက်ကို လွှတ်ချပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးလာတော့ သူနှင့်တကွ ကလေး (၄)ယောက်လုံး အတူတူ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်ကြလေရဲ့။
တော်တော်ဆိုးတဲ့အုပ်စု။

အခန်း (၁၄)

ပန်းနုမေ...

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ပန်းယွန်း၏အကူအညီနှင့် အိမ်၏အနေအထားကို လေ့လာသုံးသပ်မိပေပြီ။

ဥစ္စာဖြူ စားဖိုကတဲ့။ အဘက်ဘက်မှ ယိုယွင်းဟာနေသော အိမ်အခြေအနေကို မြင်ရပေပြီ။ သည်အိမ်မှာ ဘယ်လို စားသည်၊ ဘာတွေ စားသည်ကအစ ပန်းနုမေ နားလည်သွားပေပြီ။

စီးပွားရှာတာကတော့ ဦးစည်သင်္ခါပေါ့။ အိမ်မှာရှိသမျှ မိန်းမတွေက အမျိုးမျိုး ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး သုံးဖြုန်းနေလိုက်ကြတာ။

ပန်းနုမေဟာ ရှေ့မဝင်တတ်သူမို့ သူပေးနိုင်လို့ပေးတာ၊ ဆွေးနိုင်လို့ကျွေးတာကို မငြူစူပါ။ ပြောရလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆည်း အိမ်သားတစ်ယောက်လို့တောင် သတ်မှတ်သေးတာမဟုတ်။

လောလောဆယ်လည်း စည်သင်္ခါကို ညောင်ပင်မျိုသလို မျိုထားသည့် ထန်းပင်ပေါ်မှ တစ္ဆေအုပ်စုကို ပန်းနုမေ မျက်မွေးထော် မော်လို့ပင် မကြည့်ရဲပါ။

ကိုယ်နားလည်ထားတာ နားလည်ထားတာပါပဲ။ ကိုယ်သိတာ သိတာပါပဲ။

ဈေးဝယ်တာက စည်သင်္ခါ၏အစ်မ ဒေါ်သက်ထားခင်နှင့် သက်လင်းအိမ်။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်နေကြတာ။ ဈေးဖိုးတွေပဲ ပိုပြသလား။ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်သည် မသိပေမယ့် (၃)ရက်တစ်ခါလောက် ဈေးသွားပြီး ဈေးဖိုးတောင်းတာက မချိုမဆုံး။

စည်သင်္ခါကို စာရင်းလည်းပြတာမဟုတ်။ သည်လိုပဲ စာရင်းမရှိ။ အင်းမရှိ။ တစ်လ...တစ်လ အသုံးစရိတ်က ကြောက်ခမန်းလိလိ။

ပန်းနုမေမှာ အပြင်မထွက်ရဲသူမို့ ယူညှဉ်းဈေးနှုန်းတွေ မသိပေမယ့် ပန်းယွန်းမိုရ်က သွားရင်းလာရင်းနှင့် ဈေးတွေကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ ကလိမ်ကကျစ် လုပ်နေတာ သိရှိကြရသည်။

သည်ကြားထဲ လူလည်လုပ်ပြီး ဖြူလုံးကို အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပန်းနုမေနှင့်ပန်းယွန်းမိုရ်ကို အစားထိုးဖို့ ကြိုးစားကြသည်။

“အိမ်မှာ အလုပ်သမားစရိတ်တွေ ထောင်းလွန်းလို့ဟေ့... ပန်းယွန်းလည်း ကားမောင်းသင်၊ မီးမီးကားကို မောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာက တစ်လ (၂)သိန်းလည်း ပေးရတယ်။ ကားကို ကြုံ...ကြုံသလို

တက္ကစီဆွဲတယ်။ ဆီရောင်းစားတယ်။ ပန်းယွန်း ကားမောင်းသင်တန်းတက်လိုက်”

“ပန်းနုက အိမ်အလုပ်နည်းနည်းကူ...ဖြူလုံး ထွက်သွားပြီ။ ငါတို့တွေနဲ့အတူ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့”

စည်သင်္ခါနှင့်ပန်းနုမေ အတူမနေတာကို သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နှင့် သိနေကြပြီမို့ အကွက်ကျကျ စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲလာကြတာ။

စည်သင်္ခါကလည်း အလုပ်တွေများနေတာမို့ တစ်နေ့...တစ်နေ့ အိမ်ကပ်ရသည်မရှိ။ ယခုရက်ပိုင်း သူ့အဖွဲ့သားများနှင့် နယ်တွေလည်း ဆက်တိုက်ထွက်နေရလေရာ...

အိမ်မှာ ဒေါ်သက်ထားခင်တို့ သောင်းကျန်းခွင့်ရနေလေတော့သည်။ သူမတို့အဖြစ်က နီးရာခားကြောက်နေရသည့်အဖြစ်။

ဖုန်းကျတော့လည်း သူမတို့မှာ မရှိ။ ကြိုးဖုန်းကို ဧည့်ခန်းထဲမှာထားပြီး အနားမှာ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် အမြဲရှိနေတာက ဖုန်းဂျူတီချထားသည့်နှယ်။

လောလောဆယ် ပန်းယွန်းမိုရ် ကားမောင်းသင်တန်း တက်နေရပါသည်။ နေ့ဘက် ကားမောင်းသင်၊ ညနေဘက်တော့ နှင်းဆွတ်မိုးနှင့်အတူ ဝိုက်သင်သွားရပါသည်။

သူမမအခြေအနေကိုလည်း ပန်းယွန်းမိုရ် လုံးစေ့ပတ်စေ့ဆယ်ပါ။ သူလည်း မနက် (၈)နာရီလောက်ကတည်းက သင်တန်းသို့ သွား၊ ညနေ (၄)နာရီလောက်မှပြန်။

အခြေအနေတွေက မြဲနေသောအနာလို။

“ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားလုပ်ကြဟေ့... ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ လုပ်မနေကြနဲ့။ သက်လင်းအိမ်...ဈေးသွားမယ်”

စကားပြောလျှင် စောင်းသလိုလို ချိတ်သလိုလို။ ဒါ ဒေါသက်ထားခင်၏စတိုင်။ လူက အသက် (၅၀) ကျော်ပေမယ့် မြို့သူပီပီ ဆံပင်တွေ ဆေးဆိုး၊ ကောက်၊ မိတ်ကပ်အဖွေးသား၊ နှုတ်ခမ်းနီနှင့်။

အိုင်းလိုင်နာတွေ၊ အိုင်းရဲဒီးတွေနှင့်။ ရုပ်လည်းမဆိုးပါ။ လှရှာပါသည်။ အဲ...မလှတာ စိတ်ပါပဲ။

“နောက်က ဆွဲခြင်းဆွဲဖို့ ခေါ်ဦးလေ။ သက်က ကားလည်း မောင်းရသေး။ ခြင်းတော့ မဆွဲနိုင်ပါဘူး...ရှိုးပွတ်ယ်”

“အမလေးဟဲ့...ဖြူလုံး မရှိတာ တော်တော်အခြေအနေဆိုး တာ။ ပန်းနုမေ...ဈေးလိုက်ခဲ့။ ဆွဲခြင်းကူဆွဲရအောင်”

ခေါ်တော့လည်း လိုက်ရမည်သာ။ ဒေါ်နီနှင့်ဒေါ်သက်ထားခင် ၏သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်က မီးဖိုထဲမှာ ချက်ရပြုတ်ရဦးမည်လေ။

ပန်းယွန်းမိရဲလည်း ကားမောင်းသင်တန်းသွားပြီး သူတို့ လုပ်ငန်းစကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဈေးဝယ်တော့ ဘာ...ဘယ်ဈေးဆိုတာ ပန်းနုမေ သိရတာ ပေါ့။ ဒေါ်သက်ထားခင်နှင့်သက်လင်းအိမ်မှာ ပန်းနုမေကို အနံ့၊ အေးအ၊ တောသူမ၊ စာမတတ်၊ ပေမတတ်ဆိုပြီး ဂရုကိုမစိုက်ပေ။ လူလိုပင် သဘောထားတာမဟုတ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့မှ ကျော့ကျော့လေးသွားနေပြီး

ပန်းနုမေမှာတော့ ဆွဲခြင်းကြီးကိုဆွဲလျက်။

သူမ လုပ်နိုင်ပါသည်။ နေပူစပ်ခါးမှာ တစ်နေကုန် အလုပ် လုပ်လာခဲ့သူစို့ သည်ဆွဲခြင်းကြီးကို ဆွဲနိုင်ပါသည်။

သို့သော် သူမကို သူတို့အိမ်ဖော်လို သဘောထားတာကြီးတော့ ခံစားရပါသည်။

တောမှာ လွတ်လပ်သောလေကို ရှူ၊ လူလူချင်း ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် မှုကင်းသည့် လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်းကင်းသည့်ဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်မို့ ယခုလို နှိမ်သလိုလို၊ ဖိသလိုလိုအဖြစ်ကို သူမ ခံစားရပါသည်။

သူမအဖြစ်က ကျီးမဟုတ်၊ ကြက်မဟုတ်ဘဝလား။ သူဌေး ကြီးဦးစည်သင်္ခါ၏ တရားဝင်ဇနီးဆိုပေမယ့် တောမှာပဲ ရွာမိရွာမ ၄-၅ ယောက်ရှေ့မှောက်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ရုံသာ။

သည်မြို့၊ သည်နေရာမှာ သူမအဆင့်က အိမ်ဖော်သာသာ။ အလုပ်လုပ်ရတာ မကြောက်ပေမယ့် ဒေါ်သက်ထားခင်တို့အဖွဲ့၏ ပညာပြမှုတွေကိုတော့ ပန်းနုမေ စိတ်ဖိစီးမိပါသည်။

သည်ကြားထဲ သူမတို့အဖြစ်က လင်မယားအရာလည်း မမြောက်ကြသေး။

သူက ခရီးတွေထွက်နေတာရယ်၊ သူမကို ရွံသလိုလို၊ ရှာ သလိုလို လုပ်ခဲ့တာရယ်...

“မင်းဆန္ဒရှိရင် လာခဲ့...ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်” ဟူသည့် စကားကြီးကလည်း မဖွယ်မရာ။ ဘယ်အပျိုစင်ရိုင်းကလေး သူ့အခန်း

ထဲသွားပြီး သူ့အိပ်ရာထဲ တိုးဝင်မှာတဲ့လဲ။

ရှိပါစေတော့ လူကြီးမင်းရေ...

သူမ၏မိဘနှစ်ပါးကို ငွေ သိန်း (၂၀) ပေးခဲ့တာကြောင့်
ချက်ချင်းပြန်ဖို့တော့ မသင့်တော်။

ညီမလေးအတွက်လည်း ပညာလေးဘာလေး သင်ခွင့်ရရန်
ကြိုးပမ်းဦးမည်ဟု တွေးရင်း...

ပန်းနုမေ ဝိုးဖလံဘဝမှာ ပျော်မွေ့နေရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

(၅)ရက်လောက်ကြာမှ စည်သင်္ခါ ပြန်ရောက်လာတော့
ပန်းနုမေ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ကြည့်နေမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မာနပြိုင်နေကြတာလား။ စည်သင်္ခါက
ရော သံယောဇဉ်ရယ်လို့ ကောင်းကောင်းအမြစ်မတွယ်သေးသည့်
ဘဝလား။ သံယောဇဉ်က မီးခဲပြာဖုံးနေတာလား။

သေချာတာကတော့ ပန်းနုမေကို သူ့မိဘများနှင့်ပတ်သက်ပြီး
သူ အထင်သေးစိတ်ဝင်နေမိခြင်းပါပေ။

မျိုးရိုးညံ့တယ်၊ ပညာမတတ်ဘူး၊ မာနက ကြီးလိုက်သေး
တယ်။ တကယ်ဆို သူ့လို ဂရိတ်ကြီးက ယှဉ်တိုင်းကြိုက်သည့်
နှင်းဆီခိုင်ကြီးက သူမလို တောသူမတစ်ယောက်ကို ခြေသလုံးဖက်
ပြီး တောင်းပန်ရမှာလား။ တောင်းဆိုရမှာလား။

ဝေးပါသေး။

ယူလာခဲ့မိပြီနို့ ကွဲဖို့ကွာဖို့ထိ မစဉ်းစားသေးပေမယ့် စည်သင်္ခါ
၏စိတ်တွေက ပန်းနုမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရမ်းကြီး မလေးနက်လှ။

သည်လိုပဲ သူ့စိတ်တွေ လင်းတစ်လှည့် မှောင်တစ်ခါ။

မယား တောသူလေးရဲ့ ကျိုးကျိုးနွံနွံတော့ ရှိသား။ ဘာမှ
ကလန်ကဆန် မလုပ်။ ခေါ်ရင်လာပြီး ခိုင်းရင်လုပ်သည်။ ခံလည်း
မပြောတတ်။ အေးလေ...မိန်းမအစစ်ကြီးမှလည်း မဟုတ်သေး
တာ။

ခရီးဝေးမှပြန်လာသည့် သူ့အထုပ်အဖိုးတွေကို ကူသယ်ပြီး
သူ့အခန်းထဲသို့ သွားပို့ပေးသည်။ သူ ကိုယ့်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ
ရှိသည့် ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ပြီး ပန်းပုတ်ပြလိုက်
၏။

“ပန်းနုမေ...ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက်”

သူမ အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာပြီး သူ့ပခုံးများကို
စိတ်ပါလက်ပါ နှိပ်ပေးပါသည်။

“နေရတာ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအခန်းထဲရွေ့ဖို့ စိတ်ကူးရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ကောင်းတယ်...ကိုယ့်စကားကိုယ်မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားပြောရတာ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ။ သူ ဘာမှ
ဆက်မပြောချင်တော့။ မာယာမရှိသည့် ကောင်မလေး။ ယောက်ျား
ကို ဆွဲဆောင်ရမှန်းလည်း မသိ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သလိုလို။ ဘာတွေဖြစ်နေ
မှန်းကို မသိ။ သည်တော့ နှိပ်စက်သည့်အနေနှင့်ရော ဖိမိခံသည့်
အနေနှင့်ပါ အကြာကြီး နှိပ်ခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

လမ်းမှာ ကားစီးလာရတာ ပင်ပန်းသဖြင့် သူ မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“ဟင်...”

သူနိုးလာတော့ ညနေစောင်းပြီ။ ကောင်မလေးက သူ့ခြေရင်း
မှာထိုင်ပြီး သူ့ခြေထောက်များကို နှိပ်ပေးနေတုန်း။

“နှိပ်လို့မပြီးသေးဘူးလား။ ဆောရီးကွာ...ကိုယ် အိပ်ပျော်
သွားတယ်။ ကဲ...ရေချိုးဖို့ပဲ ပြင်ပေးတော့”

သူပြောလိုက်မှ ပန်းနုမေ သူ့ကို အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်
ဝေးသည်။ အဝတ်အစားထုတ်ပေးသည်။

“ကဲ...မင်းလည်း ရေသွားချိုးတော့...ဆောရီးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟုတ်ကဲ့...တစ်လုံးပဲတတ်သည့် ကောင်မလေး။ သူ့အနားမှ
ထွက်ခွာသွားတော့ ပန်းနုမေ၏နောက်ဘက်ကောက်ကြောင်းကို သူ
ကြည့်မိပြန်သည်။

ခေါင်းတွေ ပိုမူးသွားရတာတော့ အမှန်။

ညစာစားကြတော့ လူစုံတက်စုံ။ သမီးလည်း ပြန်ရောက်နေ ပေပြီ။

“ဒယ်ဒီ...အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေလား”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်...မီးမီး ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“မီးမီး ဆရာမကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“မီးမီးဆရာမက ဘယ်သူလဲ”

“ဟီး...ဒီမှာလေ”

ပန်းယွန်းမိရ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ သူ့အန်တီတွေ၊ ကြီးကြီးတွေက နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ...ဒီအစုတ်အပြတ်များ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပပေးမလို့လား”

“အန်တီလေးကလည်း ငွေလရောင်တို့အိမ်က ကျင်းပပေး မှာ။ ခုညလေ...ဒယ်ဒီ လိုက်ခဲ့ပါလား။ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းမှာ”

“ဒါဆို ဒီည စာမသင်ဘူးပေါ့။ အဝီဆာဒါးတွေ လျှောက် လုပ်နေကြတယ်။ မျိုးကောင်းရိုးကောင်းကိုများ လျှောက်ပြီး မတန် မရာတွေ”

မနာလိုဝန်တို့စိတ်တွေနှင့် မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင် ဖြစ်နေကြပုံမှာ သနားစဖွယ်။ သည့်ထက်လည်း ဝိမပြောရဲကြတော့။ ပွက်ပွက်ညံ နေလျှင် စည်သင်္ခါ ငြိုငြင်ဦးမည်။

စည်သင်္ခါကိုတော့ လေးစားရပါဦးမည်။ သူ့ရှေ့မှာတော့ ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မကို အရမ်းမဖိနှိပ်ရဲ။

“ဟိုကျ စားရဦးမှာ...ဒယ်ဒီကို အားနာလို့သာ။ မမ တော်ပြီလေ...သွားကြစို့။ ဒီနေ့ ဒယ်ဒီ...မီးတို့ကို လိုက်ပို့ပေး”

နှင်းဆွတ်မိုးဟာ တော်တော်ပဲ စိစဉ်တတ်ပါသည်။ သည်အိမ် မှာ သူပဲ ဩဇာအရှိဆုံး။ အာဏာအရှိဆုံး။ ခါတိုင်းက သက်နှင်းအိမ် လိုက်ပို့ပေးရပေမယ့် ယခု သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

နှင်းဆွတ်မိုးတို့ကလည်း လည်ပြီးသား။ သူ့ကားမောင်းဖို့ အတွက် စည်သင်္ခါကို ချောဆွဲပါတော့သည်။

“ထ...ထ...(၆)နာရီကျော်နေပြီ။ ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေ ရရှာတော့မှာ...ဦးညီကိုလည်း အားနာဖို့ကောင်းတယ်”

စည်သင်္ခါကလည်း ကျောက်ခဲမိတ်တစ်အိတ်လုံးပါပဲ။

“ဒယ်ဒီ...အကြာကြီးစောင့်မနေနိုင်ဘူးနော်။ သူများအိမ် လည်း မနေတတ်ဘူး။ ပန်းနုမေကို အဖော်ခေါ်သွားမယ်”

“ရတယ်...အပြန်ကျ ငွေလရောင်တို့အိမ်ကို ပို့ခိုင်းလိုက် မယ်။ သူတို့က ဒယ်ဒီထက်တောင် ချမ်းသာတယ်။ ကားတွေလည်း ၄-၅ စီး...ဒရိုင်ဘာလည်း ရှိတယ်”

“အေးပါ...အေးပါ...ဒယ်ဒီက သူတို့လို ရွှေကြောမိထား တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အားစိုက်ရသေးတယ်။ ရန်ကုန်ရသေးတယ်”

“ကဲပါ...ထ...သွားကြစို့”

ကလေး၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် တစ်သီကြီး၊ တစ်တန်းကြီး ကြွက်မြီးတန်းသဖွယ် ကားရှေ့မှာ စည်သင်္ခါနှင့်ပန်းနုမေ၊ ကား နောက်ဘက်မှာတော့ နှင်းဆွတ်မိုးနှင့်ပန်းယွန်းမိရ်။

ကားနောက်ခန်းမှ နှစ်ယောက်က စကားတွေ မောင်ဖွဲ့နေကြပေမယ့် ရှေ့မှနှစ်ယောက်ကတော့ ခြင်္သေ့ကြီးနှင့်ယုန်ကလေးသဖွယ်။ လှုပ်ကိုမလှုပ်။

သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို ငွေလရောင်တို့တိုက်ရှေ့ ချပေးခဲ့ပြီး စည်သင်္ခါ ကားပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ သူ့အနားမှ ရေခဲရုပ်တုကို မချင့်မရဲ ကြည့်သည့်အတွက် သူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဆင်း...ငါ နည်းနည်းသောက်မလို့”

“အိမ်ကျမှသောက်ပါလားရှင်...လမ်းမှာ ကားတွေတိုက်ပြုကုန်မှဖြင့်”

“နည်းနည်းသောက်မှာပါ”

“ကားမောင်းတုန်း မူးတာ မကောင်းဘူးဆို”

“နေပါဦး...ကားတိုက်လည်း မင်းတစ်ယောက်တည်းသေမှာ မဟုတ်ဘူးလေ...ငါပါသေမှာ”

“ဘယ်သူမှသေလို့ မဖြစ်ပါဘူးရှင်...ကိုကြီးသေရင် အိမ်မှာရှိနေတဲ့အုပ်စုကြီးက လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး မီးမီး ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်”

“မင်း သေရင်ရော”

“ပန်းနုသေရင်လည်း ညီမလေး ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ကျမှ သောက်ပါနော်”

“အိမ်မှာကျ ငါတစ်ယောက်တည်း သောက်ရမှာ။ ဒီမှာက

အမှောင်တွေနဲ့။ မင်း ငါ့အနားမှာ ထိုင်ပေးမလား”

မမူးခင်က ရစ်နေသည့် စည်သင်္ခါအား ပန်းနုမေ မျက်လုံးပြူးကြည့်နေမိသည်။

ခေတ်ကြီးကိုက အရက်ဆိုင်တွေ မှီလိုပေါက်နေတဲ့ခေတ်။
ယောက်ျား (၁၀၀) မှာ (၉၉) ယောက်လောက် သောက်နေကြတဲ့ခေတ်။

ကောင်မလေးတွေ ယောက်ျားမယူနဲ့။ ယောက်ျားယူရင် အရက်သမားမယားဖြစ်မယ့်ခေတ်။

ဖေဖေလို လူဖြစ်ကျိုးရုံးအောင်၊ အရက်သမား ငမူး၊ ငရူးကြီး ဖြစ်မနေတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလို့။

ပန်းနုမေ စိတ်ကို လျှော့ချရပါသည်။

ကျွဲဖြစ်မှတော့ ရွံလူးရတော့မှာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ ထိုင်ပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို ငါ အိမ်ကျမှ သောက်မယ်။ အခု အရက်ဝယ်ခဲ့မယ်”

ကောင်တာမှာသွားပြီး အရက်တစ်ပုလင်းဝယ်၊ အမြည်းအတွက် အကြော်အလှော်တွေ၊ အကင်တွေဝယ်ပြီး သူတို့ ဆိုင်ထဲမှ သွက်ခဲ့ကြရသည်။

ဘုရား သိကြား မ, လို့ အရက်သမား လူကြမ်းကြီး မဖြစ်ပါနဲ့ရှင်။

သူမ၏ကတိအတိုင်း ပန်းနုမေ သူ အရက်သောက်သည့်အနားမှာ ထိုင်စောင့်ပေးနေရပါသည်။

မြို့ကြီးသားသူဌေးတွေ အရက်သောက်တယ်ဆိုတာလည်း မိမိခံနည်းတစ်မျိုးပါလား။ အမြည်းတွေ အလှူပယ်၊ အရက်က ကလပ်လှလှလေးထဲ ရေခဲထည့်။

သူက ပန်းနုမေကို သင်ပြပေးနေတော့ သူမ ကြည့်ထားရသည်။ လုပ်တတ်သွားသည်။

နေပူစပ်ခါးမှာ တစ်နေကုန် အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်ပြီး လွတ်လပ်စွာ တေးချင်းတကြော်ကြော် ဆိုရတုန်းက လွတ်လပ်မှုမျိုးကို ပန်းနုမေ ပြန်ပြီးလိုချင်သလိုလို။

ယခုတော့ စည်းစိမ်ရှင်သူဌေးကြီး၏အနားမှာ အရက်ငွေပေး၊ ရေခဲစပ်ပေး၊ အမြည်းခွံပေးနေရတာ။

ဒါဟာ မယားဝတ္ထရား (၅)ပါးထဲမှာ ပါလေသလား။

ပန်းနုမေ လုပ်ပေးနေရသည်သာ။

အင်း...ငါတော့ မရှိလို့ ဆိုင်းထဲလိုက် နဲ့ခွက်ကြီး တက်နင်းမိဆိုတာလို့...

ဆင်းရဲလွန်းလို့ ယောကျ်ားယူမိပါတယ် စားသောက်ဆိုင်က စားပွဲထိုးမလို...

အေးလေ...ကိုယ့်ယောကျ်ားကို ပြုစုရတာပဲအတွေးနှင့် သူတောင်းသမျှ ထည့်ပေး၊ ရေခဲစပ်ပေး၊ အမြည်းခွံပေးနေရတော့လည်း သူ သောက်တာများသလား၊ နည်းသလား ပန်းနုမေ မခန့်မှန်

တတ်ပါ။

ဖေဖေဆိုရင်တော့ အပေါစားအရက် (၂)ပုလင်း၊ (၃)ပုလင်း ကုန်အောင် သောက်နေတာပဲ။

သူကတော့ အရက်ကလေး လက်နှစ်လုံးလောက်ကို တစ်နာရီလောက် ဆွဲသောက်နေလိုက်တာ။

သူ ပါးစပ်ဟပေးတိုင်း ပန်းနုမေ အမြည်းခွံပေးရသည်။

“မင်းလည်း စားလေ...သောက်ချင်လည်းသောက်၊ ဟေ့... ဒီမှာ မင်းအဖေလည်း အရက်သမားကြီးပဲ။ ငါ့ကို အထင်သေးတဲ့ ဇွက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ ငါ အရက်သမားကြီး မဟုတ်ဘူးကွ။ တိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်လွန်းလို့...သိလား။ ဘဝက ခါးတယ်။ ငါ့ဘဝက ခါးလိုက်တာ...ခါးလိုက်တာ”

အရက် (၂)ခွက်လောက်ဝင်သွားတော့ စည်သင်္ခါ စပြီး ရစ်ပါလေတော့သည်။ ပန်းနုမေကတော့ မျက်လုံးလေး အပြူးသားနှင့် ကြည့်နေရုံသာ။

“မင်းကို လက်ထပ်ထားရတာ ရေခဲတိုက်ထဲက လူသေတောင်နဲ့ ပေါင်းတာကမှ နွေးထွေးဦးမယ်။ အလံကား မိန်းမ။ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့ မိန်းမ...ငါ့ဘဝကို အထီးကျန်ဝက်ပါတဲ့ ချာလည်ချာလည် မူးအောင်လုပ်ထားတဲ့ မိန်းမ...အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲဆိုတဲ့ စက်ရုပ်လိုမိန်းမ...အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မိန်းမ”

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလိုအပြောအဆို မခံဖူးရတာမို့ ပန်းနုမေ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ငါ့ဘဝတော့ တောင်စွယ်နေကွယ်တော့မယ် ထင်တယ်။ သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်မနက်ပါဘူးလေ။

“ထ...ငါ့ကို အခန်းထဲထိ ပို့ပေး...ပြီးခါမှ မင်းဘာသာ အိပ်ချင်တဲ့နေရာမှာ သွားအိပ်...မြဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုး။ အဲ... မြင့် စေချင်လို့ နတ်ပြည်ပို့၊ မြင့်တယ်ဆိုပြီး လေထီးနဲ့ ခုန်ချတဲ့ မိန်းမ”

သူ့ နေရာမှ ဒယီးဒယိုင် ထရပ်တော့ ပန်းနုမေ သူ့ကို တွဲရ သည်။

သူ့သောက်သည့်အရက်က အပေါ်စားအရက် မဟုတ်လို့ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့တော့ မထွက်။ သို့သော် အရက်သမားက အရက် သမားမပါပဲ။

သူ့အခန်းထိပို့ရတာ မိုင်ပေါင်းကုဋေ ဖြတ်ရသလိုပါပဲ။ သူက ကိုယ့်ခါးကို ဖက်ထားသလို ကိုယ်ကလည်း သူ့ခါးကို ဖက်ထားရ ပါ၏။ ဗလချင်းက မမျှသည့်မို့ ဟိုဘက် ယိမ်းသွားလိုက်၊ သည်ဘက်ယိမ်းသွားလိုက်နှင့်။

သူ့အခန်းဝရောက်တော့ ပန်းနုမေ တွန့်ခနဲ။ ဘဝပေးအသိအရ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်တွေ ရှူလိုက်ရသလို။

အေးလေ...ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူမ အခန်းဝမှာ တွေဝေနေ ဆဲ ဘယ်ချောင်ကပေါ်လာမှန်းမသိကြသည့် သူ့အစ်မနှင့် ခယ်မ နှစ်ယောက် အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။

မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ထင်ပါ။

“ဟဲ့...ပန်းနုမေ...ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်နေတာ

လဲ...တွဲကြပါဦးဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး”

(၃)ယောက်သား ထန်းလျက်ခဲ ခွေးလျက်သလို ဝိုင်းပြီး အရေးသယ်နေကြတော့ အမူးပါး စည်သင်္ခါ သူတို့ကို အော်ထုတ် လိုက်၏။

“သွားကြစမ်းဗျာ...အရေးမပါတာတွေ ပန်းနုမေ...ငါ့ကို နှိပ်ပေးဦး...ငါ အိပ်မှပြန်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အားလုံးကို မောင့်ထုတ်လိုက်ပြီး သူကပင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် တံခါးပိတ်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ...

“ငါ့ကို နှိပ်ပေးပါဦး မယ်မင်းကြီးမရယ်။ အဟက်...မင်းက ကောတီဗီက ကောင်မလေးလုပ်ပေါ့။ ငါက မင်းကို တစ်ဆက်ရှင် (၁၅၀၀) နဲ့ ငှားမယ်...လုပ်ပါ...လုပ်ပါ”

အိပ်ရာထဲမှာ အာလေးလျှာလေး လေသံနှင့် အနှိပ်ခိုင်းနေ သည့် စည်သင်္ခါအား ပန်းနုမေ ကုတင်အောက်မှာ ဒူးထောက်ပြီး နှိပ်ပေးဖို့ ပြင်နေစဉ် သူက...

ပန်းနုမေကို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဆွဲယူလှဲချလိုက်စေသောအခါ...

အခန်း (၁၆)

"Happy birthday do you"

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ခြေလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သီချင်းသံလေးများက ပျံ့လွင့်လို့လာပြီး မီးရှူးမီးပန်းများ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားကြသည်။

"အို..."

တစ်နေကုန် နေပူကျဲကျဲမှာ ကျုံးရုန်းအလုပ်လုပ်မှ ငွေ (၃၀၀၀) သာရခဲ့သည့် လယ်သူမလေး၊ ကောက်စိုက်သမလေးရဲ့ ဘဝက ဆင်ကန်းတောတိုးနေရတာလား။

သည်အလှအပတွေမှာ မယစ်မှူး၊ မပျော်မွေ့တာတော့ အမှန်။

ဘဝက ကွဲလွယ်ရှလွယ်...

ဘာတွေ ဘဝင်မကျမိမှန်းကို မသိ။

တစ်ချိန်က လယ်ကွင်းထဲမှာ ကောက်စိုက်ရင်း၊ ပျိုးနတ်ရင်း စားချင်းတွေ တကြော်ကြော် အော်ဆိုခဲ့ရသည့် ဘဝတွေလို ခံတွင်းတွေ။

ငွေလရောင်တို့ (၃)ဦးသား ပန်းယွန်းမိရ်ကို ဆီးပြီး တန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်တွေ ပေးကြသည်။

"Happy birthday ပါ တီချယ်"

"အေး...အေးပါကွယ်"

သူမကတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစကားတွေ မဆိုတတ်ပါ။ လောကဝတ်ပညာ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဆိုတာတွေလည်း ခပ်ပါးပါးပဲ။

နှလုံးသားမှာသာ နူးညံ့ကြင်နာတတ်တာ။

"ဟာ..."

စာသင်ခန်းတံခါးလေး ဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ မွေးနေ့ဆုတံလေးနှင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ အကျအန။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကိုယ့်မွေးနေ့တွေကို အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်ကျော်မိခဲ့သမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့သမျှ ယခု (၁၈)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာတော့ မှတ်မှတ်ထင်ထင်။

သူ့မွေးနေ့ကိတ်အနားမှာ ညှိနေခကိုလည်း ဝှီးချဲ့ပေါ်ဆိုင်လျက်သား တွေ့ရပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်း သူ မြှောက်ပေးလာသည့်လက်ကို ကလေးများက ခုခံပန်းယွန်းမိရ် ကိုင်လှုပ်လိုက်တော့ သူက တောင်းဆိုသည်။

“မင်းရဲ့မွေးနေ့ အမှတ်တရအဖြစ် ကိုယ့်ကို နမ်းပါ”

“ဝေး...ဟေး...ဟေး...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...တီချီလေးလေးညီကို နမ်းသင့်တယ်”

“လက်နမ်းတာပဲဗျာ...တီချီကလည်း”

ကလေးဆိုး (၄)ယောက်နှင့် လူကြီးဆိုး (၁) ယောက်၊ ပန်းယွန်းမိရ်ကတော့ ရှေးဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်မှ အပျိုလေးမို့ သူ့လက်ကို အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဖျစ်ညှစ်လို့။

ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ လွှတ်ချမိသည်။ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံးလည်း ပန်းသွေးရောင် ထလို့။

သူ့အိမ်မှာ စာလာသင်ပေးနေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီမို့ မျက်မှန်တော့ တန်းနေတာ။ ဒါပါပဲ။ တစ်နေ့...တစ်နေ့ မေးတစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်း။

သူ မှန်ခန်းထဲမှ ကလေးတွေ ကစားနေတာ၊ ပန်းယွန်းမိရ် ကစားနေတာ ငေးကြည့်နေမိတာလည်း သူမ သိတာမဟုတ်။

“ကိုယ်လည်း မင်းကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမလို့... လရောင်... လေးလေးအခန်းထဲမှာ သွားယူ”

“အိုကေ”

ငွေလရောင် ပြေးထွက်သွားပြီး ခဏကြာလျှင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပါလာခဲ့သည်။

“ဟာ...”

သူမရဲ့ပုံတူလေးပါလား။ ကလေးတွေနှင့်အတူ လွတ်လပ်

သိပါးစွာ ခေါင်းမောရယ်ရွှင်နေသည့် မိန်းမငယ်လေးဟာ သူမအပေါ်မှာပါလား။

ပန်းချီကားက အသက်ဝင်လွန်းသဖြင့် ကလေးတွေပါ အံ့သြပြီး ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေကြစဉ် သူ့အသံနှင့်အတူ သူ့လက်တစ်ဖက် မြှောက်လာပြန်သည်။

“မင်း...ကိုယ့်အနုပညာကို ဂုဏ်ပြုသင့်ပါတယ်နော်”

မြှောက်ပေးထားသည့် သူ့လက်ကို ပန်းယွန်းမိရ် တုန်တုန် ယင်ယင်နှင့် လှမ်းကိုင်ပြီး သူမ၏ပါးနုနှင့် ကပ်ထားမိလိုက်သည်။

မနမ်းရဲဘူး၊ မနမ်းတတ်ဘူး။

ဒါဟာလည်း ကြီးမားသော ဂုဏ်ပြုခြင်းပါပဲ။ သူ့လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လွှတ်ချပေးလိုက်ပြီး ပန်းယွန်းမိရ် ရင်တွေတသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခတ်နေမိသည်။

အနုပညာဆိုတာ ဘာလဲ။

ပန်းချီကားတွေ ဖန်တီးတတ်တာလား။

ကဗျာတွေ၊ စာတွေ ခြယ်မှုန်းဖွဲ့သီတာလား။ တေးသီချင်းတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ သီဆိုတီးမှုတ်ကြတဲ့ပညာလား။

ဒါမှမဟုတ် ဇာတ်သဘင်တွေ၊ အပြိုင်တွေ...

အနုပညာဆိုတာ သူမတို့လို သာမန်လုပ်သားပြည်သူတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ပါရဲ့လား။

သူမဟာ ပန်းချီကားလေးတွေကို နှစ်သက်တတ်ပါသည်။

ညအခါများမှာ သာယာလှပသော ကောင်းကင်ကို မမနှင့်

အတူ ကြည့်ငေးမိပါသည်။

သဘာဝရေမြေတောတောင်တွေထဲမှာ သမင်မငယ်တွေလို ဟင်းရွက်ခူးရင်း၊ ထင်းကောက်ရင်း လှည့်လည်ပျော်ရွှင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ အဲဒါကရော အနုမညာမဟုတ်ဘူးလား။

နောက်...မွေးနေ့ကိတ်လေးအနားမှာ လူပုလေး (၄)ယောက် နှင့် သူမတို့ (၂)ယောက် သီချင်းတွေ ဝိုင်းဆိုပေးကြသည်။

သီချင်းဆိုတာကတော့ အတတ်ကျူးနေကြသည့် လူပုလေး (၄)ယောက်ပေါ့။ ပျော်ရွှင်နေလိုက်ကြတာ။ အရာရာပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် ကလေးဘဝတွေမို့ သူတို့အပျော်က အရောင်သစ်လွင်လျက်။

ညီနေခနှင့်ပန်းယွန်းမိရ်ကတော့ ပြုံးပြီး ကြည်နူးနေမိကြရုံ။ အလို...ထိုကြည်နူးမှုထဲမှာ ရှက်သွေးတွေကလည်း စဝရာခိုင်နှုန်းလောက် ပါဝင်လှည့်လည်စီးဆင်းနေခဲ့တာ။

ကိတ်မုန့်လှီးကြတော့ ကိုတတ်ပ၊ မကတ်ပလေးများကပင်-

“လေးလေးညီကို အရင်ခွဲ...တီချယ်...လေးညီကို အရင်ကျွေး”

ပြီးတော့ သူတို့ (၄)ယောက်က ဖုန်းကင်မရာလေးတွေကိုယ်စီ နှင့် မှတ်တမ်းတင်ဖို့အသင့်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...လေးညီကို အရင်ကျွေး၊ သားတို့က (၄)ယောက်ကြီးနော်။ မျက်နှာလိုက်တာလည်း မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ လှီးစားကြမှာ”

“ဟုတ်တယ်...မီးတို့က ကိုယ့်ဘာသာ ယူစားကြမှာ။

လေးညီကို ကျွေးလိုက်”

နောက်ဆုံး သူတို့ဆန္ဒအရ ပန်းယွန်းမိရ် ညီနေခကို အရင်ဆုံး ခွဲကျွေးလိုက်ရပါသည်။

“ဟေး...”

ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြအော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ကြရင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်မွေးနေ့ကို အတူတကွ ဖြတ်သန်းကြရတာ ကြယ်စုံညွှန့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ။

ကလေး (၄) ယောက်က အကဲဆုံးပါပဲ။ သီချင်းတွေဖွင့်ပြီး တာကြခုန်ကြ၊ မွေးနေ့ကိတ်ကို ပလုပ်ပလောင်းစားကြ။

ပန်းယွန်းမိရ်နှင့်ညီနေခကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်။

ညီနေခဟာ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလားတော့ မသိ။ တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ အရွယ်နှင့်စာလျှင် ရင့်ကျက်လွန်းလှသည်။

ဝိုးချပေါ်မှာ ထိုင်နေရတော့ရော သူ့ခြေထောက်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတောင်းတော့ဘူးလား။ အကဲဆုံးဒင့်ကြောင့် ခြေထောက်တွေ မသန်မာတော့တာ တစ်သက်လုံးလား။

သည်အဖြစ်ကြောင့် ချစ်သူက စွန့်ပစ်သွားသတဲ့။ ဒါကြောင့် အမြဲလွမ်းနေဆွေးနေရတာလား။ စီးပွားရေးကတော့ ပူစရာမရှိ။

ဘဏ်တိုးတွေနှင့်ပင် သုံးမကုန်စွာမကုန်။

အောင်မြင်သော ပန်းချီဆရာမို့ ပန်းချီကားတွေလည်း ပန်းချီပြခန်းတွေမှာ ပြသထားရင်း ရောင်းနေရသည်။

နောက်...ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံးတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းသရုပ်ဖော်ပုံတွေ။

ကလေးတွေ ပျော်နေကြတာကို ပန်းယွန်းမိရဲကတော့ အဖြူ
ထည်သက်သက် ငေးကြည့်ရုံ။

သူမမှာ လွမ်းစရာ တူတူတန်တန်ရယ်လို့ မရှိ။ ညီနေခလို
လွမ်းစရာချစ်သူ မရှိ။

ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေ ကျေးလက်ရဲ့အငွေ့အသက်တွေ
ကို လွမ်းဆွတ်စိတ်...

နောက်...ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်နေသည့် ဖေဖေ...

ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်နေသည့် မေမေကိုတော့ ပန်းယွန်းမိရဲ
သေသေချာချာ လွမ်းပါသည်။

မိခင်မေတ္တာ...

ချက်ရတတ်သမျှ ဟင်းလေးတွေကို စားလို့ကောင်းအောင်
ချက်ပြုတ်ပေးသည့် မေမေ...

အခစားအလုပ်ဖြင့် တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက်ခဲ့ရသည့် မေမေ။

တောသူတောင်သားတွေဟာ အသွက်တိုကြသတဲ့။ တိုမှာ
ပေါ့။ မချီမဆုံ ပင်ပန်းနေကြရတာကိုး။

ယခုထိ လယ်သမား၊ နင်းပြားတွေ နေထွက်မှ နေဝင်ထိ
ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ကြရတုန်း။

ယခုထိ ကောက်စိုက်သမား၊ လယ်လုပ်သား နင်းပြားတွေ
ကောက်လျှင်ကြီးဆန်၊ နီတာလန်နှင့် နှစ်ပါးသွားကြရတုန်း။

ဖေဖေရယ်... ဖေဖေကို သမီးတို့ ဘယ်လိုလွမ်းရမှာလဲ။

မိုးလင်းမိုးချုပ် အရက်ရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်နေရပြီ။

အရက်မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့တဲ့ ဖေဖေကို ဘယ်လို
အောက်မေ့ရမှာလဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ရှာကျွေးခဲ့တာလည်း မေမေ။ ချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေးခဲ့တာလည်း မေမေ။

မနိုင်ဝန်တွေထမ်းရင်း မေမေ သေဆုံးခဲ့ရတာလား။

ရွာကလူတွေကတော့ ဖေဖေကို ပြောကြမှာပဲ။

သမီးနှစ်ယောက်ကို သိန်း (၂၀) နဲ့ ရောင်းစားလိုက်ကြတယ်
လို့။

ဖေဖေသာ အရက်ပြတ်သွားရင် သမီးတို့ သိပ်ပျော်မိမှာပဲ။

ညီနေခက အနုပညာသမားပီပီ မြို့ပြ၏ လရိပ်ညကို
ဓမ္မာကြည့်ဆွေးလျနေတော့ ပန်းယွန်းမိရဲလည်း လကို လိုက်ငေးမိ
သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘာတွေ ခံစားနေရမုန်းမသိ။

“ပန်းယွန်းမိရဲ”

“ရှင်...”

“လန့်သွားလား...ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ ရွာက ရည်းစား
ဆို လွမ်းနေတာလား”

သူ့စကားက နှိပ်လိုနှိပ်စက်။

သည်နေခေတ်ကြီးထဲမှာ ဥကကျွတ်ကတည်းက ရည်းစားတွေ
အားနေကြပေမယ့် ပန်းယွန်းမိရဲကတော့ ရည်းစားထားသည့်အလုပ်
ကို ရှက်စရာလို့ မြင်နေဆဲ။

မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ကြတာလည်းမဟုတ်ဘဲ တွဲလိုက်ကြ၊
ကွဲလိုက်ကြ။

အရေးကြီးဆုံးကတော့ Sex ကိစ္စတွေပါ။ အလွဲသုံးစားလုပ်
လာကြတာပါပဲ။ မြန်မာ့နား၊ မြန်မာ့မျက်စိ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့်
တော့ ဖီလာဆန့်ကျင်။

living together ထက်တောင် ဆိုးနေမလားပင်။ မြန်မာတွေ
အတတ်ကျူးနေလိုက်ကြတာ။

အုတ်အရောရော၊ ကျောက်အရောရော ခေတ်ကြီးထဲမှာ
ရည်းစား၊ ချစ်သူဆိုတာ၏ ဂုဏ်သတ္တိတွေပင် ပျောက်လို့။

တကယ့်ကို Sex ကိစ္စတွေ ဗွက်ပေါက်နေကြဆည့်ခေတ်။
ရည်းစားရှိတယ်၊ ရည်းစားများတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာကိစ္စ
မဟုတ်တော့။

ဒါကြောင့် ပန်းယွန်းမိုရ် ရည်းစားလည်းမထား၊ ချစ်သူဆိုတာ
ဝေလာဝေး။

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားကြရသည့်အဖြစ်မှာ အပိုဆာဒါတွေ
မလုပ်ချင်။

“မရှိပါဘူး”

“မယ့်ပါဘူး... ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်မလေးမှာ
ဒီအရွယ်ထိ အမြီးမပေါက်သေးဘူးလား”

ပန်းယွန်းမိုရ် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောတော့။ သူက အချေ
အတင် စကားစစ်ထိုးချင်နေပေမယ့် သည်ခေါင်းစဉ်ကို သူမ

မပြောချင်။

ထင်ချင်ရာထင်ပါစေ။ ဖြေရှင်းချက်မပေးတော့။

“မင်း...အတိတ်ကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ပြောပြပါလား။
ကလေးတွေ ဒီတစ်ည ပျော်ပါစေ။ မင်း စာသင်လို့လည်း သူတို့
စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်တော့တဲ့အတူတူ”

“ကျွန်မအကြောင်းက ဘာမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိပါဘူး”

“ထူးဆန်းတာပေါ့။ မင်း နှင်းဆွတ်ကလေးတို့အိမ်ကို ဘွားခနဲ
ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“သူ့ကို မေးပါလား”

“ကလေးဆီ မမေးချင်ပါဘူး။ မင်းပြောတာပဲ နားထောင်ချင်
တာ”

ပန်းယွန်းမိုရ် သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။ ပြောတော့ပြောရမှာ
ပေါ့လေ။ လျှို့ဝှက်စာတ်လမ်းမှမဟုတ်တာ။

“ကျွန်မတို့ညီအစ်မက တောကပါ... ကျွန်မတို့ရွာကို
နှင်းဆွတ်မိုးရဲ့အဖေက ရှင်အကြီးအကျယ်လာပြီးပြုပေးရင်း အလှူ
ကြီးပေးရင်း မမကို ရွာကလူကြီးစုံရာရှေ့မှာ လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်”

“အင်း...”

“ကျွန်မက မမနောက် အဆစ်ပါလာရတာပေါ့။ ဒီကျတော့
နှင်းဆွတ်မိုးနဲ့ စကားစပ်မိပြီး ထွက်သွားတဲ့ဂိုက်အစား ကျွန်မ
ထားပြီး သင်ပေးရတယ်...ဒါပါပဲ”

“ရွာမှာ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်စားသလဲ။ ဦးညော်သင်္ခါနဲ့

ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ဦးညီ”

“ဪ...လူတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့အလွှာဆိုတာတွေ ကြောင့်ပါ”

“ဆင်းရဲတာနဲ့ချမ်းသာတာ ကွာတာရယ်၊ ပညာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကွာတာပေါ့။ ကျွန်မ အခုရောက်နေရတာ တစ်ခါမှတောင် အိပ်မက်မမက်ဖူးတဲ့ နေရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ပျော်မနေဘူး။ နဝေတိမ်တောင်နဲ့မနည်း ဟာမိနီဖြစ်အောင် နေရတာ”

“ထားပါတော့လေ...နောက်တော့ နေသားကျ၊ အဆင်ပြေ သွားမှာပါ။ ဒါထက် တက္ကသိုလ်တွေ ပြန်ကျလာရင် မင်း ဘယ် ကျောင်းတက်မှာလဲ”

“ကျွန်မကိုထားမယ့်သူမှ မရှိတာ။ မတက်ပါဘူး...ဒီလိုပဲ အဝေးသင်ရွှေ့တက်လိုက်မယ်”

“မင်းခဲအိုတော်ကြီးက ထားမပေးဘူးလား။ သူ မထားရင် ငါ ထားပေးမယ်”

“ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေ မဆွေးနွေးရသေးပါဘူး။ ဦးညီက ဘာဆိုလို့ ကျွန်မကို ထားပေးရမှာလဲ”

“ပရဟိတပေါ့... ဒီခေတ်ကြီးက ပရဟိတခေတ်လေ။ အစိုးရ မလုပ်နိုင်သေးတဲ့အလုပ်တွေကို ပြည်သူတွေက ဝင်လုပ် တယ်။ ဒီသဘောပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး”

“ဘာလဲ...ငါက မင်းကို အကြံအစည်တစ်ခုနဲ့”

“ဟိုး...ဟိုး...ဦးညီ...ကျွန်မတို့ သိမ်ဖျင်းသောစကားတွေ သိမ်ဖျင်းသောအတွေးတွေ မတွေးပါရစေနဲ့”

“မင်းဖုန်းထဲမှာ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ရှိတယ်။ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေး ခယ်”

“ကျွန်မမှာ ဖုန်းမရှိ...”

“ခုပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး...ပြီးမှ ပြော”

သူ့စကားကြောင့် လက်ဆောင်ထုပ်လေးများကို ဖွင့်ကြည့် တော့ ကလေးတွေက အဝတ်အထည်တွေပေးပြီး သူ့လက်ဆောင် တတွေ နောက်ဆုံးပေါ်ဖုန်းလေးတစ်လုံး။

“အိုး...ဈေးကြီးမှာပဲ၊ ကျွန်မမှာ ဖုန်းဆက်သွယ်စရာ လူ ခေါ်ပါဘူး”

“အနည်းဆုံး မင်းရွာက မိဘတွေ...သူငယ်ချင်းတွေ”

“မြန်မာပြည်ကြီးထဲမှာ ဆိုက်ကားသမား၊ လမ်းဘေး ဆွေးသည်အားလုံး ဖုန်းကိုင်နိုင်တဲ့အနေအထားပါ ပန်းယွန်းမိရီ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အဲဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ရွာက အသိုင်း အသိုင်းထဲမှာတော့ ဖုန်းမကိုင်နိုင်ကြသေးပါဘူး”

“ဪ...မင်းတို့ရွာ တော်တော်...အေးလေ...ရှိဦးမှာပါပဲ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ဖုန်းမကိုင်နိုင်သူတွေ ရှိဦးမှာပါပဲ”

“စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင်လေ...”

“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ...စာတံနာအောင် သိပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့။
လာ...ဖုန်းသုံးနည်း ငါ ပြမယ်။ မင်းဖုန်းထဲမှာ အင်တာနက်ချိတ်
ပြီးသား။ Fb ဖွင့်ပေးမယ်။ aacc နာမည်၊ ပရိဖိုင်ပုံ အားလုံး ငါပဲ
စီစဉ်မယ်။ Fb မှာ မင်းပုံ လုံးဝ မတင်ရဘူးနော်။ တော်ကြာ cb
ကနေ ရည်းစားစကားလာပြောတာပဲ တစ်ချိန်လုံး ဖြေရှင်းနေ
ရမယ်”

“အို...ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဒါဆို ကျွန်မ Fb မသုံးတော့ဘူး”

“မကြောက်ပါနဲ့...ခေတ်နဲ့လျော်ညီစွာ မကောင်းတာပယ်၊
ကောင်းတာယူပေါ့”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့...လူလူချင်းပဲ၊ တစ်ခုခုဆို ကိုယ့်ကိုပြော”
ညီနေခ ဖုန်းယွန်းမိုရ်ကို အင်တာနက်မှ Fb ဖွင့်ပေးသည်။
သုံးစွဲနည်းပြသည်။

“မိန်းကလေးဆို ရည်းစားစကားတွေ လာပြောနေမှာစိုးရ
တယ်။ ယကွဲလို့ aacc နာမည်ပေးရမယ်။ ဘီလူးခေါင်းကို ပရိဖိုင်
လုပ်ရမယ်”

အရာရာ သူပဲ ဆရာကြီး။ သူ့ aacc ကျတော့ “ချစ်လွန်းကြင်”
တဲ့။ ဖုန်းချိဆရာ ဆယ်လီကြီးက ကလောင်နာမည်လိုလို၊ ဘာလိုလို
ပရိဖိုင်ကျတော့လည်း လှမှလှ။ ဖုန်းပုံရုပ်၊ ကျောက်စိမ်းရုပ်။

“ဟင်...ဘီလူးရုပ်ကြီး”

ဖုန်းယွန်းမိုရ် မိန်းကလေးပီပီ နှာခေါင်းရှုံ့နေတော့ သူက
ပြုံးချင်ချင်။

“ဒါမှ ရည်းစားစကား အပြောမခံရမှာ”

“သူ့ကျ လှလှလေး။ နာမည်ကျတော့လည်း အပျံ့စား။
ချစ်လွန်းကြင်လေး ဘာလေးနဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို တစ်နေ့...တစ်နေ့ လာ hi ကြတာ
မနည်းဘူး”

“ပြန်ပြောလား”

“ဘယ်ပြောမလဲ...ယောက်ျားချင်းများ”

“မိန်းကလေးဆိုရင်ရော”

“ဘယ်သူမှမသိဘဲ မပြောဘူး...ကဲ...ကဲ...မယ်ယကွဲရေ
အဟင်း...သိုင်းဝတ္ထုတွေတောင် သတိရသေး။ မယ်ယကွဲတို့...
ဘာတို့”

သူပင် ဆရာကြီးလုပ်ကာ ဖုန်းယွန်းမိုရ်ကို Fb သုံးနည်းတွေ၊
ဘာတွေပြနေတော့ သူမကလည်း လူငယ်မို့ ပျော်သလိုလို၊ ဘာလို
လို။ နှင်းဆွတ်မိုးတို့အုပ်စုကလည်း အပျော်တွေလွန်နေလိုက်ကြ တာ။

(၁၀) နာရီထိုးခါနီးမှ အိမ်အသီးသီးကလာပြီး အကြံထောက်
ကြ၊ ကားဟွန်းတပွင့်ပွင့် တီးကြသဖြင့် လူစုကွဲတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ပန်းနုမေ...

စည်သင်္ခါ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ဖြည်းညှင်းစွာ တိုးထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့က ယောင်ရမ်းပြီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲဖက်ထားသဖြင့် ရုန်းမထွက်သာ။

လက်ထပ်သည်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ လင်မယားအရာ မမြောက်ခဲ့တာမို့ ပန်းနုမေ နောင်တတွေ ရနေသလိုလို။

သူ ငါ့ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့၊ လေးလည်းမလေးစားဘဲနဲ့။

ပန်းနုမေ နှင်းဆွတ်မိုးလေးကို သွားပြီး သတိရမိတော့ ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းလိုပူသည်။ ကလေး သိထားတာက သူမတို့ ညီအစ်မကို ခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာဟုသာ။

ယခု သူ့အဖေ၏ဇနီး ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် သူကလေး ဘယ်လိုခံစားရရှာမလဲ။ ပြေလည်နေသည့် ဆက်ဆံရေးလေး ပြိုကွဲသွားမှာလား။

အမှန်တရားကိုရော တစ်သက်လုံး ဖုံးထားလို့ရမှာလား။ ကိုကြီးကရော သူမကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ။

သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မကြေညာ၊ တရားဝင်လက်ထပ်မပေး။ တောမှာ လူကြီးစုံရာရှေ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလောက်သာ။

သူမတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက အစမကောင်းခဲ့သဖြင့် အနှောင်းမသေချာတာလား။

တောထဲက တောပန်းတစ်ပွင့်မို့ မမြတ်နိုးနိုင်ဘဲနှင့် အသုံးချဖို့လောက် ယူလာခဲ့တာလား။

ယခုဆို အိမ်မှာ အလုပ်သမားများနှင့်တန်းတူ ပန်းနုမေ အလုပ်လုပ်ရပါသည်။

သူမက နံအလှသူမို့ အိမ်ရှိမိန်းမအုပ်စု၏ လက်အောက်သို့ အကျအောင် မနည်းကျားကန်နေရပါသည်။

စည်သင်္ခါကလည်း မနက်ကတည်းက အလုပ်ထံ ထွက်သွားသို့က်တာ ညကျမှ ပြန်လာတာချည်း။ ညီမလေးပန်းယွန်းမို့ရကည်း တစ်နေ့လုံး ကားမောင်းသင်တန်းသွား၊ ညကျ ဂိုက်သင်ရအောင်သွားနှင့်။

အိမ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း အားငယ်လွန်းပါတ်။ မြွေပူရာကင်းမှောက်...

ယခု စည်သင်္ခါနှင့် သူမ၏အနေအထားက လင်မယားအရာ မြောက်သွားပြီ။ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာမို့ ငြင်းခန်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်။

သည်ည သူမ ညီမလေးနှင့် နှင်းဆွတ်မိုး၏အခန်းသို့ ပြန်လို့ ရမှာမဟုတ်တော့။

သူကလည်း အမူးသမား၊ အမူးပါးကြီး။

မူးတာတောင်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ပန်းနုမေ ကိုယ့်အခန်းပြန်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အခွင့်အရေးကိုမရ။

အိပ်ချင်မူးတူးလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် သူမကို ညှဉ်းပက်လုံးကြီး အစား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားခဲ့တာ။

နောက်ဆုံး ပန်းနုမေ လက်လျှော့လိုက်ရပါသည်။ နောင်ခါ လာ နောင်ခါဈေးပဲ။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ထားရတာမို့ သူမ လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ်နှင့်ပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့မိ ပါသည်။

* * *

“မမ...ဟို...မမက မီးတို့နဲ့ ဘာလို့ လာမအိပ်တာလဲဟင်။ ဒီလာမအိပ်တော့ သူက ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ”

အဖြေရခက်သော မေးခွန်း။ နှင်းဆွတ်မိုး၏မေးခွန်းကို ပန်းယွန်းမိုရ် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ ကလေး နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ စိတ်လည်းမထိခိုက်ရအောင်။

(၈)နှစ်အရွယ်ဆိုတာလည်း တော်တော်နားလည်နေတာ။

“သမီးဒယ်ဒီ နေမကောင်းလို့ နှိပ်ပေးနေရတယ်။ တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း တံခါးဖွင့်မအိပ်တတ်တော့ သူ့ဘာသာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်တယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ဪ...မမပန်းနုလေး သနားပါတယ်။ အဲဒီဒယ်ဒီက လည်း ညတိုင်း နှင်းနှိပ်ပေးရသလား”

“သမီးဒယ်ဒီက ညောင်းတတ်တယ်လေ”

“ဒယ်ဒီကလည်း အန်တီတို့၊ ကြီးကြီးတို့တော့ မခိုင်းဘူး။ မမပန်းနုက မီးကို ပုံနှိပ်ပြတယ်လေ”

“မမ ပြောပါ့မယ် သမီးရယ်...သူတို့ဘာသာနေကြပါစေ” ဒီလိုနှင့် ရော့မော့ထားရတာ။

အခန်း (၁၈)

“တို့တွေတော့ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းပြေးရမယ်ထင်တယ်ဟေ့... တောသူမတွေ တဖြည်းဖြည်း လူရည်လည်လာပြီ။ ဟိုအငယ်မကို လျှော့မတွက်နဲ့။ ကလေးကလည်း သူတို့ကို ခင်နေလိုက်တာ။ ဘယ်လိုမှ သွေးထိုးလို့မရဘူး”

သက်လင်းအိမ်နှင့်သက်နှင်းအိမ် မျက်ဖြူဆိုက်မယ်ဆိုလည်း ဆိုက်စရာ။ မမ မရှိတော့သည့်အိမ်မှာ ခယ်မဆိုတာ မတော်ချင်လည်းရ၊ တော်ချင်လည်းရ။

ဒေါ်သက်ထားခင်ကမှ ဦးစည်သင်္ခါ၏အစ်မမို့ သွေးအရင်းကြီး။ သူမကိုယ်တိုင်က စိတ်ပုပ်စပ်သူ။ အမှားအမှန် ခွဲခြားမတွေးတတ်သည့် အတ္တခပ်များများနှင့် မိန်းမကြီးမို့သာ။

သက်တို့ညီအစ်မက ပညာမျိုးစုံသုံးပြီး မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပေးနေတတ်တာကြောင့်လည်း သူက ကိုယ့်ဘက်သား ဖြစ်နေရတာ။

“ဟိုမိန်းမ...ကိုကိုအခန်းထဲက ထွက်လာတာ တွေ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လင်မယားအရာမြောက်သွားကြပြီ မမ”

“ဟေ...ဒါ...ဒါဆို ငါတို့ ပူးသတ်လို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ကြရပါ့မလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေချိန်မှာ ပန်းနုမေကတော့ မနေတတ်သူပီပီ ဒေါ်နီနှင့်အတူ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကြက်မွေးတစ်ချောင်းစီနှင့် ဟိုဟာသုတ်နေသလိုလို၊ သည်ဟာသုတ်နေသလိုလို။ ပေါ့ပါးသော အလုပ်များကိုသာ အယောင်ပြလုပ်ဆောင်နေလျက်။

“မောင်လေးကို အလည်ခေါ်လိုက်...ဒီကောင်က ကျွမ်းတယ်။ ပန်းနုမေ လွင့်ထွက်သွားအောင်...ဒုက္ခပေးခိုင်းရမယ်”

“ကောင်းတယ်...သူ လွင့်သွားရင် ဟိုအငယ်မပါ တစ်ခါတည်း ရှင်းပြီးသားဖြစ်ရော။ မြန်မြန်ခေါ်...မမ။ မောင်လေးက စလုံးကို ပြန်ထွက်ဦးမှာ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် for show အဖြစ် တစ်အိမ်လုံးကို ခုန်သုတ်၊ ဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် အာကတ္တံ၊ ပါကတ်၊ ရှင်းနေချိန်မှာ ပန်းနုမေကတော့ မီးဖိုထဲ ချွေးတလုံးလုံး။

အိမ်အကူက ဒေါ်နီတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာ။ အလုပ်ထဲ မလည်။ ဒေါ်နီက ပန်းနုမေကို တဖြည်းဖြည်း ခင်လာပြီမို့ ခုကာ

ရွဲ့ကာနှင့်...

“မပန်းနုကလည်း ကိုယ်က အိမ်ကြီးရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကို ကြောက်နေရမှာလဲ”

“နေပါစေ...ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒါ အိမ်ရှင်မ ဝတ္တရားပဲမဟုတ် လား။ ကျွန်မတို့တောမှာဆို အလုပ်တွေ အရမ်းလုပ်ရတာ။ မနက် တုံးမောင်းခေါက်ကတည်းက ညအိပ်တဲ့အထိ အလုပ်နဲ့လက် ပြတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခုကမှ သက်သာဦးမယ်”

“ဪ...ခက်လိုက်တာ မပန်းနုရယ်...ခုက ရှင် သူဌေး ကတော်ဖြစ်နေပြီလေ။ အရင်နဲ့ တူသေးလို့လား။ ဒီရောက်လာတဲ့ တစ်လကျော်၊ နှစ်လလောက်အတွင်း အသွေးအရောင်တွေ ပြောင်း သွားပြီလေ။ ကြည့်...သွား...ဟိုပြတင်းမှာ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် သွားကြည့်ဦး”

ဒေါ်နီ တွန်းလွှတ်သဖြင့် ပန်းနုမေ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ကြည့်လိုက်မိတော့...

“အို”

သူမဟာ အကျည်းတန်သော ဘဲကလေးဘဝမှ ငွေငန်းမလေး ဖြစ်နေပါရော။

နေပူစပ်ခါးမှာ အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘဲ တိုက်ထဲမှာ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းနေရသဖြင့် အသားအရေတွေက စိုနုနေရသလို။

မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်ဝန်း၊ မျက်တောင်၊ နှုတ်ခမ်းတွေကအစ အာဟာရပြည့်မီအောင် စားရသဖြင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်

တော့မတတ်။

ဒါတောင် သူမက သနပ်ခါးရနံ့လေးနှင့် သာမန်ပြင်ဆင်မှု လောက်သာ။

အဝတ်အစားကအစ တန်ဖိုးကြီးတွေပေမယ့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သောပုံစံတွေ။

Sexy ကျတာ တစ်ခုမှမပါ။ မြန်မာဆန်ဆန်နှင့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လှပသော မိန်းမချောလေးတစ်ဦး မှန်ထဲမှာ ကိုယ်ထင်ပြ လျက်။

“မြင်ပြီလား...တွေ့ပြီလား...ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးလေး များလည်း မြှင့်ပါဦး။ မိန်းမတို့ရဲ့စွာဟာ အဆင်းတဲ့။ ဟိုဒင်း... ကုတ္တီရှပ် နေဆိုလား...ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်...ပန်းနုက စာမတတ်ပေမတတ်၊ မပြော တတ်မဆိုတတ်တဲ့ တောသူမ အရိုင်းအစိုင်းပါ။ ပွဲလယ်မတင့်ပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးက တရားဝင်တောင် မင်္ဂလာမဆောင်ပေး တဲ့ တရားမဝင်ဇနီးပါ”

“အောင်မလေး...ဟိုဟာတွေကြားလို့ ထ၊ကနေပါဦးမယ်။ ပန်းနုက တယ်ရီးသကိုး...ပြောကြေးဆို သူတို့ကရော ဘာဆိုလို့ လဲ”

ပြောနေကြဆဲ အခန်းထဲသို့ ဒေါ်သက်ထားခင်နှင့်သက်လင်း အိမ် ဝင်လာပြီး ပန်းနုမေနှင့်ဒေါ်နီကို မြည်တွန်တောက်တီးကြလေ သည်။

“ပန်းနုမေ...ဟင်းကို သေချာချက်စမ်း၊ ဆီများများသုံး... နင်တို့တောမှာလို ဆီ ၂ ကျပ်ခွဲသားလောက်နဲ့ ချက်မနေနဲ့။ ဆီများမှ စားကောင်းမှာပေါ့”

“ဒေါ်နီ...သူ့ကို သေချာသင်ပေးထားလေ...မိန်းမဆိုတာ အိမ်တွင်းမှုနိုင်နင်းမှ။ ကိုကိုက သူ့ကို အလုပ်ကောင်းလို့ ခေါ်လာတာ။ ခိုင်းနွားတစ်ကောင် ဝယ်လာသလိုပေါ့။ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ပန်းနု...နင့်ကို ကိုကို ဝယ်တုန်းက အဲ...မှားလို့ ယူတုန်းက သွားဖြူကြည့်သေးလား”

သူ့စကားက မခံချင်စရာကောင်းပေမယ့် ပန်းနုမေ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ နွားဝယ်လျှင် အသက်သိရအောင် သွားဖြူကြည့်တာမျိုး နှိုင်းလိုက်တာ။

စင်ပေါ်ရောက်နေသူဟာ သူတို့လား။ ကိုယ်လား။ အိမ်ဦးနတ်ကြီးကတော့ မိုးလင်းတာနဲ့ အလုပ်ဆီထွက်သွားတော့တာပဲ။

အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေတော့ သိလည်းမသိ။ ကြည့်လည်းမကြည့်။ ညီမလေးကလည်း ကားမောင်းမြန်မြန်တတ်အောင် အချိန်ပြည့်နီးပါး သွားတက်နေရတာ။

ညီမလေးသင်တဲ့ ကားမောင်းသင်တန်းကလည်း သူတို့နှင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ့လားပင်။ ဘုရားရေ...ညီမလေး အန္တရာယ်ကင်းပါစေ။

သူတို့ရဲ့အမုန်းစက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းပါစေ။

“ဘာမှအသုံးမကျဘူး...ဒါပေါ့လေ...တောမှာ ငါးပိရည်ပဲ

စားလာခဲ့ရတော့ ငါးပိရည်ပဲ ကျွဲတတ်မှာပေါ့...ဟင်း...ဟင်း”

ပန်းနုမေ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမှန်းကိုမသိ။ သူတို့က အိမ်ရှင်တွေ။ သူမက ဧည့်သည်။ အဲလိုခံယူထားမိတာ။

အိမ်ရှင်ကြည်ဖြူအောင် ပြုလုပ်ပေးရလိမ့်မည်။

“အဝတ်တွေလည်း ပုံခေါင်းနေပြီ။ နင်တို့တောမှာလို ချောင်းထဲမှာလျှော်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စက်နဲ့လျှော်တာပဲ။ စက်နဲ့အခြောက်ခံတာ။ မီးပူလောက်တိုက်ပေးရတာ...ဘာမှပင်ပန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ လျှော်လိုက်ဦး...ကြားလား”

“ဒေါ်နီကို တွက်ကပ်မနေနဲ့...သူက အားတာမဟုတ်ဘူး။ မီးဖိုကိစ္စနဲ့တင် ဂျင်ဂျင်လည်နေတာ”

“သွား...သွား...အဝတ်တွေ လျှော်လိုက်ဦး”

အပိုင်ခိုင်းနေသည့် ဒေါ်သက်တားခင်အား ပန်းနုမေ ပြန်မပြောရပါ။ သူဟာ ဦးစည်သင်္ခါ၏ အစ်မတော်ကြီးမဟုတ်ပါလား။

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် အဝတ်တွေ လျှောက်သိမ်းရင်း လျှော်ရပြန်သည်။ အဝတ်လျှော်စက်နှင့် လျှော်သည်ဆိုပေမယ့် မီးပူတိုက်စက်မှ မပေါ်သေးတာ။

လက်အံ့သေအောင် မီးပူတိုက်နေရသည့်အဖြစ်။

* * *

ပန်းယွန်းမိုရ်...

ကားမောင်းသင်တန်းဆိုပေမယ့် သင်တန်းသူက (၅)ယောက် တည်း။ သင်တန်းသားက (၂)ယောက်၊ ပေါင်း (၇) ယောက်။

မြန်မြန်တတ်ချင်လှပြီမို့ ပန်းယွန်းမိုရ် ကြိုးစားပြီး သင်ယူ လေ့ကျင့်နေခဲ့တာ နှစ်လကျော်တော့ တတ်ပေပြီ။

သူမ လျှောက်မောင်းကြည့်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။ သည်နေ့တော့ သင်တန်းဆရာက အရည်အချင်းစစ်မည်။ တစ်ယောက်ချင်းစီ အမောင်းလေ့ကျင့်ပေးမည်တဲ့။

သင်တန်းဆရာက အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး လူလွတ်ပါ။ မိန်းမ ရှိခဲ့ဖူးသလား၊ ကွဲနေသလား၊ သေသွားတာလား မသိရပေ မယ့် လောလောဆယ် တစ်ကိုယ်တည်းနေသူ။

ဝပ်ရှောလည်း ထောင်ထားပြီး ကားမောင်းသင်တန်းလည်း ဖွင့်ထားသည်။

တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူမအပေါ် အကြည့်တွေ မရိုးသားဘူးဟု ပန်းယွန်းမိုရ် ခံစားနေမိသလို။

မိန်းမသားများ၏ ဘဝပေးအသိလို့ပဲ ဆိုရမလား။ သူမမှာ တိုင်ပင်စရာရယ်လည်း လူမရှိ။ မမပန်းနုဆိုတာကလည်း သူ လောက်ပင် အကြားအမြင် ဗဟုသုတ မရှိ။ ဦးစည်သင်္ခါကလည်း သူမနှင့် တစ်ခါမျှတောင် စကားမပြောဖြစ်တော့...

“ဟင်...”

သက်ပြင်းချရင်း ကိုယ့်အလှည့်စောင့်ရင်း ပန်းယွန်းမိုရ်

စိတ်အိုက်နေမိသည်။

ဆရာက ကောင်မလေး (၃)ယောက်ကို လက်ထောက် တစ်ယောက်နှင့် လွှတ်လိုက်ပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ သူနှင့် အတူ ဟိုင်းဝေးမောင်းခိုင်းမတဲ့။

ဘယ်လောက်ထိဝေးတဲ့ ဟိုင်းဝေးလဲ မသိ။ (၅)မိုင်လား၊ (၁၀)မိုင်လား။ ဘယ်အထိလဲ။

“အဲ...”

သူမ သတိလှမ်းရမိတာ ညီနေခါ။ ချက်ချင်းပင် ပန်းယွန်းမိုရ် ညီနေခကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဦးညီ...ဒီနေ့ ပန်းယွန်းတို့ ကားမောင်းသင်မယ့်ဆရာက ဟိုင်းဝေးမောင်းခိုင်းမယ်တဲ့”

“ဟင်...ဘယ်သူတွေပါလဲ။ သင်တဲ့သူက ဘယ်အရွယ်လဲ”

သူ့အသံက ပျာပျာသလဲ။ ပြောမိတာပင် နောင်တရချင်ချင်။

“သင်တဲ့သူက အသက်လေးဆယ်နီးပါးကြီးပါ”

“သူ့မှာ မိန်းမ ရှိလား...ဘာထူးခြားလဲ...ပန်းယွန်းကို ဆက်ဆံတာ ရိုးသားရဲ့လား”

“အကြည့်တွေကတော့...”

“ဒါဆို...မဖြစ်ဘူး...ခေါင်းစူးတယ်၊ ဗိုက်နာတယ်ပြောပြီး ငြင်းလိုက်...ဟိုင်းဝေးလိုက်မမောင်းနဲ့။ သူ့မှာ မိန်းမ မရှိဘူးဆို ပန်းယွန်းကို ခိုးပြေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲထင်လို့ ဦးညီကို လှမ်းတိုင်ပင်

တာပါ”

“မလိုက်နဲ့...ဟိုင်းဝေး မလိုက်နဲ့တော့။ ကားအစမ်းမောင်းချင်ရင် ကိုယ်လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်တယ်။ ပန်းယွန်း...မလိုက်နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

သူမ ဖုန်းပြောနေတုန်း သင်တန်းဆရာဦးနေဦး ရောက်လာပြီး...

“ကဲ...ပန်းယွန်းမိရဲနဲ့ မယ်ဗလစိန်...သွားကြစို့”

ပိန်လွန်းအားကြီးသည့် သင်တန်းသူ မိုးသီတာကို ဆရာက မယ်ဗလစိန်ဟု ခေါ်နေကျ။ ပန်းယွန်းမိရဲ ချွေးပြန်လာရတာ တကယ်လည်း တွေးကြောက်လို့ပါ။

“ဆရာ...ကျွန်မ နေမကောင်းချင်ဘူး။ ဒီနေ့တော့ နားမှဖြစ်မယ်။ အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

“အို...ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ...မှန်း”

ဦးနေဦး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ပင် ပန်းယွန်းမိရဲအနားသို့ ရောက်သွားပြီး နဖူးစမ်းလိုက်၊ ပါးစမ်းလိုက်လုပ်တော့ သူမ ခံလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်နည်းနည်းနွေးနေတယ်...ဆရာအခန်းထဲ သွားအိပ်နေပါလား။ ဆရာဝန် လှမ်းပင့်လိုက်မယ်”

“ရတယ်...ရတယ်...ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာ လိုက်ပို့မယ်။ လမ်းမှာ ဆေးခန်းဝင်ပြလိုက်တာပေါ့”

ဘယ်ဘက်ကမှ မလွတ်ပါလား။ သူမကရော အစိုးရိမ်ကြီးနေမိတာလား။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ စဉ်းစားရင်း ပန်းယွန်းမိရဲ ချွေးပျံနေရသည်။

“ကဲ...လာ...ကားမမောင်းနိုင်လည်း ဆရာ လိုက်ပို့မယ်”

သူက ကားသော့ဆွဲကာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ခေါ်နေတော့ ပန်းယွန်းမိရဲ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ ကိုယ့်ဇာတ်လည်း ကိုယ်မနိုင်တော့။

သူမ အစိုးရိမ်ကြီးနေတာများလား။ လူတွေကြားထဲမှာပဲ တော်ပြီ နောက်နေ့တွေ မလာတော့ဘူး။ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးပဲ။

“ရတယ် ဆရာ...ကျွန်မ တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်မယ်”

“ဪ...ကွာ...လွယ်တဲ့အလုပ် ခက်အောင်လုပ်နေတယ်။ ဆရာ သက်လင်းအိမ်တို့နဲ့လည်း ပြောစရာရှိလို့...အားမနာနဲ့”

ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာသဖြင့် ပန်းယွန်းမိရဲ ကားပေါ်သို့ ပါလာရသည့်အဖြစ်။

“ဆရာ...ကျွန်မ မောင်းမယ်လေ”

“ကိုယ်မသေချင်သေးဘူး...မိန်းမလေးဘာလေး...ကလေးတစ်ဒါဇင်လောက် မွေးပြီးမှ အသေခံနိုင်မယ်”

“ရှင်”

“မြို့ထဲ ကားရှုပ်၊ လူရှုပ်နဲ့ ပန်းယွန်း မောင်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ဟိုင်းဝေးလမ်းလိုမျိုး ကားရှင်း၊ လူရှင်းမှ မောင်းလို့ကောင်းတာ။ နောက်ကျမှ မောင်း...ပန်းယွန်းကို ကားတစ်စီးသပ်သပ် အောင်းခိုင်းမယ်။ ကိုယ့်မှာ ကားတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ပန်းယွန်း မျက်မှောင်ကျုံ့မိသည်။ သူ့စကားတွေက ဘာလဲ။ ကားမောင်းသင်ပေးသည့် ဆရာမို့ အာစရိယဂုဏောတွေ ဘာတွေလည်း သိမည့်ပုံ မမြင်။

ကားဒရိုင်ဘာ၊ ကားပြင်ဆရာကနေ ရိုးသားကြိုးစားရင်း သည်အထိ ကြီးပွားလာတာ။

ကားမောင်းနေရင်း သူ့အကြည့်တွေက ရွန်းရွန်းစားစား။ မျက်လုံးကြီးတွေက အရောင်တလဲ့လဲ့။

ပန်းယွန်းမှာ ရင်ခုန်ဖို့နေသောသော ကြောက်ဖူးတွေ တဆတ်ဆတ်မတုန်အောင် ခူးနှစ်ဖက်ကို မနည်းထိန်းနေရတာ။ သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေရတာလေ။

ငါတော့ ဒုက္ခပဲ။ အေးလေ...ဘာမှတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး။ လူတွေ သန်းပေါင်းချီရှိနေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ။

သို့သော် သူဟာ ကားသမား လူလည်ကြီးလား။ အခြားနေရာမှာ ရိုးသားပေမယ့် သည်ကိစ္စမျိုးမှာ ရိုးသားပါမလား။

ဘုရားရေ...

ဦးနေဦးဘေးမှာနေရင်း ပန်းယွန်းမိရဲ့ အဖျားတွေတက်တော့မတတ်။

ဟယ်...ကြောက်တတ်ရင် (၂)ခါသေသတဲ့။ ငါ စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်စေရဘူး။

အဲ...ရေလယ်ရောက်မှ လှေကွဲကြီးက ဆင်းလို့ရော ရတော့မလား။ ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်းသတဲ့။ သူမ ဟန်ပါပါနှင့်ပင်

ညီနေခထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဦးညီရေ...အခု ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မကို ကျွန်မဆရာ အိမ်လိုက်ပို့နေတယ်။ ဦးညီနဲ့ လွဲနေဦးမယ်။ အခု ကျွန်မတို့ရောက်နေတာ”

အပြင်ဘက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ရောက်နေသည့်နေရာကို ပန်းယွန်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်...ခု...မီးပွင့်မိနေတယ်။ ဦးညီ နီးပြီလား...လာခဲ့လေ။ အိမ်သွားတဲ့လမ်းကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ဟုတ်...ဟုတ်...လိုက်ခဲ့နော်။ ဦးညီပဲ ပန်းယွန်းကို ဒီနေ့ ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို...အင်း...ဆေးခန်းတော့ အရင်ဝင်ပြမှ။ ကျွန်မ နည်းနည်းနေမကောင်းလို့”

တစ်ဖက်မှ ညီနေခကလည်း ဒိတ်ပေါက်ပါသည်။ အလိုက် အထိုက်တွေ ပြန်ပြောရင်း တကယ်လည်း စိတ်ပူလာခဲ့သည်မို့ သူ ဒရိုင်ဘာနှင့် ထွက်လာဖို့ စီစဉ်လိုက်သည်။

“ပန်းယွန်း...ကိုယ်...ဦးပီတာနဲ့ ထွက်လာပြီ။ လမ်းမှာ ဆုံမယ်။ ကားနံပါတ်ပြော”

ပန်းယွန်း ကားနံပါတ်ပြောပြလိုက်တော့ ဦးနေဦး မျက်နှာနီလာသည်။

သူဝပ်ရှော့မှာ သက်လင်းအိမ်တို့ကား လာပြင်နေကျ။ သူဟာ လူဆိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ လောလောဆယ် အချစ်ငတ်နေသူ။ သင့်တော်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရလျှင် အိမ်လောင်ပြုချင်

သည်။

သက်နှင်းအိမ် ကားလာပြင်သည့်တစ်နေ့ ပန်းယွန်းမိရိပါ ပါလာသည်။ သည်လို ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ အရပ်တစ်ရပ်လို အပိုင်သိမ်းချင် မိတာ လွန်သလား။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ ဘာတွေကို ကဗျာဆရာတွေ၊ ဝတ္ထုရေး ဆရာတွေလို ထွေလီကာလီ ဇာမချဲ့တတ်ပေမယ့် နေဦးတို့အချစ်က ယူမိလျှင် သေတပန်သက်တဆုံး ရှိမြေကျပါပဲ။

ရှေးရိုးကြီးလေ။ စီးပွားတွေ ကုန်းရှာမည်။ မိန်းမကို ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေး မီးမလောင်ထားမည်။ အို...ကုန်ကုန်ပြော မယ်။ သူ့ချစ်ဇနီးဟာ ဘယ်အမွှေးမှ မီးမဟပ်စေရဘူး။

အဲသည့်ကြားထဲမှ ပထမဇနီးဟာ သူဝပ်ရှေ့မှ အလုပ်သမား တစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသွားရသေးသည်။ သူ့မှာ အသည်းမကွဲ ပေမယ့် အသည်းနာရသည်။

သားသမီးမရှိ၊ ဘာမရှိမှီ တော်သေးသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သဘောဖြူအူစင်း တောသူမလေးကိုမှ ရှာယူတော့မည်။

မိမိတုန်းက မြို့သူလေ။ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းနှင့် သူ့ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်သွားခဲ့တာ။

သက်လင်းအိမ်က သူ့ကို မီးစိမ်းပြပြီးသား။

“အဲဒီအမှိုက်ကို ဦးနေ ပင့်သွားလိုက်စမ်းပါ။ အိမ်မှာ မျက်စိ နောက်လွန်းလို့”

“ဟ...နင်တို့ဖာ ပိုက်ဘောကြီးနဲ့လား...ဒီလောက် ထိုးကြိတ်ပေးနေပုံထောက်တော့”

“သန့်သန့်လေးနော်...ဦးနေဆီ ကားမောင်းသင်ဖို့ဆိုပြီး တစ်လ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ အမှန်အကန်လား၊ အကြံအဖန်လား...အကဲခတ်ပေါ့”

“သူက သူ့အစ်မနောက်က ပါလာတာ။ ညီအစ်မ(၂)ယောက် လုံး အပေအတေတွေပါ။ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ၊ စာမတတ်၊ ပေမတတ် တွေ...အကောင်လိုက်သာ မျှီပေတော့။ သူက နည်းနည်းချို့ထောင် လို့ သူ့ကို အရင်ရှင်းထုတ်တာ”

“ဦးနေနဲ့တောင် မတန်ဘူး...ဟိုက တကယ့်သန့်သန့်လေး။ ဦးနေက အပေအတေကြီး...အေကိုက်ချင်တောင် ကိုက်တော့မှာ”

“နင်ပြောမှပဲ ငါလည်း မြောင်းထဲရောက်တော့တယ်။ အေးပါ...ငါ အကဲခတ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

တစ်လလုံးလုံး သူ အနီးကပ် အကဲခတ်လိုက်တော့ ပန်းယွန်း မိရိဆိုတာ တကယ့်ရာနှုန်းပြည့် ခြပ်စင်လေးမုန်း သိရသည်။ သူ နှစ်သက်ပြီမို့ သက်လင်းအိမ်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း ယခု ပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲတွေ ဆင်ယင်နဲ့တော့မှာ။

အတည်ယူမှာပါ။ အမှန်အကန်လေးမို့ တစ်သက်တာ ရည်စူး လိုက်ပါပြီ။ ခက်တာက ကောင်မလေးက တောထဲမှ သမင်မလေး လို့ စိမ်းလွန်းရိုင်းလွန်းနေတာပါပဲ။

သူက လွယ်လွယ်လေး ဖားကောက်သလို ပလိုင်းထဲ ကောက်

ထည့်မည်ပြင်ခါမှ ယခု သူကလေးမှာ အားကိုးသမှုလည်းရှိသေးကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဦးနေဦး စိတ်တိုနေရသည်။

လူဆိုတာ လွတ်တဲ့ငါးမှ ပိုကြီးသတဲ့။ သည်နေ့ မရလိုက်လို့ ကတော့ နောင်...ဘယ်တော့မှ ဆုံဆည်းရတော့မှာမဟုတ်။

သူမက သည်နေ့ သင်တန်းပြီးမှာလေ။ နောက်လာမည် မဟုတ်တော့။

ဦးနေဦး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ လိုက်ကြိုသူနှင့်လွဲအောင် သူ တစ်နေရာသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးကလည်း နယ်မြေတွေကျွမ်းတာတော့ မဟုတ်။ သူ ခပ်တည်တည်နှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၉)

“ဆရာ...ဆရာ...ဒါ...ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

ဦးနေဦး ဘာမှပြန်မပြော။ ကားကိုသာ အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။ သူက ကားမောင်းကျွမ်း၊ ကားပြင်ကျွမ်းသူ၊ ဆရာကြီးလေ...

“ဆရာ...ကျွန်မ ခုန်ချလိုက်မှာနော်။ ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ...ရှင်...ရှင်”

ဦးနေဦးကို ထုရင်းရိုက်ရင်း ပန်းယွန်းမိုရ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေလျှင် ကားက ခပ်လူးလူး။

“ဟိတ်...မှောက်ကုန်မယ်နော်။ နှစ်ယောက်လုံး သေကုန်မယ်”

“သေပစေ...ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ...ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

ညီနေခဆီ ဖုန်းဆက်ရအောင်လည်း သူက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသိမ်းထားလိုက်ပါပြီ။

“ပန်းယွန်းကလည်းကွာ...ကလေးကလည်း...ကိုယ်...မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို လက်ထပ်မှာ...ချစ်မှာပါ”

“ရှင်...ရှင်နော်...မယုတ်မာနဲ့၊ ကိုယ့်အဖေအရွယ်လောက် ကြီးကို ကျွန်မက ယူစရာလား။ ပြန်ပို့ပါနော်...ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပါ ဆရာရယ်...နော်”

ဦးနေဦး ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်း နှင်နေခဲ့သည်။

ပန်းယွန်းမိရ်၏ဖုန်းက အသံခဏခဏမြည်နေတော့ ဦးနေဦး စက်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ဟိုကောင် ဆက်နေတာနေမှာပေါ့။

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူး။ သူ ဒီလိုပဲ ခံယူထားခဲ့တာ။

ပန်းယွန်းမိရ် ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်...တောင်းပန် ငိုငိုရယ်ရယ် သူ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး မောင်းခဲ့သည်မှာ ချောင်းသာသို့ တိုင်။

* * *

ဖုန်းဆက်လို့လည်းမရ၊ ထွက်ပြေးလို့လည်းမရ၊ ဘဝက ဒီလိုပဲ ရေစုန်မျောရမှာလား။

ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် တစ်ဘဝလုံး ငရဲကျခံရမှာလား။

ဟင့်အင်း...ခပ်ညံ့ညံ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပန်းယွန်းမိရ် အပါမခံနိုင်။

ကိုယ့်မချို၊ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲ့တဲ့။ သူမကတော့ အခွင့်သာတာနှင့် ထွက်ပြေးမှာပဲ။ ရှေ့မှာ တိုးဂိတ်တစ်ခု။ ပန်းယွန်းမိရ်၏အကြံကို သိသဖြင့် ဦးနေဦးကလည်း လည်သည်။ ဘယ်ဂိတ်မှာမှ ကြာကြာမရပ်ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းသည်။

ပန်းယွန်းမိရ် ဘယ်လိုမှ လှုပ်ရှားချိန်မရ။ သည်လိုနှင့် ညနေစောင်းတော့ ချောင်းသာသို့ ရောက်တော့မှာ။ ယခုထိ ဘယ်နေရာမှလည်း မရပ်။ ဘာမှလည်း မစားခဲ့ရသေး။

ပန်းယွန်းမိရ် ငိုရလွန်းလို့ မောနေပြီ။ ဇွဲကတော့ မလျှော့သေး။ အခွင့်အရေးဆိုတာကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် မျှော်လင့်နေတုန်း။ သူကတော့ ထူထူရိုက်ရိုက် အရုပ်ကြီးလို ပေခံလို့။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ ပန်းယွန်းရယ်...ကိုကို...မင်းကို တဲကယ့်ကို စူးစူးနစ်နစ် ချစ်တာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အာခံတွင်းထဲတောင် ငုံထားချင်တာပါ”

“ရှင်အသက်အရွယ်မှ အားမီနာ...ပြောမှပြောရက်ပလေ”

“ပန်းယွန်း...ပြဿနာမရှာတော့ဘူးဆိုမှ ကိုကို ပိုမှန် ဖြတ်သန်းမှာ။ မဟုတ်ရင်...ကားထဲမှာ ဆီအပြည့်နော်၊ တစ်နိုင်ငံ

လုံး ဆုံးအောင်လျှောက်မောင်းပစ်မှာ။ မနားရတော့ဘူးမှတ်”

“ကျွန်မကတော့ သေတဲ့အထိ တိုက်ပွဲဝင်သွားမှာပဲ။
ဘယ်တော့မှ ခွဲမလျှော့ဘူး”

“ချစ်ကလည်းကွာ... ဒီလောက် ကိုယ့်အပေါ်ချစ်မယ့်သူ
ဘယ်လိုလုပ် ရှာတွေ့တော့မှာလဲ။ ချစ်ကံကောင်းလွန်းလို့သာ ကိုကိုနဲ့
တွေ့ရတာ”

“မပြောနဲ့... မကြားချင်ဘူး”

နေရာက တောလမ်းတစ်နေရာ။ လူရှင်း၊ ကားရှင်း။ အချိန်က
လည်း တောင်စွယ်နေကွယ်တော့မှာ။ ပန်းယွန်းမိုရ် သောင်းကျန်းမှာ
စိုးလို့ ဦးနေဦး မြို့ထဲတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လူရှိရာနေရာတွေ
ဘယ်မှာမှ ကားမရပ်။

ကားကို တောက်လျှောက်မောင်းနေခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေး
တော့ ခြေချုပ်မှပါပဲ။

သူ ကားရပ်လိုက်တော့ ပန်းယွန်းမိုရ် လန့်သွားသည်။ သူမ
ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးက လင်းခနဲ။ ငါတော့ အလိမ္မာဖက်မှ
လွတ်တော့မယ်။

ငါးသုံးကောင် ပုံပြင်ထဲကလိုပါပဲ။

ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ အားစိုက်ပုံချင်း မတူတဲ့ ငါးသုံးကောင်။

ငါးတစ်ကောင်က ဝီရိယ လွန်ကဲပြီး တံငါသည်ရဲ့ လှေဝမ်း
ထဲကလွတ်ဖို့ တဖျပ်ဖျပ် မရပ်မနား ခုန်တယ်။ လွတ်ထွက်သွားမှာ
စိုးလို့ တံငါသည်က လှော်တက်နဲ့ ရိုက်သတ်လိုက်တော့ အရင်ဆုံး

သေသွားတယ်။

တစ်ကောင်ကတော့ ကံယုံပြီး လွတ်ဖို့ကံပါလာရင် လွတ်မှာ
ပဲဆိုပြီး အိပ်ပဲနေသတဲ့။

တစ်ကောင်ကတော့ ဉာဏ်ကိုဖွင့်ပြီး အခါအခွင့်သင့်တဲ့အခါ
လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့ တွေးတောကြံစည်နေခဲ့သတဲ့။

တစ်ခါ လှေစောင်းသွားတုန်း ဉာဏ်ရှိတဲ့ ငါးက လှေဝမ်းထဲ
က ခုန်ထွက်လိုက်တာ မြစ်ထဲရောက်ပြီး လွတ်သွားသတဲ့။

ကံယုံပြီး အပျင်းထူနေတဲ့ ငါးကတော့ အသတ်ခံရပြီး တံငါ
သည်ရဲ့ ဟင်းအိုးထဲရောက်သွားသတဲ့။

သူမလည်း ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းလို့မဖြစ်။

ဉာဏ်သုံးရမည်။ ပရိယာယ်သုံးရမည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငိုရလွန်းလို့ လူလည်း မောနေပေမယ့်
သူမ မသိကျိုးကျွံယောင်ဆောင်ရသည်။

“ပန်း... ပန်းကလေး”

စိတ်ထဲမှ အကြိမ်တစ်ရာလောက် ဆဲနေမိပေမယ့် လူကတော့
တိုးတိုးထူးရသည်။

“ဟင်...”

“ကိုကိုကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားလိုက်ပါတော့။ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါတော့ကွာ... ပန်းကို စိတ်မချလို့ ကိုကို ဘယ်နေရာမှ မရပ်
ရဲတာပါ။ ပန်း... ကိုကိုကို ကြည်ဖြူတော့မယ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်
ချောင်းသာမှာ ဟန်းနီးမွန်း (၃)ရက်လောက် ပျော်ပစ်လိုက်မယ်။

အခုလည်း တစ်နေရာရာမှာ အစားအသောက်လေး ဘာလေး
ဝင်ဖြည့်ကြမယ်လေ”

“အင်းပါ”

ညောင်နားနားအသံနှင့် သူမ အဖြေပေးတော့ ဦးနေဦးအသွင်က
ဝမ်းသာအားရ။ အလုံးစုံယုံတာတော့ မဟုတ်သေး။

“ဒါဆို ကိုကိုတို့ ချစ်...ချစ်ရအောင်နော်”

“အင်း...”

နေရာတင်ပင် ပွဲပြီး၊ မီးသေ၊ ပွဲချင်းပြီး၊ ဖြတ်ချင်နေသည့်
လူကြီးကြောင့် ပန်းယွန်းမိုရ် ပရိယာယ်သုံးရပါတော့သည်။

“ကျွန်မ အပေါ့အပါးသွားချင်တယ်”

“ဟာကွာ...ပန်းကလေး...ညာဏ်မဆင်နဲ့...ကို ကို
သိတယ်”

“တစ်နေကုန်ကြီးပဲရှင်...ရှင်ရော ဝိတ်မလျှော့ဘူးလား”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ကိုကို လိုက်ပို့မယ်”

“မမို့နဲ့...မပို့နဲ့...ကျွန်မဘာသာသွားမယ်”

ပြောပြီး ပန်းယွန်းမိုရ် ကားလမ်းဘေး ခပ်ဝေးဝေးသို့လျှောက်
သွားတော့ မီးနေဦး လှမ်းအော်သည်။

“ပန်းရေ...အဲဒီနားတွင်ပေါက်လေ...ဘယ်တွေလျှောက်သွား
နေတာလဲ”

ကားလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားလို့ကတော့ ကားနှင့်လိုက်
နေမှာမို့ လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြေးဖို့ ပန်းယွန်းမိုရ် စိတ်ကူး

ရသည်။

အလင်းရောင်ကလည်း မပျောက်သေး။ နေဝင်ရိုးရှိအချိန်။
လေပြည်ညင်းတွေ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေပြီး တောင်ခြေ၊
တောတန်းမှာ နေလုံးကြီး မေးတင်နေပုံက သာတောင့်သာယာရှိပေ
မယ့် ပန်းယွန်းမိုရ် မသာယာအား။

သူမ ကားလမ်းဘေးသို့ ဖွဲဆင်းပြီး တောလမ်းလေးအတိုင်း
စွတ်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟေ့...ဟေ့”

ဦးနေဦး နောက်မှပြေးလိုက်ပေမယ့် ပန်းယွန်းက ကိုက် ၁၀၀၊
၂၀၀ ကြောနေတာကြောင့် လိုက်မမီ။ နောက် ပန်းယွန်းက တောသူ၊
လူငယ်။ သက်လုံလည်း ကောင်းသည်။ သန်လည်းသန်စွမ်းသည်။

ဦးနေဦး ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီ။ သည်ကြားထဲ သူ့အဖိုးတန်
ကားကြီးကိုလည်း ကားလမ်းမပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်
မထားခဲ့ရန်နိုင်။ တစ်ပေဟုတ်ယောက် မောင်းပြေးလျှင်မလွယ်။

ကားဆီပြန်လှည့်ရတော့မလိုလို၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးကွာ
သွားသည့် ကောင်မလေးနောက်ပဲ လိုက်ရတော့မလိုလို။

နောက်ဆုံး ပစ္စည်းဥစ္စာဘက်သို့သာ မဲတင်းပြီး ဦးနေဦး
ကားဆီ ပြန်လှည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွမ်းတိုလိုက်တာ။

အခန်း (၂၀)

မှောင်နေပြီ...

ပန်းယွန်းမိုရ် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ဦးနေဦးကို မတွေ့ရ။

သည်လိုပါပဲ။ အသားစားကျားတွေဟာ ငါးမရတော့ ရေချိုး ပြန်မှာပေါ့။ ဒါမျှ အချစ်လေး ဘာလေးနဲ့ လူကြားကောင်းအောင် အသံကောင်းဟစ်နေလိုက်သေး။

Sex ကိစ္စအတွက် မိန်းမလိုချင်သည့် ကြောင်ခံတွင်းပျက်ကြီး။ ငှက်မလေးက အတောင်ကျိုးမနေတော့ အပင်ပန်း ခံမနေတော့ ဘူးပေါ့။

ရှေ့နောက်ဝဲယာတစ်ခွင် အမှောင်တွေကြီးစိုးလာတော့ ပန်းယွန်းမိုရ် ကျောထစ်မိုလာရသည်။ သူမ ရောက်နေတာ ဘယ်နေရာလဲ။ မြင်နေရတာတော့ တောနဲ့ ဟောင်းစွယ်...

ပင်လယ် ဘယ်မှာလဲ။

ရွာတွေ ဘယ်မှာလဲ။

ကျားတွေ၊ ဆင်တွေတော့ ရှိမည်မထင်။

အဲ...တောတွေ၊ တောင်တွေမို့ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ၊ မှင်စာတွေ၊

ကျပ်တွေတော့ ရှိလေမလားဘဲ။

ဟိုးအဝေးမှ ကားလမ်းမကြီးမှာတော့ ကားဟွန်းသံ စူးစူးက ထွက်ပေါ်နေဆဲ။ ဦးနေဦး ရှိနေသေးသည့်သဘော။ အော်ဟစ်လည်း ခေါ်နေလေရဲ့။ တောသံနှင့်မို့ အသံတွေက ပဲ့တင်ထပ်နေလိုက်တာ။ ချောက်ချားထိတ်လန့်စဖွယ်...

“ပန်းရေ...ပန်း”

“ပန်းယွန်းမိုရ်...ပြန်လာခဲ့ပါ”

“မင်းကို ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး”

“ပြန်လာခဲ့”

အသံနက်ကြီးနှင့်လို့ သူမ ခံစားနေရသည့်အခါ သတ္တိကောင်း သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား တောတန်းရဲ့ တောလမ်းထဲမှာ ပန်းယွန်းမိုရ် ခေါင်းတွေ မူးဝေလာခဲ့သည်။

သတိသမ္ပဇဉ်က လစ်လုလု။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်ထွက် ကြီးစိုးလာတော့မှာလေ။

ဟင့်အင်း...ကျွန်မ ကားလမ်းမဆီ ပြန်မသွားချင်ဘူး။

လူသားရဲ့ဘဝမှာ သေတာထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်တွေ ရှိဘယ်။

ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းထက် မချစ်မနှစ်သောသူနဲ့

ပေါင်းဖော်ရခြင်းဟာ ပိုပြီးတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ပါတယ်။

ကိုယ် အော်ဂလီဆန်တဲ့ လူကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းနေ မယ့်အစား တောထဲမှာ တစ္ဆေကိုက်လို့ သေသွားတာကမှ ကောင်းပါ ဦးမယ်။

နှင်းတို့ ခပ်ပါးပါးကျလာပြီဖြစ်သော ဆောင်းဦးရာသီထဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ရောက်ကပ်ခိုရင်း သူမ သစ်ပင် ကြီးကို မှီလိုက်မိသည်။

ငါတော့ တံငါသည်ရဲ့ လှေဝမ်းထဲက ငါး (၃)ကောင်လို သေရတော့မယ်ထင်ပါတယ်။

ငါ ထွက်ပြေးတာ စောများနေသလား။

အို...မပြေးဘဲ-လိုက်သွားရင်လည်း သူ ငါ့ကို သိမ်းပိုက်မှာ အသေအချာပါပဲ။

ခြင်တွေကလည်း ကိုက်လိုက်တာ။

တောထဲမှာ ဒုက္ခအဝဝကို ခံစားရင်း ပန်းယွန်းမိုရ် ထမင်းဆာ၊ ရေဆာ၊ စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းမှုကြောင့် မှေးခနဲ ငိုက်မျဉ်းသွားခဲ့ သည်။

* * *

“ပန်းယွန်းရေ...ပန်းယွန်း”

“ပန်းရေ...ပန်း...”

ခေါ်သံတွေက နီးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်။

ဘုရားရေ...တစ္ဆေတွေလား၊ သင်းခွေ့ဂျပ်တွေလား။ တောထဲ မှာ ပွဲတင်သံတွေနှင့် ဟိန်းဟိန်းညီလျက်။

“ငါ...အကြောက်လွန်ပြီး ကြားချင်ရာတွေ ကြားနေတာ လား”

သူမအထင် ည (၉)နာရီလောက်ရှိပြီထင်ရချိန်။ ကိုယ့်မှာမည် တို့ တကြော်ကြော် ဟစ်ခေါ်ရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွေ မြင် နေရလျှင် ပန်းယွန်းမိုရ် ကိုယ်ထိုင်နေသည့် အပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ပုန်းနေမိသည်။

မသိတဲ့လူတွေဆို အသံမပေးဘူး။ သိတဲ့လူဆိုမှ အောက်ဆင်း တွေ့မယ်။

သူမကို အော်ခေါ်နေသူတွေမှာ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက် နေကြသည်။ တောလမ်းက အခွဲတွေရှိသဖြင့် သူမဘက်သို့ ရောက် ချင်လည်းရောက်လာမည်။ မရောက်ချင်လည်းမရောက်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေနှင့်မို့ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေတော့ မဖြစ်နိုင်။

ပန်းယွန်းမိုရ် ဒွါဟဖြစ်နေဆဲ သူမ၏အပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သို့ ဦးနေဦး ရောက်ရှိလာခဲ့လျှင် ပန်းယွန်းမိုရ် အပင်ပေါ်မှ ငြိမ်နေ မိသည်။

သူ မပြန်သေးပါလား။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဘယ်လိုစုခေါ်လာ တာလဲ။

“ပန်းယွန်းမိုရ်ရေ...ပန်းယွန်းမိုရ်...ငါ့ပါ...ညီနေခ”

“ဟင်”

ညီနေခဆိုသည်နှင့် ပန်းယွန်းမိုရ် အပင်ပေါ်မှ အမြန်ပင် ခုန်ချ လိုက်သည်။ ဧကန္တ ဦးညီဟာ သူမ ပြောသည့်ကားနံပါတ်ကို စုံစမ်း မေးစမ်းပြီး ရောက်ချလာတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဦးညီ...”

အားကိုးတကြီးအသံနှင့်အတူ ပန်းယွန်း ညီနေခထံသို့ အပြေး ကလေး ရောက်သွားပြီး အံ့လည်းအံ့သြလျက်။

“ဦးညီ...ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းပြီလား”

“မင်းအတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့ ကိုယ့်အရိုးအကြောတွေ သန်စွမ်းသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ...ဦးညီ”

“ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်သမားတစ်ယောက်”

“သူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“ကိုယ်တို့လည်း ဂိတ်တွေမှာ ဒီကားနံပါတ်နဲ့ စုံစမ်းပြီး လိုက်လာတာလေ။ ဒီမှာ ကားရပ်ထားတာတွေတော့ သူပါ ဝိုင်းပြီး ရှာပေးတာ”

အပင်အောက်မှ ခွာခဲ့ပြီး အားလုံးပင် ကားမျက်နှာရံမှာ ကားလမ်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အားကိုးရှိပြီမို့ ပန်းယွန်းမိုရ် ဦးနေဦးကို မျက်စောင်းတစ်စုံ။

ဦးနေဦးမှာလည်း မျက်စိ၊ မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းလျက်၊ နေစရာပင် မရှိတော့သည့်ပုံ။ အလကား မူရာမာယာတွေ များစွာ တာ။ အမှုဖွင့်မှာစိုးလို့။

ကားတွေ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်ကြတော့ ညီနေခ ပန်းယွန်းမိုရ်ကို မရဲတရဲ တောင်းဆိုသည်။

“ချောင်းသာက နာရီဝက်လောက် မောင်းရင်ရပြီ။ ပြန်ရမှာ က အဝေးကြီး”

“လက်စနဲ့ ချောင်းသာ ဆက်သွားရအောင်”

“အောင်မယ်... ကျွန်မဘက်ကလည်း ကြည့်ဦး။ တစ်ယောက်က မလိုမိုတစ်ပတ်နဲ့ ကားတင်ပြေးတယ်။ အဲဒီလက် ကလွတ်တော့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ချောင်းသာဆက်သွားရင် ကျွန်မ မိန်းမကောင်း ဖြစ်ပါဦးမလား”

“ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုပြန်ပြီး တည်ဆောက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကားနှစ်စီး ရှေ့နောက်စဉ်ထားကြပေပြီ။ ဦးနေဦးရဲ့ကားက ရှေ့မှ။ ညီနေခတို့ကားက နောက်။

ဦးနေခ မပြေး။ ဒါ တစ်ခုတော့ အံ့သြရမှာလား။ ချီးမွမ်းရ မှာလားပင်။ ပန်းယွန်းမိုရ်ကတော့ သူ့ကို လုံးဝပင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုပါ။ သူက မျက်နှာငယ်နှင့်...

“ပန်း...ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်ကို နားနားနေနေ မောင်းရင် မနက်မှ ပြန်ရောက်ကြမယ်။ အခုလည်း ပန်းနဲ့ကိုယ် ခိုးသွားကြပြီလို့ ကိုယ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်...အဲ...နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သတင်း တွေ ပျံ့နေလောက်ပြီ”

“ဘာ”

ပန်းယွန်းမိုရ် မျက်ရည်တွေ ထပ်မံစီးကျရင်း တဒင်္ဂ ချောက်ချားသွားရသည်။

အဲလိုဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမလဲ။ သူမ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို တရားစွဲမယ်၊ ထောင်ချမယ်၊ အမှုဖွင့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဲလိုနည်းနဲ့ ပြန်ပြီးအဖတ်ဆယ်မယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ပန်းကို လက်ထပ်မှာပဲလေ။ လက်မထပ်ဘဲ ရှောင်ပြေးနေမယ့် ရာဇဝတ်သားမှမဟုတ်တာ”

“သေလိုက်...အဲဒီမှာ ရှင် လဲသေလိုက်”
ပန်းယွန်းမိုရ် ညီနေခဏ်ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ကားကို ရှေ့မှ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်ကြသည်။

ကားပေါ်ကျမှ မမထဲ ဖုန်းဆက်တော့ မမခမျာ အရူးမီးပိုင်း ခံစားနေရရှာပေပြီ။ ဖုန်းထဲမှာ ငိုသံရှိသံတွေနဲ့။

“ညီမလေးရယ်...ငါ ကြောက်လိုက်တာ၊ နင်လည်း မရှိဘူး။ ကိုကြီးလည်း ခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး။ နင့်ကို သူတို့က ကားသင်ပေးတဲ့ဆရာနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားကြပြီတဲ့။ ဟုတ်လား... ဟင်...အဲဒီလူကြီးက သားကြီးမယားကြီးနဲ့ဆို”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...ညီမလေးရယ်...ငါ့ညီမလေး သူများရဲ့ အငယ်အနှောင်းဖြစ်ရပြီ။ အဲဒါ မမကြောင့်...မမ သူ့ကို ယူမိလို့။ တို့ညီအစ်မ တောမှာ ကောက်စိုက်ရင်း၊ ကောက်ခိုက်ရင်း လယ် ကန်သင်းမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့ကြတာတွေ၊ သီချင်းတကြော်

ကြော် အော်ဆိုခဲ့ရတာတွေကို သတိရအောက်မေ့လှပါတိ... လွမ်းဆွတ်လှပါတိတော့တယ်”

“နေပါဦး မမရယ်...ညီမလေးကို သူ ခိုးပြေးသွားပေမယ့် ဟိုလေ...ဘာ...ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အခု ဦးညီ လိုက်လာပြီး ကယ်ထုတ်လာခဲ့ပြီ”

“သူ...သူက ဒုက္ခိတဆို”
“အခု ပြန်ကောင်းနေပြီ။ အခု ညီမလေး သူ့ကားနဲ့ ပြန်လာ နေပြီ။ အိမ်ကို မိုးမလင်းခင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

“အေးပါ...ညီမလေးရယ်...မမ ရင်တွေပူမိတာ အမှန်ပါပဲ။ အိပ်လို့လည်းမရဘူး”

“နှင်းဆွတ်မိုးလေးရော ဘယ်သူနဲ့အိပ်”
“သူ့အန်တီတွေ အတင်းလာခေါ်သွားတယ်”

“ဪ...ဒီတစ်ညတော့ ကြည့်ကျက်နေ မမရယ်...သတိ၊ ဝီရိယနဲ့လည်းနေ...တော်ကြာ ဟိုလူတွေ လည်ပင်းလာညစ်သတ်နေမယ်။ တံခါးကို လော့ချထား”

“သူပြန်လာရင် မမ အိပ်ပျော်နေရင်”
“ကဲ...သဘော...သဘော...ဒေါ်ပန်းနုရေ...မနက်ပြန်

ရောက်လာမယ်နော်...စိတ်မပူပါနဲ့”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ ပန်းယွန်း ကိုယ့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ညီနေခဏ်ကြောင့် ထိတ်ခနဲ။ ရင်ခုန်တာလား၊ ရင်တုန်တာလား။ သည်နေ့တစ်နေ့လုံးကတော့ ကေသရာဇာခြင်သွေးကြီးရဲ့လက်မှ

လွတ်အောင်ပြေးခဲ့ရသည့် သမင်မငယ်...

ဦးညိုရဲ့တပည့်က ကားမောင်းနေပြီး သူနှင့်ပန်းယွန်းက ကားနောက်ခန်းထဲမှာ။ ပန်းယွန်းခမျာ တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရပြီ မို့ ကားထဲမှာ ပက်ကျီလေးတစ်ကောင်လို ပျော့ခွေနေရပြီ။

“ပန်းယွန်း”

“ရှင်”

“ဒီပြဿနာကြီးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ။ သူ့ကို တကယ် အမှုဖွင့်မှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒီကိစ္စကြီးကို ကျွန်မက တွေ့အေးပေး လိုက်ရမှာလား။ အင်းဝ စက်ချုပ်ဆိုင်အမှုလို လူ့အခွင့်အရေး ကော်မရှင်ဆီ တင်ပြပြီး လျော်ကြေးတောင်းရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အဲလိုတိုင်လိုက်ရင် ပန်းယွန်း အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်မယ်။ လူတွေ သိကုန်မယ်။ လင်ကောင်း သားကောင်းလည်း ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ပန်းယွန်းရဲ့ရှည်ရှယ်ချက်ကလည်း လင်ကောင်းသားကောင်း ရဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တောပြန် လယ်ပဲလုပ်မှာပါ။ မြို့ပြရဲ့ မာယာ ပရိယာယ်တွေ၊ ငြူစူစောင်းမြောင်းမှုတွေကို မွန်းကျပ်တယ်။ မမ နေသားကျရင် ပြန်မယ်”

“တော်တော်ကြီးပွားဦးမယ်... လယ်ပဲ သူများတွေ လုပ်ပါစေ ပေါ့။ ကိုယ့်က ဒီမှာ အဆင်ပြေမယ့် လုပ်ငန်းလေးဘာလေးလုပ်ပြီး နေပေါ့။ ပန်းယွန်း စာသင်တာ စိတ်ရှည်တယ်။ ထက်မြက်တယ်။

ကလေးတွေ နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်တယ်။ ကျူရှင်သင်၊ ဂိုက် လုပ်... ရတာပဲ”

“ဒါ... အခိုက်အတန့်လုပ်တာပါ။ ပန်းယွန်း တောပြန်မယ်”

“မပြန်ရဘူး... တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်ရင် ကျောင်းတစ်ခုခု တက်... ဘဝရဲ့တက်လမ်းလေးဘာလေး ရှာစမ်းပါ။ ကြီးပွား တိုးတက်အောင် လုပ်စမ်းပါ”

“တော်ပြီ... သူများတွေလုပ်လိမ့်မယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ အိပ်တော့မယ်။ ဒီပြဿနာကြီးကလည်း ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုတွေလာဦးမယ် မသိဘူး။ လောကဓံလှိုင်းလုံးကြီး တွေ ကြီးလွန်းလို့ ပင်လယ်ထဲထိများ မျောရဦးမလားမသိဘူး”

“မပူနဲ့... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ပန်းယွန်းနောက်မှာ ရှိတယ်။ စားမားမတ်မတ်ကြီးကို ရပ်တည်ပေးမယ်။ သူ့ကို တရားစွဲရင်လည်း တရားလို လုပ်ပေးမယ်။ ဒါမှ ဘက်မျှမှာ။ ကိုယ့်နဲ့မှ သူက ဘက်ညီ မှာ။ ပန်းယွန်းလောက်ဆို သူက ဝါးစားပစ်မှာ။ ခုခေတ်က ငွေများ တရားနိုင်တုန်းပဲ”

“ခေတ်ပြောင်းသွားပြီဆို”

“မပြောင်းသေးဘူး... ခေါင်းတင်ပြောင်းတာ။ တစ်ကိုယ်လုံး က အရင်အတိုင်းပဲ။ ရှော့ရှိတုန်းပဲ။ ကဲပါ... အိပ်ချင်လည်း အိပ် လိုက်။ ကိုယ့်ကို ပန်းယွန်းရဲ့ကိုယ်ပွား... ပန်းယွန်းရဲ့နီးတစ်ချောင်း လို့ သဘောထားလိုက်”

သူ တင်စားပြီးပြောတော့ ပန်းယွန်း မျက်စိလည်ရသည်။ သူမ

ကြားဖူးတာက တစ်မျိုး။

“ဟင်...အာဒံနီရီးနဲ့ ဧဝကို ဖန်ဆင်းတယ်ပဲ ကြားဖူးပါ
တယ်နော်။ ဦးညို...ပြောတာလွဲနေတယ်”

“လွဲလွဲလေးပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ...အိပ်တော့”

ပန်းယွန်းမိုရ် သူ့ကို ခေါင်းဆိုက်ပြီး ကွေးကွေးလေး အိပ်ပျော်
သွားတာ...

အမူပင်ကင်းသည့် ကလေးသာသာအရွယ်မို့ပါ။

သောတာပန်၊ ပရိဒေဝတွေကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မခံစားတတ်တာ
တော့ မဟုတ်။

ဟိုး...နှလုံးသားရဲ့အတွင်းဆုံးမှာ တစ်ကန့်စီရှိနေတာတော့
အသေအချာ။

အခန်း (၂၁)

အကုသိုလ်ဆိုတာ အလုံးအရင်းနဲ့လာသတဲ့။

ဒါမှမဟုတ် ဘင်္ဂါလီတွေ ရခိုင်နယ်ခြားတပ်တွေကို တစ်ပြိုင်
နက် ဝင်စီးသလို အကွက်ချ၊ စီမံချက်ချပြီး လုပ်ကြံလေသလား။

သူ့မတို့ညီအစ်မအတွက် တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်အောင်
ဖန်တီးသူတွေကတော့ ဒေါသက်ထားခင်တို့အုပ်စုအပြင် မည်သူ
ရှိရဦးမှာလဲ။

ညီနေခဏိကား ခြံဝင်းထဲဝင်လာပြီး စားရပ်လိုက်သည်နှင့်
ပန်းယွန်းမိုရ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး ပျောက်နေရသည့်အပြင် တောထဲမှာ
ပြေးလွှားပုန်းအောင်း အသက်လု၊ အိမ်ရှက်လုတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲခဲ့ရ
သဖြင့် စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့် ပန်းယွန်းမိုရ်ကို အောင်သေအောင်
သားစားသလို ဝိုင်းဝန်းပြီး ပွဲခံကြည့်ရှုနေကြသူတွေကတော့...

ဒေါသက်ထားခင်၊ သက်လင်းအိမ်နှင့်သက်နှင်းအိမ်တို့
(၃)ယောက်ပါ။ ဒါတောင် မိစ္ဆာမကြီး၏ အပေါင်းအသင်း
(၂)ယောက်က အိမ်ပြန်သွားကြပေလို့။

“ဘယ့်နှယ်...လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးသင့်ခဲ့ပြီမလား။
လည်လွန်းအားကြီးလို့ မနက်စာနဲ့သစာ ပေါင်းစားခဲ့ပြီမဟုတ်လား”
“ဟင်...ဘာ”

သူတို့မေးခွန်းတွေက အဆင့်မြင့်လွန်းလို့ ပန်းယွန်းမိုရ်
နားမလည်။ သက်လင်းအိမ်က လက်ညှိုးကောက်ကောက်ထိုးလျက်။

“နင်လေ...ခိုးရာလိုက်ပြေးတော့တစ်ယောက်၊ ပြန်လာတော့
တစ်ယောက်...တတ်လည်းတတ်နိုင်လှပါလား။ ဘာလဲ...
တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ချက်ချင်းပြောင်းခဲ့တာလား။ ခုပဲ
ဦးနေ ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့လက်ထဲက ညီနေခ ခိုးပြေးသွားပါ
သတဲ့”

“ဘာ”
ညီနေခပါ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ မတိုင်လို့ကို မရတော့
သည့်အခြေအနေ။ သူခိုးက လူ...လူဟစ်လို့။

“အဲ...”
တိုးဂိတ်တွေမှာ သူ ကားနံပါတ်စုံစမ်းပြီး လျှောက်လိုက်ရ
တာကို သက်သေတင်ပြီး မတိုင်မဖြစ် တိုင်ချက်ဖွင့်ရတော့မည်။
ဖွင့်မှဖြစ်တော့မည့်အနေအထား။

“လာ...ပန်းယွန်း...သူတို့ ယုတ်မာပြီ။ ငါတို့ အရင်သွားပြီး

တိုင်ချက်ဖွင့်မှဖြစ်တော့မယ်”
ချက်ချင်းပင် ညီနေခ ပန်းယွန်းမိုရ်ကို ကားထဲပြန်ဝင်စေပြီး
အနီးဆုံးရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ဖွင့်ရအောင် ပြေးရပေတော့သည်။

* * *

အမှုကို တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး ပန်းယွန်းမိုရ် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့
ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။

ဦးစည်သင်္ခါလည်း ပြန်ရောက်နေပေပြီ။ မနက် (၁၁)နာရီ
လောက်ပေမယ့် နေက သူညီနေမှ အထူးပူပြင်းခြောက်သွေ့နေသည်
ထင်ရ၏။

“ညီမလေး...မမကို ကယ်ပါဦး”
ပန်းနုမေ သူမကို ပြေးဖက်တော့ ပန်းယွန်းမိုရ် မျက်စိလည်
ရသည်။ ဒုက္ခရောက်နေတာ လောလောဆယ် သူမ မဟုတ်ပါလား။
မမက ဘာဖြစ်လို့ အကယ်ခိုင်းနေတာလဲ။

“သူ...သူတို့...မမကို”
ရှိုက်သံကြောင့် နစ်ဝင်သွားသည့် မမ၏စကားကို ပန်းယွန်းမိုရ်
အလုံးစုံ နားမလည်။ ဘာတွေဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

တစ်နေ့...တစ်နေ့ သူမကလည်း သက်လင်းအိမ်တို့ ကြီးဆွဲ
သည့်အတိုင်း ကားမောင်းသွားသင်နေရာ၊ မမ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း
တောင် မသိ၊ မကြည့်ဖြစ်။

ယခု ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။
မမအသွင်က မထိတ်သော၊ မလန့်သော။

ကမ္ဘာပျက်တော့မည့် လူတစ်ယောက်နယ်...

ညီနေခမှာလည်း ပန်းယွန်းမိုရ်ကို စိတ်မချလို့ ဧည့်ခန်းလဲမှာ မိုးတိုးမတ်တတ်။ အနေအထားတွေ မြင်လိုက်တာနှင့် သည်ညီအစ်မဟာ အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားဆိုတာ သိသိသာသာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မမ...ပြောလေ...ညီမလေး ရှိတယ်...ပြော”

ကိုယ့်အစ်မကိုယ် အားပေးပေးမယ့် ဒေါ်သက်ထားခင်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့၏။

“ရှိတဲ့ညီမကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးပြီး ကင်္ဂါကကျောင်နဲ့ အိမ်ပြန်ကပ်လာတဲ့ ညီမ။ တော်တော် သိက္ခာ၊ သမာဓိရှိတဲ့ မိန်းမတွေ...မျိုးရိုးဆိုတာ ဒါပေါ့။ တောသူမတွေ...အညာကို လွယ်ကြတယ်”

သိမ်းကျုံးပုတ်ခတ်နေစဉ် သက်လင်းအိမ်က ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသံ အပြည့်နှင့် ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ...အိမ်ခဏခဏ အလည်လာတဲ့ ငါ့မောင်နဲ့ မဖွယ်မရာ ပုက်ပင်းမိတာလေ။ ငါ့မောင်ကလည်း အမဲရိုးနယ်ဟင်းအိုးမှ အားမနာ။ သူက ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရောဆိုတဲ့လူစား။ ဒီကလည်း အညာက ခပ်လွယ်လွယ်။ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဘာ”

ပန်းယွန်းမိုရ် သိလိုက်ပြီ။ သင်းတို့အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကလိမ်ကကျွတ် ကျပြီဆိုတာ။

သူမ ဒေါသတွေကို မျိုချပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထားလိုက်၏။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ မည်သူတွေရှိသလဲဟု ကြည့်လိုက်သည့်အခါ...

ဒေါ်သက်ထားခင်၊ သက်လင်းအိမ်၊ သက်နှင်းအိမ်နှင့် ဦးစည်သင်္ခါ၊ နောက်...သူတို့မောင်ဆိုသည့် ဂျလေဗီ။

ဒါ မောင်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ဒါ သူတို့ရဲ့ ကလိမ်ကကျွတ်စာတ်ရုပ်တစ်ခုပေါ့။ ဦးစည်သင်္ခါမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီး ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်နေရသည့်အသွင်။

ပန်းယွန်းမိုရ် ဟိုဟိုသည်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ လက်နက်ရှာလိုက်တော့ ရှိုးကောပေါ်မှာ အလှတင်ထားသည့် ငွေမောင်းနှင့် ဂျပန်ကင်တိုဇား။

မမခမျာ သေလုမတတ် သွေးပျက်နေ၏။

“ပြော...မမ... ဘာတွေဖြစ်တာလဲ”

“ညီမလေးရယ်...ညက မမ ကိုကြီးကိုစောင့်ရင်း မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိပါတယ်။ မမ လန့်နိုးတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ အဲဒီအကောင် ရောက်နေပြီး သူတို့အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လို့”

“ခင်ဗျားချိန်းလို့လာတာ...ဘာခုမှ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလောက် အရှက်မရှိ၊ မျက်ခွက်ပြောင်တဲ့ မိန်းမ...မမြင့်စူးပေါင်။ ငါသာဆို အဲလိုမိကတည်းက ရှက်ပြီး ထွက်ပြေးပြီ”

“ဒါပေါ့လေ...ပစ္စည်းဥစ္စာမက်တဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်ပြေးနိုင်

မလဲ။ အရှက်မရှိ ကပ်နေရမှာပေါ့။ လင်ငယ်နေတာကလည်း ပေါ်တင်ကြီး။ အိမ်ပေါ်တင်...အိပ်ခန်းထဲတင်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကို နားထောင်ရင်း ဖန်းယွန်းမိရ် အခြေအနေတွေကို ရိပ်စားမိပါသည်။ ဒါ ကြိုတင် ကြံစည်မှု။

“မမ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ညီမလေးရယ်...မမ အအိပ်ဆတ်တာ လည်း ညီမလေး သိသားပဲ။ သူ ကုတင်ပေါ်တက်တာနဲ့ မမ လန့်နိုး သွားတာပါ”

“ဟဲ့...နင်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ မဖွယ်မရာတွေလေ။ မမြင်ဝံ့...မရှုဝံ့”

ဆွဲချက်တွေကလည်း ကောင်းလှပါတိ။

“အဲဒီကောင်ကရော သောက်ခွက်ပြောင်လှချည်လား။ အိမ်သားတွေ ပက်ပင်းမိတယ်ဆိုလည်း ပြေးရမှန်းမသိဘူးလား”

“သူ့ကို ငါတို့ တားထားတာ။ ဒီကောင်မ ဝန်ခံရင် တစ်ခါ တည်း ထည့်လိုက်မလို့”

“ဩ...ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်...ဒီလိုပဲ”

“တောက်”

ဒါကတော့ ဦးစည်သင်္ခါထံမှ တောက်ခေါက်သံ။ ယုံရ အခက်၊ မယုံရအခက်ဆိုပေမယ့် အခန်းထဲမှာ ပက်ပင်းမိထားတယ်

ဆိုတော့လည်း...

သည်စဉ် မထင်မှတ်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ။ လျင်မှလျင်။ အဲဒါကတော့ ပန်းယွန်းမိရ် ရိပ်ခန်း လှုပ်ရှားလိုက်တာ ပါ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလှချိတ်ထားသည့် ကင်ဒီဇားကို ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆွဲပြီး သက်လင်းအိမ်အနားသို့ ဆတ်ခနဲ ကပ်သွားကာ ဖမ်းချုပ် ကျောကို ဓားနှင့်ထောက်ထားလိုက်ခြင်းပါပဲ။

“နင်တို့...ကလိမ်ကကျစ်ညာဏ်တွေကို ဖြည်ပေး...မဖြည် ပေးရင် သူ့ကို ငါ သုတ်မယ်။ ငါတို့ညီအစ်မကို အကွက်ချပြီး ဒုက္ခ ပေးနေတဲ့အုပ်စု။ နင်တို့ မကြည်ဖြူတဲ့ ဒီအိမ်မှာလည်း လုံးဝ မနေပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလိမ်ကကျစ်ကိစ္စကို ပြန်ရှင်းပေး”

“ဟဲ့...ဟဲ့...အို”

“ပန်းယွန်း”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်။ ညီနေခန့်စည်သင်္ခါ အံ့အားကြီးတွေသင့်လို့။

သက်လင်းအိမ်တို့၏မောင်ဆိုသည့်ကောင်ကလည်း သူမတို့ အနားသို့ ပြေးကပ်လာ၏။ ပန်းယွန်းမိရ် သက်လင်းအိမ်၏ကျောကို ဓားနှင့် စပါးလုံးတစ်ထောက်လောက် ဖိလိုက်တော့ မွေးကတည်းက အနစ်နာမခံဖူး၊ အနာမခံဖူးသူမို့ ချစ်သံက ငယ်သံပါလှလှ။

“ကယ်ကြပါဦး...လုပ်ကြပါဦး...ဒီဟာမ ရမ်းနေပြီ”

“အနားဘယ်သူမှ ကပ်မလာနဲ့နော်။ ငါတို့ဘဝက မထူးတော့ ဘူး။ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အပန်းတွေကြားထဲ

မှာ ဒူးထောက်လည်စင်းပြီး အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။ နိုင်ရာကိုင်ရမှာပဲ”

“ပြော...နင်တို့ကိစ္စ နင်တို့ရှင်း”

“သူတို့ ကလိမ်ကကျစ်ကျတာ သိသိကြီးနဲ့ ဦးစည်သင်္ခါ ရှင် ပယံတယ်...ဟုတ်လား။ ကိုယ် လက်ထပ်ထားတဲ့ မယားကို ကျွန်လို ခိုင်း၊ ကျွန်လို နှိပ်စက်တာမျိုး ရှေးရပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာပဲ ရှိမယ် အောက်မေ့တာ...ခုတော့ ရှင်အိမ်မှာ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေကြပါ ရောလား”

“ဟေ့လူတွေ...ရှင်းဆို...ရှင်းလေ”

သူမ ဓားကို နည်းနည်းဖိလိုက်တော့ သက်လင်းအိမ် ငယ်သံ ပါအောင် အော်လေ၏။ သူ့ကျောပြင်ကြီးများကွဲတော့မလား ထင်မိ သည်။ တကယ်လည်း မြည့်နေသည့်ဓားက အင်္ကျီမဲ့ ကျောပြင်ကို သွေးစို့စေပြီလေ။

“ပြော...ပြောလိုက်ကြ...ပြောလိုက်ကြပါတော့ ငါ သေ တော့မယ်”

“မပြောဘူး...ရဲစခန်း ဖုန်းဆက်...ဒီဟာမကို ထောင်ထဲ ပို့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေကြောင့်ပင် ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ လိမ်ဆင်ကြီးမှန်း သိသာစေခဲ့ပြီ။

ပန်းယွန်းမိရဲကတော့ ပွဲကြမ်းဆဲ...

“နင်တို့မောင် အရက်သမား၊ ဘိန်းစားကို ဖမ်းကြိုက်ရအောင် ငါ့အစ်မ ဆတ်စလူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့လို လင်ဆာနေတာ

လည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ ဒီမှာ ဆက်မနေဘူး။ အဖြစ်မှန်သာ ရှင်းပြလိုက်။ မရှင်းပြရင် ဒီကျောပြင်ကြီးကို ငါးခြောက်ခွဲသလို ခွဲထည့်လိုက်မှာပဲ။ ရှင်း...မြန်မြန်ရှင်းကြ”

“အား...အား...အား...ပြောလိုက်ကြပါဟ...ငါ သေတော့ မယ်”

ကျောဆီမှ စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် နာလာသောကြောင့် သက်လင်း အိမ် ဒေါသတွေထွက်၊ ဟစ်အော်နေလျှင် သက်နှင်းအိမ် ဝန်ခံရတော့ သည်။

“သူတို့ကို မုန်းလို့ ကိုဇွန်ကို အကူအညီတောင်းမိတာပါ။ ဒီဟာမတွေ ဒီအိမ်က လွင့်ထွက်သွားရအောင်”

အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံလိုက်ပြီမို့ ပန်းယွန်းမိရဲ သက်လင်းအိမ်ကို တွန်းလွှတ်ပေးလိုက်စဉ် ပန်းနုမေ နေရာမှာပင် မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့ သည်။

အခြေအနေတွေကတော့ ရုတ်ရုတ်သံသံ။ ပန်းယွန်းမိရဲ ထလည်း ဂျပန်ကင်တိုဓားကို လက်မလွှတ်သေး။ ကလေးကျောင်း တက်နေလို့သာ။

“နင့်ဓားကြီး ချထားလိုက်ပါတော့...လာစမ်း...ရှေ့... ဒေါက်တာထူးအောင်ဆီ ဖုန်းဆက်”

ဦးစည်သင်္ခါ သူမိန်းမကို ပြေးပွေ့ပြီး ပန်းယွန်းမိရဲကို အန်ကြားနေ၏။ ညီနေခ ပါဝင်ပြီး အခြေအနေတွေကို စောင့်ကြည့် ဆေးနေရင်းမှ ကူညီနေရသည်။

ဒေါ်သက်ထားခင်တို့အုပ်စုကတော့ အလျှိုအလျှိုနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ပျောက်သွားကြလေ၏။ သက်လင်းအိမ်၏ကျောမှအနာကို ဆေးထည့်ကြမည် ထင်ပါသည်။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကို မျက်စောင်း တခဲခဲ၊ အံတကြိတ်ကြိတ်။ အခြေအနေတွေကတော့ ဓားသွားပေါ်မှ မုန်ညင်းစေ့ပမာ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပန်းယွန်းမိုရ်တို့ညီအစ်မနှင့် ဦးစည်သင်္ခါ၊ ညီနေခ...

မကြာမီ ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ ပန်းနုမေကို စည်သင်္ခါအိပ်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ချီခေါ်သွားရသည်။ ဪ...ဒီလိုတော့လည်း ဂရုစိုက်ဖော်ရသား။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ။ လောကကြီးကို ဘေးမှကြည့်မြင်နေခဲ့ပြီ။

တော်တော်ရှုပ်ထွေးသော လောကကြီးပါတကား။

လောဘတွေ၊ မစ္ဆရိယတွေ၊ ဝန်တိုဖြူစူမှုတွေ...

ဘဝရဲ့အနှစ်သာရဆိုတာ ဘာလဲ...

လူအများက ဘဝရဲ့အနှစ်သာရအဖြစ် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို အာသာငန်းငန်းနှင့် တပ်မက်ရှာဖွေနေကြပေမယ့်...

ပန်းယွန်းမိုရ် တစ်ထိုင်တည်းနှင့် တရားတွေရနေမိပါသည်။

ပူလောင်လှတဲ့ ရေနွေးကန်ထဲမှာ ဆင်းပြီး ရေချိုးနေမိသလိုပါပဲ။

ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနှင့် စီခြယ်ထားသည့်

ရတနာရေပူကန်ကြီးပေါ့။

အခိုးအငွေတွေ တလျှံလျှံ ထွက်နေကြပေမယ့် လူတွေက တပ်မက်ကူးခတ်နေကြတယ်။

အမုန်းရေတွေ ထည့်သွင်းထားသော ရတနာရေပူကန်ကြီး။

တကယ်ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူမတို့၏ အဖေကရော...

ပညာဉာဏ်နည်းလို့ အရက်ရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်ရတယ်။

ကျေးလက်တောရွာတွေအထိ ပေါပေါသောသော ဖောဖောသီသီ ရောင်းချပေးနေတဲ့ အရက်လိုင်စင်၊ အရက်ဆိုင်တွေကြောင့် တစ်ရာနဲ့လည်းမူး၊ နှစ်ရာနဲ့လည်းမူးခွင့်ရနေကြတယ်။

တရားခံက ဘယ်သူလဲ။

မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက်...

မြစိမ်းရောင်စီမံကိန်းတွေနဲ့အတူ အရက်ဆိုင်၊ အရက်လိုင်စင်၊ အရက်ချက်စက်ရုံ စီမံကိန်းတွေလည်း တဖောတသီကြီး ချပေးထားတော့...

ဖေဖေတို့လို အရက်သမားတွေ၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ နင်းပြားတွေ ပေါလာတာ ဘာဆန်းသလဲ။

မိထွေးတော် ဆိုးတယ်ဆိုတာကရော ပညာမတတ်၊ စာမတတ်လို့ ချမ်းသာနိုးနိုး၊ ကြွယ်ဝနိုးနိုးနဲ့ ချဲထိုးတယ်။ နှစ်လုံးထိုးတယ်။

မိစိမံတတ်လို့ ငါတို့ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မနည်းစားနေရပေမယ့် ငါတို့ကို လက်ညှိုးထိုး ရောင်းမစားဘူး။

မြို့က လူယဉ်ကျေး၊ ပညာတတ် မိန်းမကြီးတွေလို မကြားစုံ
မနာသာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် မယုတ်မာဘူး။

ပန်းယွန်းမိုရ်၏ ခေါင်းထဲမှာ အသိဉာဏ်တွေက ဖျတ်ခနဲ...
ဖျတ်ခနဲ။ ဒါဟာ တိုးတက်သောအတွေးအခေါ်လား။ ဆုတ်ယုတ်
သော အတွေးအခေါ်လား။

လူတွေကတော့ ပြောကြမှာပဲ။

မြင့်စေ့ချင်လို့ နတ်ပြည်တင်၊ အဝီစိကို ပြန်ခုန်ချကြတယ်လို့။
တော်ပါပြီ...

ရွှေနန်းတော်ကြီးတမျှ တိုက်ကြီးထဲမှာနေပြီး ရတနာစီခြယ်တဲ့
ရေကန်ကြီးထဲ အမုန်းရေတွေ ကူးခတ်နေမည့်အစား...

ကိုယ့်ရဲ့ကျေးလက်တောရွာလေးမှာပဲ ကောက်စိုက်ရင်း၊
ထင်းခွေရင်း၊ ဟင်းရွက်ချွေးရင်း သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်ကို ပြန်လည်
ထူထောင်မယ်။

မိခင်အုပ်ထိန်းသောခေတ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။

ဖေဖေနဲ့မိမိထွေးက ဦးဆောင်နိုင်သည့်အရည်အချင်းမရှိလျှင်
သူမတို့ ဦးဆောင်ရမှာပေါ့။

ကိုယ့်လက်ထက်မှာ ကိုယ့်အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို အဆင်ပြေ
အောင် ကြိုးပမ်းနိုင်ရမှာပေါ့။

ငါတို့ ဆယ်လမ္ဗန်ငါးတွေလိုပဲ မိုင်ပေါင်းရာချီဝေးတဲ့ ငါတို့
ဇာတိကို ပြန်ကြမယ်။

အချစ်မြစ်ဖျားလေးမှာပဲ ငါတို့ဘဝကို ကူးခပ်ကုန်ဆုံးစေကြ

မယ်။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းကြမယ်။

ပန်းယွန်းမိုရ် အတွေးတွေနှင့် အရွယ်မမျှအောင် လေးနက်
တည်ကြည်နေမိဆဲ စည်သင်္ခါ သူ့အခန်းထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြန်
ထွက်လာ၏။

အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေကြသည့် ပန်းယွန်းနှင့်ညီနေအေး...

“ပန်းနုမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမခံပါ
နဲ့။ အလုပ်တွေလည်း မလုပ်ပါနဲ့တဲ့”

“ဦးလေး...အိမ်အကူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လောက်
ထပ်ငှားပေါ့။ မမနဲ့ကျွန်မက”

“အင်းလေ...မမက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့
အိမ်အကူ ထပ်ငှားပေါ့”

“ဘာ”

“ဦးလေးအိမ်မှာ မမ အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်နေရတာ ဟိုလူ
တွေ ပညာပြနေတာတွေ မသိတာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
တာလား”

“မင်းကရော”

“ကျွန်မကလည်း သူတို့ရဲ့ အရပ်တစ်ရှုပ်ပဲလေ။ ဦးနေဦးနဲ့
တွန်းပို့ချင်လို့ ကားမောင်းသင်ခိုင်းမှုနဲ့ ခုမှသိတော့တယ်။ ကား
မောင်းတတ်သွားတော့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းမလို့နေမှာပေါ့”

စည်သင်္ခါ တော်တော်နောင်ဘရသွားသည်။ သူ ဒီလိုအစီမံ
ပေါ် လျစ်လျူရှုထားမိခဲ့ပါလား။ သူ တာဝန်မကျေခဲ့ပါလား။

“ဆောရီး...ငါ မင်းတို့ကို ဂရုစိုက်ပါ့မယ်။ အလုပ်ကိုချည်း အာရုံမစိုက်တော့ဘူး”

အခြေအနေတွေ ကောင်းသယောင်ရှိပြီမို့ ညီနေခ ယန်းယွန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

“ကိုယ် ပြန်လိုက်ဦးမယ်...ညကျမျှ ဂိုက်လာရင်း တွေ့ကြမယ်”

“ကျွန်မ နားလိုက်ဦးမယ်။ မနေ့ကနဲ့ဒီနေ့ (၂)ရက်ဆက်တိုက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာတွေနဲ့ချည်း ကြုံခဲ့ရလို့ပါ”

“ဪ...အေးလေ...ကိုယ် ဖုန်းဆက်လို့တော့ ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်...အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးညီ”

“ကိုယ်က တင်ရမှာပါ။ မင်းကို စိုးရိမ်ပူပန်ရလွန်းလို့ ကိုယ့်ရဲ့ ချည်နဲ့နေတဲ့စိတ်တွေ၊ ခြေထောက်တွေ ပြန်ပြီးနာလန်ထူလာရတယ်။ အိုကေ...နောက်နေ့ တွေ့မယ်”

သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူနမ်းရှိုက်ပြီး သူ ထွက်သွားပုံက ကိုရီးယားဆန်ဆန်လား၊ အမေရိကန်ဆန်ဆန်လား။

ပန်းယွန်းမိုရ် ဘာကိုမှ တွေးမနေချင်တော့ပါ။

အခန်း (၂၂)

ဦးနေဦးက ပန်းယွန်းကို ချစ်သူချင်း ခိုးပြေးကြသလို ဖန်တီးပြောဆိုပြီး သက်လင်းအိမ်ညီအစ်မက မတရားသက်သေလိုက်ပေးကြသည်။

အမှုက အမှန်ဖြစ်အောင် မနည်းဆွဲထုတ်ရ၏။ နောက်ဆုံး ဦးနေဦးက ငွေပေးပြီးတော့ ကျေအေးလက်မှတ် လိုချင်သော်လည်း ပန်းယွန်းမိုရ် လုံးဝ လက်မခံ။

အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်တိုးလှျိုးလာခဲ့ပြီမို့ နောက်ဆုံး ကျေအေးလက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်သော်လည်း ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ လက်မခံ။ သူမအတွက် ဘာရားစရိတ်တွေ၊ ရှေ့နေခတွေ ပေးချေသူကတော့ ညီနေခ။

ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတလွဲမို့ အားနာမိပေမယ့် ပန်းယွန်းမိုရ်
လျော်ကြေးစားသည်ဟူသည့် အပြောကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။

အမှုက (၆)လလောက် ကြာသွားသည့်အတွင်း မမပန်းနုမေ
၏မိုက်ကလည်း တော်တော်ပုလာခဲ့သည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆွေပြန်ကြဖို့ စိတ်ကူးထား၊ တိုင်ပင်
ထားကြပေမယ့် လောလောဆယ် မိုက်ရှူးရဲဆန်လို့မရ။ သူရဲကောင်း
ဆန်လို့မရ။

မမ မွေးလာမည့် ကလေးလေးခမျာ ကြားထဲမှ မြေစာပင်ဖြစ်
ကာ တောမှာ လူတန်းမစေ၊ သူတန်းမစေ နေရမှာလား။

ပန်းယွန်းမိုရ် သည်အိမ်၊ သည်ရန်ကုန်ကို တော်တော်စိတ်ကုန်
နေပါပြီ။ နွေရောက်ပြီမို့ ရာသီကတော့ ဆယ်နွေကဲအောင်ပူနေ၏။

ပန်းနုမေ အိမ်မှာအလုပ်တွေ မလုပ်ရတော့တာတော့ အရူးထဲ
မှ အမြတ်။

ပန်းယွန်းလည်း ကားကောင်းကောင်းမှောင်းတတ်ပြီမို့ အိမ်မှာ
ဒရိုင်ဘာ။ နှင်းဆွတ်မိုးရဲ့ဒရိုင်ဘာတင်မက အားလုံးပင် လိုသလို
ဆွဲခိုင်းနေကြသည့် ဒရိုင်ဘာ။

ကလေးတွေ ကျောင်းပိတ်သွားပြီမို့ ပန်းယွန်းမိုရ် အလုပ်အား
သွားပါသည်။ ညီနေခန့် ငွေလရောင်တို့အိမ်သို့ သွားစရာမလို
တော့။

ကျောင်းလည်းဆက်မတက်ဖြစ်။ သည်လိုပဲ အဝေးသင်ပဲယူ
ပါတော့မည်။ ဝ၊မရှိဘဲ ဗီမလုပ်ချင်။ သူများနှာခေါင်းပေါက်နှင့်

လည်း အသက်မရှူချင်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ပြီး ရန်သူတွေကို ရင်ဆိုင်
နေရသည့်အဖြစ်။

ရန်ကြွင်းရန်ငုတ်ကတော့ မစင်။ အမုန်းတွေက တစ်ရစ်ပြီး
တစ်ရစ်။

ဦးနေဦးက အိမ်မှာ ဝင်ခါထွက်ခါ။

ကိုဇင်ဆိုသည့်ကောင်ကလည်း စည်သင်္ခါမရှိသည်နှင့် ဝင်မြဲ
ထွက်မြဲ။

တကယ့်ကို စိတ်ကုန်စရာကောင်းသည့်အိမ်။

“ဒီတစ်ခါ တစ်ခုခုဆိုရင်တော့ တောပဲပြန်ကြပါဖို့ မမရယ်။
ညီမလေး တော်တော်စိတ်ကုန်နေပါပြီ”

“အေးလေ...ငါတို့လည်း ပေါ်စေလိုလို့ ကြောင်ရှပ်ထိုး၊ ဆေး
အတွက် လေးနေကြရပြီ။ နေရတာမပျော်ပါဘူးဟာ”

စည်သင်္ခါဟာ ပန်းနုမေကို သည်အသိုင်းအဝိုင်းကြား ပွဲထုတ်
တာလည်းမဟုတ်။ သည်လိုပဲ လူမသိ၊ သူမသိ မယား။
ကျေးမယား၊ ကျွန်မယား။

ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုဆုံးရမန်းမသိပေမယ့် ပန်းယွန်းမိုရ်
မမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်သည်။

သည်နေ့လည်း ခြံထဲဆင်းပြီး မမကို လမ်းလျှောက်ပေးသည်။
နှင်းဆွတ်မိုးလေးကလည်း သူမတို့နှင့်အတူ လိုက်လျှောက်သည်။

ကလေးကို သူတို့သွေးထိုးထားပေမယ့် ပန်းယွန်းက ဖြေပေး

တတ်သည်။

“မမဗိုက်ကြီးက ဖေဖေနဲ့ရတာဆို...မမပန်းနုက ဖေဖေ
နောက်မိန်းမဆို...မီးကို သတ်ပစ်မှာဆို”

ကလေးကို သပ်လျှိုထားကြသည့် လူများအား ပန်းယွန်းမိုရ်
စိတ်ကုန်ပါသည်။ ဖြေဆေးတော့ ပေးရတာပေါ့။

“မီးကို ဒီလောက်ချစ်နေကြတာ ဘာလို့ သတ်ရမှာလဲ။ မီး
မောင်လေး မလိုချင်ဘူးလား။ မီးမီးဖို့ အဖော်ရအောင် မမပန်းနုက
မွေးပေးခဲ့မှာ။ ပြီးရင် မမတို့က တောကိုပြန်ကြမှာ”

“မောင်လေးကို ထားခဲ့မှာလား”

“ထားခဲ့မယ်...မီးမီးဖို့ အဖော်ရအောင် မွေးပေးခဲ့တာ။
ပြီးရင် တောပြန်မယ်။ ဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့နေရတာ တစ်နေ့မှ စိတ်
မပျော်ဘူး”

“ပျော်အောင် မီးတို့နဲ့ ကစားလေ”

“ကစားတယ်ဆိုတာ ကလေးတွေရဲ့အလုပ်။ မမက လူကြီး
ဖြစ်နေပြီ။ ကစားတဲ့အရွယ်မကတော့ဘူး။ မမ တောမှာပဲ ပျော်
တယ်”

“တောမှာ ဘာတွေက ပျော်စရာကောင်းတာလဲဟင်”

“လူတိုင်းတော့ ပျော်တတ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ မမကတော့
တောမှာ လတ်ဆတ်တဲ့ လေကို ရှူပြီး လတ်ဆတ်တဲ့ အသီးအရွက်
တွေ ခူး၊ ကိုယ်တိုင် စိုက်၊ ကိုယ်တိုင် စား၊ စမ်းချောင်းထဲမှာ
ငါးဆင်းဖမ်း၊ ရေချိုး၊ တောထဲမှာ ဟင်းရွက်သွားချိုး...ပဒဝ်စာ

တူး”

“မီးမီးလည်း လိုက်ချင်လိုက်တာ”

“မလိုက်နဲ့...တောက ဖုန်ထူတယ်။ ခြင်ကိုက်တယ်။
လျှပ်စစ်မီး မရှိဘူး။ ဆိုလာပဲ ရှိတယ်။ လရောင်ကို မြင်ရတယ်။
ကောက်ရိုးပုံမှာ ကျွမ်းထိုးပြီး ကစားလို့ပဲရတယ်။ မြို့မှာလို ကစား
ကွင်းတွေ မရှိဘူး”

“မီးမီး လိုက်ချင်လိုက်တာ။ မမတို့ပြန်ရင် မီးမီးကိုခေါ်”

သူတို့က သွေးကွဲအောင် သပ်လျှိုထားပေမယ့် ကလေးက
လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ပန်းယွန်းမိုရ်ပြောသော တောပုံပြင်ကို
နှစ်သက်ချစ်မက်နေတော့သည်။

ကလေးက သူမတို့ညီအစ်မအနားမှ မခွာ။ ပန်းယွန်းမိုရ်က
လည်း ကလေးအတွက် ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်ပြ၊ ငါးရာငါးဆယ်စာတ်ရုပ်ပြ
တွေ၊ စာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ရုပ်ပြတွေ ဝယ်ပေးပြီး ဖတ်ပြ၊ ရှင်းပြသည်
မို့ ဟဖြည်းဖြည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့လာခဲ့သည်။

အိမ်မှာ (၂)စုကွဲ၊ (၂)ဖွဲ့ကွဲလို့။

ဒေါ်သက်ထားခင်နှင့်သက်လင်းအိမ်တို့ ညီအစ်မကတစ်ဖွဲ့၊
ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မနှင့် နှင်းဆွတ်မိုးက တစ်ဖွဲ့၊ စည်သင်္ခါကတော့
တစ်ကိုယ်တော်။

ဟို (၃)ယောက်ကလည်း ပန်းနုမေတို့ညီအစ်မကို ရန်စောင့်
လို့။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အစေးမကပ်ကြ။

ပန်းယွန်းမိုရ် မမအတွက် လုံးဝ စိတ်မချ။ ကိုယ်ဝန်နှင့်

၂၂၀

 ကြယ်စင်ပျံ့မေ

သိပ်လူနေသည့် မမပန်းနုကို သူတို့ကလည်း ကြည့်မရ။

ဘာပဲပြောပြော စည်သင်္ခါက အရင်ထက်စာရင် နည်းနည်း
ဂရုစိုက်လာပြီကိုး။

ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် ဘယ်လိုဆွေးနွေးရမှာလဲ။ သည်ပုံစံ၊
သည်အမျိုးတွေနှင့်ဆိုလျှင်တော့ အနှစ် (၁၀၀) ပြည့်တောင် သူတို့
အုပ်စု (၂)စုဟာ အဆင်ပြေမည်မထင်။

အပန်းတစ်ရပ်...အချစ်ပြစ်ကူး

၂၂၁

အခန်း (၂၃)

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအရ ပင်လယ်လေရှူရမယ်။ ပင်လယ်
ရေချိုးရမယ်...ပန်းမိုရ်”

ညီနေခန့်ပန်းယွန်းမိုရ် ဖုန်းအဆက်အသွယ်တော့ အမြဲရှိ
သည်။ တစ်နေ့ (၁၀)ခါလောက် အကြောင်းရှာပြီး ဆက်တတ်သဖြင့်
ပန်းယွန်း စိတ်ညစ်ရသည်။

သူမက မည်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် မတွယ်ချင်။ ကိုယ့်အပေါ်
ကောင်းခဲ့သူမို့ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောရတာပဲ။

သူမ၏ မထုံတတ်သေး၊ အနုစက်စက် အမူအရာကို ညီနေခ
ကတော့ အမြဲဝေဖန်မြဲ။

“ပန်းမိုရ် ကြည့်ရတာ စက်ရုပ်လားမသိဘူး။ လူသားမဆန်
ဘူး”

ယခုလည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေကြတုန်း နှင်းဆွတ်မိုးလေးကလည်း အနားမှာ ဝင်ပြီး ဆွေးနွေးနေတုန်း သူ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာခြင်းပါပေ။

“ကောင်းတာပေါ့...ချိုးပေါ့...ရှူပေါ့”

“အဲဒါ ငွေလရောင်တို့ကလေးအဖွဲ့ကလည်း လိုက်မတဲ့”

“ကလေးတွေ...ဦးညီတစ်ယောက်တည်း နိုင်လို့လား”

“မနိုင်လို့ ပန်းမိုရ်ကို ခေါ်မလို့...သူ့မိဘတွေက မအားကြ တူးလေ။ နှင်းဆွတ်မိုးရော လိုက်မလား”

ပန်းယွန်းမိုရ်က စကားပြောလျှင် စပီကာဖွင့်ပြီး ပြောတတ် တာမို့ နှင်းဆွတ်မိုးလည်း ကြားတာပင်။

“ဟင်...ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဦးညီ...ဘယ်သွားကြမှာလဲ။

မီးလည်းလိုက်မယ်...ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ”

“လရောင်နဲ့နေသက်ထွန်းပေါ့။ ယမင်းတော့ သူ့အိမ်က မထည့်ဘူး။ ညည်းရောလိုက်မှာလား”

“လိုက်မယ်...ဦးညီ၊ မီးလည်း လိုက်မယ်”

“ငါတို့က ဘယ်ကိုသွားမှာမို့”

“ဘယ်သွားသွားလိုက်မယ်...မီး ပျင်းနေတာ။ ကျောင်းပိတ် ရက်ကြီး...ပျင်းတယ်”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရပြီး နှင်းဆွတ်မိုး ပျော်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်နေလေ၏။

“ညည်းမမကို ပြော...သူ လိုက်ထိန်းပေးမှ ငါ ညည်းတို့ကို

ခေါ်မှာ”

“ဟေး...ပျော်တယ်...ပျော်တယ်...မမ လိုက်နော်။

လိုက်မှ ဦးညီက ခေါ်မှာတဲ့”

ညီနေခ အညှာကိုင်လိုက်ပေမယ့် မရ။

“ကျွန်မ...မမပန်းနုကို ထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချဘူး။ ဟိုအဖွဲ့က

စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး”

“သူပါခေါ်ခဲ့”

“ဟင်...”

ဒီလူကြီး ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လား။ ပင်လယ်လေရှူချင်တာ နှင့် ကလေးတွေခေါ်၊ ဗိုက်ကြီးသည်ပါခေါ်။

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်သွားကြမှာလေ...ကားမောင်းဖို့ အောင်နှီး ပါမယ်။ ပန်းမိုရ်လည်း ကားမောင်းကျင့်ရတာပေါ့။ လိုင်စင်လုပ် ပေးထားပြီလေ။ မမောင်းချင်ဘူးလား”

ကားမောင်းတတ်ခါစလူကို ကားမောင်းဖို့ဆွယ်တော့ သူ့ စိတ်ပါချင်သလိုလို့။

“ဦးညီ...စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ဘာလဲ...ကလေးတွေ၊ ခွေးတွေ၊ ဗိုက်ကြီးသည်တွေပါ အကုန်လျှောက်ခေါ်လို့လား။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့...ပန်းမိုရ်ရယ်၊ ဘဝအမောတွေကို ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေးပစ်စမ်းပါ”

“ဘယ်သူမောလို့လဲ...ဦးညီလား”

“ငါက ဘာကိစ္စမောရမှာလဲ။ ပန်းမိုရ် မောနေတာ။ ဖြင့်ရ

တာ စိတ်မချမ်းသာလို့...ကဲ... ပဲများမနေနဲ့... လိုက်ခို...
ကလီကမာစိတ်လည်း မမွေးဘူးနော်။ ကလေးတွေရော...ခွေးတွေ
ရော...အကုန်ခေါ်မှာ... ပစ်ကနစ်ပေါ့”

“ဘယ်လဲ”

“ချောင်းသာပဲပေါ့ဗျာ...ငပလီက ဝေးတယ်။ ကလေးတွေ
နဲ့”

“လူကြီးတွေလည်း မပါဘဲနဲ့”

“ဟောဗျာ... (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီးရင် လူကြီးလေ။ ခိုးရာ
တောင် တစ်ခါလိုက်ပြီးလို့ ကျွန်တော်မျိုး လိုက်ကယ်ထားရပါရော
လား။ ကိုယ်ကလည်း လူကြီးပါ”

ပန်းယွန်းမိုရ် မမပန်းနုကို မေးရတိုင်ပင်ရဦးမည်မို့ သူ့ကို
ချက်ချင်း အကြောင်းမပြန်လိုက်ပါချေ။

အခန်း (၂၄)

“ဒယ်ဒီလည်း လိုက်မယ်”

“ဝေး...ဟေး...ဟေး”

အဲဒါမှ ဒုက္ခလှလှ တွေ့တော့တာ။ စည်သင်္ခါက သူပါလိုက်
မည်ဆိုတော့ ပန်းယွန်းမိုရ် စိတ်ရှုပ်ရသည်။

“ငါ့ကားနဲ့ငါ လိုက်မှာပါ။ ငါနဲ့ပန်းနု၊ သမီး (၃)ယောက်
ပေါ့။ ညည်းဘာသာ ဟိုဘက်ကား...သွားမောင်း”

“သူစီစဉ်တဲ့ခရီး သူမေးဦးမယ့်နဲ့”

“အောင်မယ်...ငါက သူခေါ်မှ လိုက်ရမှာလား။ ကိုယ့်ကား
နဲ့ကိုယ်သွားမှာ”

သမီးက နှုတ်ခမ်းစု၊ ခြေဆောင့်ပြီး ဆန္ဒပြ၏။

“ဒယ်ဒီပါတော့ ရှုပ်တာပေါ့။ ဘာလိုက်လုပ်မလို့လဲ... ဒယ်ဒီ ကားလည်း မစီးချင်ပါဘူး။ လရောင်တို့... နေထက်ထွန်းတို့နဲ့ သွားမှာ။ ဒယ်ဒီ... မလိုက်နဲ့”

“သူတို့ကပဲ ဖအေကို အာခံလို့... ဟင်း... ငါက အလုပ်တွေ ပစ်ပြီး အဖော်ကောင်းတုန်း လိုက်ချင်တာပါ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပြောနေကြတာမို့ ဆတ်စလူးညီအစ်မလည်း ကြားသွားပေပြီ။

“ဟင်း... ကိုကို... သက်တို့ညီအစ်မလည်း လိုက်မယ်”
ပန်းယွန်းမိရ်၊ ပန်းနုမေကို လက်ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ ရင်း...

“ကဲ... ကိုယ့်ဆေးကိုယ်ဖော်ပေတော့ ဆရာကြီးရေ”
သူမတို့ (၃)ယောက် ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲသို့သာ ဝင်လာခဲ့ကြ ပါသည်။

* * *

ကားနှစ်စီးနှင့် ချောင်းသာခရီးက ဘာတွေဖြစ်လာမည်တော့ မသိ။

ရှေ့ကားမှာ ညီနေခ၊ ပန်းယွန်းမိရ်နှင့် ကလေး (၃)ယောက်။
နောက်ကားမောင်းမည့် အောင်မိုး။

“ပန်းမိရ်... ကားမောင်းချင်လို့ လိုက်တာနော်။ မြို့ထွက်တာနဲ့ ပန်းမိရ် မောင်းမယ်”

“အေးပါ... ကိုယ် အနားကကူမယ်။ စောင့်ရှောက်မယ်။ အောင်မိုး နောက်ဘက်မှာ ကလေးထိန်းရမယ်”

ညီနေခ ခွဲတမ်းချတော့ အောင်မိုး ရဲ့မဲ့နေ၏။

“ဆရာရယ်... ကလေးတွေတော့ မထိန်းပါရစေနဲ့။ အဲဒီဟာ လေးတွေက မျောက်ထက်ဆိုးတယ်”

“မရဘူး... ကားမမောင်းတဲ့အခါ နောက်ဘက်မှာ ကလေး ထိန်း...”

နောက်ကားမှာတော့ စည်သင်္ခါ၊ ပန်းနုမေနှင့် ဟိုညီအစ်မ (၂)ယောက်။

မမပန်းနုကို ပန်းယွန်း သနားလိုက်တာ။ အပျော်ခရီးဟာ ဘယ်လိုပျော်နိုင်တော့မှာလဲ။ ခြင်္သေ့မ၊ ကျားမတွေနှင့်အတူ ခရီး သွားနေရတာ။

တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ခေါ်ထုတ်ရမှာပဲ။ ပန်းယွန်း စည်သင်္ခါ ကို အမြင်ကပ်ပါသည်။ သူလည်း မြတ်နိုးတာမဟုတ်ဘဲနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လိုသလိုပဲ အသုံးချသူ။

ပန်းယွန်းတို့ရှေ့ကားမှာတော့ စိုပြည်နေလိုက်တာ။ ကလေး (၃)ယောက်ကလည်း မျောက်ကလေးတွေကို ဖမ်းထည့်ထားသလို ပါပဲ။ အောင်မိုးမှာ ကောင်းကော့နဲ့ရဲ့မဲ့နေရ၏။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ၊ ကြည်ကြည် စင်စင်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကားမောင်းရင်း စကားမမြည်တွေ ပြောလို့။

သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ။ ရင်ဘတ်မိတ်ကြီး။
အရွယ်မတူပေမယ့် ရွယ်တူလိုပါပဲ ခံစားမိသည်။

သူက ကားမောင်းတာ လက်တွေ့သင်ကြားပြသ၊ ပန်းယွန်းက
လက်တွေ့မောင်း။

သူမ ရင်ထဲခံစားနေရတာ ရင်ဖွင့်ဖြစ်သည်။

“သိလား...ဦးညီ...ဇယားကုန်းတွေ သိပ်ပြီးလူလည်ကျတာ
ပဲ။ အရမ်းမုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟေ...ဘယ်သူပြောတာလဲ...ငါလား”

“ဦးစည်သင်္ခါပေါ့...မမ သနားပါတယ်။ တောထဲက
တောသူမမို့ တော်ဝင်ပန်း မဟုတ်ဘူးထင်လည်း ဖြေလျှော့ပေးလိုက်
တော့လေ။ ခုတော့ လက်ဆုပ်လည်း မဖြည့်ချင်ဘူး။ တန်ဖိုးလည်း
မထားဘူး”

“သူများလင်မယားကြား ဝင်ပါမနေစမ်းပါနဲ့ ပန်းမိုရ်ရယ်။
ကြားသုံးကြား မဝင်ကောင်းဘူးတဲ့...မကြားဖူးဘူးလား”

“ဘာတွေလဲ”

“လင်မယားကြား၊ သားအမိကြား၊ မောင်နှမကြား
ဘယ်ကြားမှ မဝင်နဲ့။ လူတို့မှာ အပြင်ပန်းက သံယောဇဉ်မရှိဘူး
ထင်ရပေမယ့် မမြင်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်ထူထည်တွေ”

“တော်စမ်းပါ ဦးညီရာ...သူပြောခါမှ ပိုဆိုးနေ။ ရှေ့နေငှား
မှ ထောင်လုံးလုံးကျဖြစ်နေပြီ”

“ဪ...ကိုယ်က သမာသမတ်ကျကျ ပြောပြတာပါ။

ပန်းယွန်း မသိနိုင်တဲ့အရာတွေ ဝင်မပါပါနဲ့ကွာ”

“အမြင်မတော်လွန်းလို့...မမအစား ရင်နာလွန်းလို့ပါ။
ခုလည်း ချောင်းသာခရီးလေး ထွက်လာတာ ပျော်ရမလား
မှတ်တယ်...ကြည့်လေ...သူ့ရဲ့ အရင်ဘဝက ခယ်မတွေနဲ့ တစ်လှေ
တည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်း သွားနေရတဲ့အဖြစ်”

“ကဲပါကွာ...အကုသိုလ်တွေ ပွားမနေစမ်းပါနဲ့။ ကားပဲ
ကောင်းကောင်းမောင်းတော်မူပါ”

“မောင်းနေတာပဲလေ”

မိုင်ပေါင်း (၂၀၀) နီးပါးခရီးကို အားပါးတရ မောင်းနေရပေ
မယ့် နောက်ကားမှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် လိုက်ပါနေရသည့် မမ
အတွက် ပန်းယွန်း ပျော်ရတာပင် မျိုလို့မကျပါပေ။

အခန်း (၂၅)

လူက စုစုပေါင်း (၁၀) ယောက်။ ဘန်ဂလိုက တစ်ခုတည်း ရသည်။ သည်အချိန်ဟာ လူအလားများသည့်ရာသီမို့ ဘန်ဂလိုတစ်ခု ရတာပဲ ကံကောင်း။

“ရွှေစက်တော်၊ ကျွန်တို့ထီးရိုးက အခန်းတွေထက်တော့ သာပါသေးတယ်ကွာ...အဲဒါဆို အခန်းတစ်ခုတည်း လူတွေ တန်းစီ ပြီး ဝင်အိပ်ရတာ”

“ခုက ကျယ်ပါသေးတယ်။ အတွင်းခန်းကလည်း ကျယ် တယ်။ အပြင်ဝန်တာကလည်း ကျယ်တယ်”

“ဝန်တာမှာ အိပ်လို့ကတော့ သေသွားမှာပေါ့။ လေတိုက် ကြီးထဲ”

“အပေါ်ပဲတိုက်တာပါကွာ...အောက်ဘက်က အကာရှိပါ တယ်။ အခန်းထဲ တန်းစီဝင်အိပ်လို့မှ မရတာ”

အောင်မိုးက လျင်မြန်စွာပင် သည်အဖွဲ့ကမှ နုတ်ထွက်လေ၏။

“ဆရာ...ကျွန်တော် တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ သွားတည်း မယ်။ ဆရာတို့အဖွဲ့ နည်းနည်းချောင်သွားတာပေါ့”

“အဲဒါလည်း (၉)ယောက် ကျန်သေးတာပဲ”

နားနားနေနေ မောင်းလာကြသည်မို့ သူတို့ရောက်ချိန်ဟာ ညနေစောင်းနေပါပြီ။ ပင်လယ်ထဲဆင်းဖို့ အချိန်အတော်ပါပဲ။

“ကဲ...မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကလေးတွေ အတွင်းဘက်က အိပ်၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေက အပြင်ဝန်တာမှာ လရောင်နဲ့ ပင်လယ်ကို ဘီယာနဲ့မြည်းရင်း မအိပ်မနေ အသက်ရှည်လုပ်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ်...ကဲ...နေရာယူကြ။ ပြီးရင် ပင်လယ်ထဲ ဆင်းမယ်”

“ဝေးဟေး...ဟေး”

ဘန်ဂလိုမှာ ခေတ္တနားပြီးကြသည်နှင့် ပင်လယ်ထဲဆင်းဖို့ ပြင်ကြသည်။

“ယောက်ျားတွေ အပြင်ထွက်...အဝတ်လဲမလို့”

သက်လင်းအိမ်၊ သက်နှင်းအိမ်ရဲ့ မူနဲ့သံ။ ပန်းနုမေကတော့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်မို့ ရေထဲမဆင်းပါတဲ့။

ပန်းယွန်းမိုရ်ကလည်း ရေကူးဝတ်စုံ မဝတ်ပါ။ ဝတ်စုံပြည့် နှင့်။

ပန်းမိုရ်လည်း ရေထဲမဆင်းဘူး။ ကြောက်တယ်...ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံး ချောင်းကလေးလောက်သာ မြင်ဖူးခဲ့တာမို့ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီးကို ကြောက်ပါသည်။

သမုဒ္ဒရာကို ယုန်ထောက်လို့ မမီသလိုပါပဲ။

သို့သော် ကျန်လူများက အတင်းတောင်းဆိုကြသည်။

“ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ဝါးတစ်ရိုက်၊ နှစ်ရိုက်ထိ တိမ်ပါ တယ်။ ကလေးတွေပါတယ်လေ...ပန်းမိုရ်တို့ လိုက်ကြည့်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ ရေစပ်ဆင်းလည်း ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘောင်းဘီဝတ်ရမှာနော်။ လုံချည်နဲ့ဆို လှိုင်းရိုက် လို့ ကျွတ်ထွက်မှာပဲ။ အကုန် မမြင်ဝံ့ပါပြီတကားတွေ ဖြစ်နေရဦး မယ်”

နောက်ဆုံး ပန်းယွန်းမိုရ်က ဘောင်ဘီရည်၊ ပန်းနုမေက ဘောင်းဘီခူးကျ ဝတ်ရသည်။ ဗိုက်က (၆)လမို့ တအားတော့မပူ သေး။

အားလုံးပင် ဘန်ဂလိုပိတ်ခဲ့ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းခဲ့ ကြသည်။ ကလေး (၃)ယောက်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး။ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားပြီး သောင်ပြင်ကို ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းတော့မတတ်။

ဘောကွင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ကွင်း ပြေးဆွဲပြီး ပင်လယ် ထဲ ခုန်ပေါက်ဆင်းနေလိုက်ကြတာ အကြောက်အလန့်မရှိ။

လူကြီးများက အနားသွားတော့လည်း အော်ထုတ်ကြ၏။ အနားမလှမ်းမကမ်းမှသာ စောင့်ကြည့်နေရလေတာ။

စည်သင်္ခါကတော့ သက်လင်းအိမ်နှင့်သက်နှင်းအိမ် ဆွဲခေါ် သွားရာနောက်သို့ ပါသွားရင်း ပန်းနုမေကို တကြော်ကြော် တာဝန် ပေးလျက်။

“ပန်းနုရေ...သမီးကို ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ရေကူးဝတ်စုံ အရောင်တောက်တောက်တွေနှင့် လှပဖွေးနုနေ သော မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ရေကူးဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသော စည်သင်္ခါတို့၏အသွင်က ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင် လာရိုက်နေသည့်နှယ်။

ပန်းနုမေ သူမ၏ယောက်ျား တစ်ဝမ်းကွဲကို ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိတာ။

ယောက်ျားတစ်ဝမ်းကွဲ။

အဟင်း...သူများလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပုံပြီးချစ်ဟန်မတူ သည့် ကိုကြီးဟာ သူမရဲ့ယောက်ျား တစ်ဝမ်းကွဲပေါ့။

ကိုယ်ခန္ဓာချင်းပေါင်းနေကြပေမယ့် သူ့စိတ်က ရာနှုန်းပြည့် ကိုယ့်ထံမှာမရှိ။

ကြည့်ပါလား။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ဇနီးသည်ကိုထားပြီး ခယ်မ အဟောင်းနှစ်ယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေလိုက်တာ။

မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ပင် ပန်းနုမေ ကလေးတွေကို စောင့် ရှောက်နေရသည်။

ပန်းယွန်းမိုရ်နှင့်ညီနေခက တစ်တွဲ၊ ပန်းမိုရ် မတွဲချင်လည်း သူက လိုက်ကပ်နေတာ။

ရေစိုသဖြင့် ပန်းပုသူဇာလေးလို၊ မယ်စကြာဇာလေးလို

ကိုယ်ဟန်ကျော့ရှင်း၊ အဆီပို၊ အသားပိုမရှိသည့် သူမကလည်း လှမှလှ။

ဘောကွင်းစီးနေသည့် သူမအနားမှာ ညီနေခက မခွာ။

“ကလေးတွေ သွားကြည့်...ပန်းမိုရ်...ဘောစီးမလို့”

“ကိုယ်လည်း စီးချင်လို့ပေါ့”

“စီးချင်...ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ကွင်းသွားယူပါလား”

“ပိုက်ဆံအပိုကုန်လို့ကွာ...အတူစီးကြမယ်”

သူမ၏ ဘောကွင်းမှာ တွယ်စီးရင်း ဣန္ဒြေကြီးသည့်

ရွှေစီးကွက်ကြီးလည်း ဖျာန်တွေလျှောလို့။

“ချစ်လိုက်တာ ကလေးရယ်...အရမ်းချစ်တာပဲ”

“ရေထဲလာပြီး ရည်းစားစကားပြောနေတယ်”

“ပင်လယ်ကြီးကို သက်သေထားတာပါ”

“ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်လိုက်တာပေါ့လေ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ မျောက် (၃)ကောင်ကို အနစ်နာခံပြီး ခေါ်လာတာ ပန်းမိုရ်ကို ချစ်လို့”

“ဦးညိုကို ပန်းမိုရ်တို့ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲတယ်၊ ဘယ်လောက် အောက်တန်းကျတယ်ဆိုတာ ပြဦးမယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့...ဦးစည်သင်္ခါကိုပဲ ကြည့်၊ မမကို တောသူမလေး၊ ချောချောလှလှ၊ ရိုးရိုး၊ သန့်သန့်စင်စင်လေးမို့ ချစ်သယောင်ယောင် ရှိခဲ့တယ်။ ဟော...လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျ ဖေဖေ ယစ်ထုပ်

ကြီးရယ်၊ မိထွေးတော် လူ့အန္တရာယ် မြင်သွားတဲ့အခါ တဲလေးနဲ့နေတဲ့ အသွင်အပြင်ကို မြင်သွားတဲ့အခါ ကြည့်လေ...မမကို လူမသိသူမသိဘဲ ပေါင်းသင်းတယ်။ ကျွန်လိုခိုင်းတယ်။ အရေးမစိုက်ဘူး။ သူတို့စိတ်တွေက အမုန်းတစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တက်ပြီး အံ့ချစ်က တော့ မြစ်ရဲ့အဖျားအနားလောက်ပဲ”

ခံစားချက်တွေကြောင့် ပင်လယ်ရေနှင့်အတူ ပန်းယွန်းမိုရ်၏ မျက်ရည်တွေ ရောပြီးစီးကျလာကြတော့ ညီနေခ သက်ပြင်းချရပြီး သူမ၏ပခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ယောက်ျားချင်း မတူပါဘူး... ပန်းရယ်၊ ကိုယ်က မိတ်ဆတ်ခိုင်ကျည်တဲ့ ယောက်ျားပါ။ သူလို ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဘောကွင်းလေးနားမှာ ချစ်စကားတွေ ဆိုရ၊ ကတိအထပ်ထပ်တွေ ပေးခဲ့ပေမယ့် ပန်းယွန်းမိုရ်သည် ကိုယ့်အစ်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်။

မချစ်ရဲပါဘူးရှင်...

* * *

ပန်းနုမေ...

မှန်တဲ့မှာပေါ်နေသော သူမ၏ရုပ်သွင်ကို ငေးကြည့်လိုက်တော့ လောကဓံကို ကြုံကြုံခံနိုင်ခဲ့သည့် တောသူမလေးတစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

နေရောင်အောက်မှာ ရဲဝံ့ရှင်သန်ခဲ့သည့် တောသဇင်ခက်လေး
ဟာ မြို့က အလှမွေးပန်းခြံထဲမှာ ညှိုးလျော်နွမ်းပျော့ခဲ့ပြီလား။
တောရည်တောသွေးတွေ ပျောက်ပြီး အလှကြီးလှနေသည့်
အလှဆုံး ဗိုက်ကြီးသည်လေးပါပဲ။
အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာတဲ့။
သို့သော် ပန်းနုမေ ဘဝဆိုတာကြီးကို ခါးသည်းလှပါပြီလေ။
လူဆိုတာ အချစ်နှင့် မတွေ့ကြုံရလျှင် စိတ်ဓာတ်တွေ
မှာကျော့ကြွေခိုင်နိုင်သေးပေမယ့်...
ကိုကြီးကို ချစ်မိခဲ့သည့်စိတ်ကြောင့် သူမရုပ်က ရေခဲဒေဝီလို
အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ မီးတောင်မြုံလို
လောင်ဆူနေခဲ့ရတာ။
ညနေက ကလေးကို ပန်းယွန်းမိုရ်နှင့် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ထည့်
ပေးလိုက်ပြီး သူမ ငွေလရောင်နှင့်နေထက်ထွန်းကို ဆက်စောင့်ပေး
နေခဲ့သည်။
သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုကြီးနှင့် ခယ်မ (၂)ယောက်ဟာ
ဘောလီးဝုဒ်ကားတွေထဲကလို သောင်ပြင်မှာ ကလူကျီစယ်ရင်း
လျှောက်များပြေးတော့မလားလို့ ငေးရင်း ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်မှီးတွေ
စွေခဲ့ပြီ။
သည်စဉ် သမီးကို သတိရသွားဟန်တူသည့် ကိုကြီးက သူမ
ထံ တလွှားလွှားနှင့် ရောက်လာပြီး ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ဆူပူ
ကြိမ်းမောင်းခဲ့တာဟာ...

ကြွေတော့မည့် ထန်းသီးပေါ် ကျိုးနှင်းခဲ့သလိုပါပဲ။
အဖြစ်သနစ်တွေကို စိတ်ကုန်ခဲ့သည့် ပန်းနုမေ...ရင်ထဲမှာ
တနင့်နှင့် ကြွေကွဲလာခဲ့တော့ ဘန်ဂလိုပေါ်မှ တိတ်တဆိတ်
ဆင်းသက်ခဲ့မိသည်။
ပင်လယ်ကြီးက လရောင်အောက်မှာ ငွေငါးကြင်းမြီးကွက်
တွေလို တဖျပ်ဖျပ် တိတ်ဆိတ်လို့။
လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာတင့်မောနေလိုက်တာ...
ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဂြိုဟ်အဖြူလေးက လေထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ်
လွင့်လို့...
တင်ပါးထိရှည်သည့် ဆံနွယ်လေးတွေ တလွင့်လွင့်နှင့် သူမ
ဟာ လနတ်သမီးလေးလို...
ဘဝဟာ အချည်းနှီးပါပဲ။
ကျွန်မ သွားတော့မယ်။
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ချစ်သူရေ...
ပင်လယ်နဲ့ လရောင်အောက်မှာ
ကျွန်မ ထာဝရ ရှင်သန်နေပါ့မယ်။
ရှင်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့...
ညီမလေးဟာ ယောက်ျားဝီသန့်တဲ့ ချစ်သူကို ရရှိပိုင်ဆိုင်သွား
တာ သေချာပြီမို့ ပန်းနုမေ မည်သူ့ကိုမျှ နောက်ဆံတင်းမနေတော့
ပါ။
ပင်လယ်ဘက်သို့သာ တရွေ့ရွေ့။ ဝိညာဉ်တစ်ခုလို သူမ

လူစိတ်ပျောက်နေပြီ။

ပင်လယ်နှင့်လရောင်၏ ဖမ်းစားမှုမှာ ခံစားချက်တွေ မနိုင်
မနင်းနှင့်ရှိနေတုန်း...

“ပန်းနုရေ...ပန်း...ပန်းနု”

အော်ခေါ်သံနှင့်အတူ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည့် စည်သင်္ခါ
ကြောင့် ပန်းနုမေ ပင်လယ်၏ရင်ခွင်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြေးဆင်း
ခဲ့ပြီ။

“ပန်း...ပန်းကလေးရေ...ကိုကြီး မင်းကို ချစ်တယ်။

ပြန်လာခဲ့...ပြန်လာခဲ့ပါ”

သူမနှင့် ဘန်ဂလိုက အဝေးကြီး။

သူ နောက်မှပြေးလိုက်လာပေမယ့် သူမက လက်ဦးမှုရနေခဲ့
ပါသည်။ သို့သော်...

အလို...

လေထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်ပျံ့လွင့်လို့နေတာ သူမ ထင်ယောင်
မြင်ယောင်မှားနေတာလား။

ကြားယောင်မှားနေတာလား။

“ပန်းကလေးရေ...ကိုကြီး မင်းကို ချစ်တယ်။ ပြန်လာခဲ့
ပါ” တဲ့။

ဟင့်အင်း...ဒါ...နတ်ဆိုးတွေရဲ့အသံပါ။

ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကို အလေးမထားပါဘူး။

သူ့အတွက် ကျွန်မ မလိုအပ်ပါဘူး။

လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်မဟာ လူပိုတစ်ယောက်ပါ။

ကိုယ်က ပင်လယ်ရင်ခွင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းပဲ လိုတော့ပြီမို့
သူမ တစ်သက်တာအတွက် သူ့ထံမှ အချစ်အကြောင်းတွေ ကြားလို
ပါသေးသည်။

သည်တော့ သူရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး သူပြောနေအော်နေ
သည့် ချစ်စကားများကို နားစွင့်နေမိသည်။

သူက ထပ်မံအော်ဟစ်မြည်ကျွေးနေပါမကော။

“ပန်းရေ...ပန်းကလေးရေ...ကိုကို မင်းကို ချစ်ပါတယ်”

“ကိုကိုဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ...ကိုကို မောလှပါပြီ” တဲ့။

တွေတွေလေး ငေးနေသည့် သူမကို သူက နောက်ဆုံး
လက်နက်နှင့် ပစ်ခွင်းလို့။

“ကိုကို မှားပါတယ် ပန်းရယ်...ကိုကိုအပေါ်မှာ သနားပါ။

ကိုကိုရဲ့ မမွေးဖွားလာရသေးတဲ့ ရင်သွေးလေးအစေ့မှာ သနားပါ”

“ကိုကို ရင်ကွဲနာကျအောင် တစ်သက်လုံး အရူးကြီးဖြစ်ကျန်
ခဲ့အောင် မရက်စက်ပါနဲ့နော်” တဲ့။

သူမ တွေဝေငေးဝိုင်သွားမိတုန်း အနားသို့ သူ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့ကာ ပန်းနုမေကို သူရင်ခွင်ကြားထဲသို့ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ခါ...

တစ်ခါမှ မနမ်းဖူးခဲ့သည့် ချိုနှိန်သော အနမ်းတွေက သူမ၏
ပါးမှာ...နဖူးမှာ...နှုတ်ခမ်းမှာ အဝမ်းမရ ဖူးပွင့်လို့။

သူ့အသွင်က ကမ္ဘာဦး သူတို့ နေနှင့်လကို တွေ့လိုက်ရသလို။

ယခုမှ အချစ်နှင့် နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ တွေ့လိုက်ရသလို...

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူ့ရူးတစ်ယောက်လို နှုတ်မှ တဖွဖွ မြည်တမ်းလို့။

“ကိုကို အတ္တတွေကြီးခဲ့တယ်။ အမှန်ကို အမှား၊ အမှားကို အမှန် ထင်ခဲ့မိတယ်။ အတုကို အစစ်၊ အစစ်ကို အတုလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

“ပန်းနုရဲ့ ခံနိုင်ရည်တွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီထင်ပါတယ်ရှင်”
သူမက သနားစဖွယ် ငိုညည်းတော့ သူက အတော်ဆုံး ရှေ့နေ တစ်ယောက်လို ထုချေလွှာတွေတင်လို့။

“မကုန်ဆုံးပါနဲ့ဦး အချစ်ရယ်... ကိုကိုအတွက်မဟုတ်တောင် မှ သမီးအတွက်၊ ဟောဒီဗိုက်ထဲက ကိုကိုတို့ရဲ့ ရင်သွေးလေးအတွက် ဟောဒီဖြူစင်တဲ့ ကိုကိုရဲ့ အချစ်နတ်သမီးလေး ရှင်သန်ပေးပါဦး နော်”

မိန်းမသားဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

ဝါးလုံးကြီးမြင်နေရဲ့နှင့် ချစ်သူက ဝါးခြမ်းလို့ ပြောလိုက် တော့ သူမ ယုံမိပြန်တာပါပဲ။

“ကျွန်မ... မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ ကိုကိုရယ်”

သူမ မျက်ရည်တွေနှင့် တိုးတိုးလေးညည်းတော့ သူက သူမ ၏မျက်ရည်ကို ပါးပြင်နှင့် ပွတ်သုတ်ပေးရင်း ကတိအထပ်ထပ်တွေ ပေးလို့။

“ဒီကပြန်ရင် သူတို့ကို ကိုကို အိမ်ခွဲပေးလိုက်ပါတော့မယ်။ ပန်းကို တရားဝင်ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပြီး တစ်လောကလုံးသိအောင်

အပန်းတစ်ရပ်... အချစ်ပြစ်ဖျား က

ကြေညာမယ်။ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာပါရစေမယ်ကွယ်”

မျက်ရည်များနှင့် ကောင်မလေးကို အုန်းပင်အောက်သို့ ဆွဲခေါ် သွားပြီး သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေနှင့် အထပ်ထပ် တုပ်နှောင်နေ ခဲ့စဉ်...

“ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးလေ... ချစ်... လာခဲ့... ပြန်လာခဲ့”
အစ်မဖြစ်သူကို မတွေ့သဖြင့် ပြူးပြူးဖျာဖျာနှင့် ပန်းယွန်းမိုရ် ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆင်းပြေးကာ ရှာဖွေနေသော်...

နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည့် ဦးညီက အော်ပြောလိုက်ခြင်း ပါ။ သူကလည်း အပြေးချန်ပီယံကြီးတစ်ယောက်လို ပန်းယွန်းကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်ပါ၏။

“မမပျောက်လို့ ဦးညီရဲ့... ညနေက သူ တော်တော်ကြေကွဲ နေတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဒါပေမဲ့... ဟိုးမှာ ကြည့်... သောင်ယံမှာ မောင်နှံလည်ချင်းယှက်နေတာ သူတို့မဟုတ်လား။ သူများလင်မယား တွေ အိုကေနေတာ သွားမရွတ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဝဋ်လိုက်တတ်တယ်... သိလား”

သူက ပန်းယွန်းလက်ကို ဆွဲထားရင်း အုန်းပင်အောက်သို့ ခေါ်သွားလျှင် သူမကလည်း အသတ်ခံရတော့မည့် နွားမလေးလို ခြေကန်ရုန်းလို့။

“ဒါဆိုလည်း ဘန်ဂလိုပြန်မယ်”

“မပြန်ပါဘူး... အမှိုက်တွေ၊ စုန်းပြူးတွေ တသောသောနဲ့

အဲဒီဘန်ဂလိုကိုများ လုံးဝကို ခြေဦးမလှည့်ချင်ဘူး။ ဒီသောင်ယံမှာ ပဲ မောင်တို့ အိပ်ကြမယ်”

သူက အုန်းပင်အောက်မှာ သူမကို ပွေ့ချီထိုင်ဖို့ပြင်တော့ ပန်းယွန်း ရုန်းကန်နေပုံမှာ အချီမခံချင်သည့် ခွေးပေါက်လေးလိုပါပဲ။

“အအေးပတ်ပြီး လေဖြတ်သွားမှာပေါ့ ဦးညီရဲ့”

“ရင်ခွင်နန်းမှာ အသံရေလျှမ်းအောင်ထားမှာပေါ့... ချစ်ရဲ့။ အမယ်မင်း... ချစ်သူလေးကို မရအရ နှုတ်မလို့... ခွင့်ပန်ခဲ့ရတာ။ ခုကျ အစုလိုက်အပြုံလိုက်တွေ လိုက်ရှုပ်နေကြလွန်းလို့ ဘယ်လို အသက်ရှူရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“တော်ပါ... သွားကြစို့... တော်ကြာ သူတို့တွေ တစ်မျိုးထင် ကုန်ကြမယ်”

“တစ်မျိုးမကလို့ နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးပဲထင်ထင် ဂရုကိုမစိုက် ဘူး။ မနက်ကျရင် မောင် ချစ်ကို ဒီချောင်းသွားမှာပဲ တရားဝင် လက်ထပ်မယ်”

“ဟင်... သူ့ကို ဘယ်တုန်းက ချစ်တယ်ပြောမိလို့လဲ။ မြို့ကြီး သားတွေဆို ကြောက်လွန်းလို့။ ပြီးမှ ပန်းယွန်းတို့ညီအစ်မကို ဒုက္ခ လှလှပေးကြမှာ။ တောပြန်ပြီး လယ်စိုက်တာပဲကောင်းပါတယ်”

“မရဘူး... ကျောင်းအစ်မ... ချစ်တယ်ပြောလည်း ဒီက သိတယ်ဗျ။ ပန်းယွန်း... မောင့်ကို ချစ်တာ တစ်ပိုင်းသေနေပြီတဲ့”

“ဘယ်တုန်းကပြောလို့ လူလည်ကြီးနော်”

“မလည်ပါဘူးဗျာ... မလည်လို့ပဲ ချစ်ကို ခေါ်ချင်တာနဲ့

တစ်ဆွေလုံး၊ တစ်မျိုးလုံးကို ပင့်ဖိတ်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့မိတာပေါ့”

သူက ရင်ခွင်ထဲမှ သက်လျှာကို ခွေးပေါက်လေးလို နှမ်းလိုက် ပွေ့လိုက်၊ ဖျစ်လိုက်ညစ်လိုက်တွေ လုပ်နေလျှင် ပန်းယွန်း အတင်း ရုန်းကန်နေတော့၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ... ချစ်ကလည်း မောင့်ကိုများ အာဏာပါးကွက်သား မှတ်နေလား”

“အင်းလေ... ဦးညီတို့ယောက်ျားတွေက ချစ်သူဖြစ်တာနဲ့ ပါမစ်ယူချင်ကြတော့တာကြီး”

“ပါမစ်မယူသေးပါဘူးကွာ... စရန်လေးတော့ ပေးသနားပါ။ ပါမစ်က မနက်ဖြန် လက်ထပ်ပြီးမှ ယူမှာ။ တစ်သက်စာနော်... တစ်သက်စာ... အဲကျမှ ကင်္ဂါကရောင် လုပ်လို့ကတော့”

ဗျာများနေသည့် သူ့လက်မှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး သောင်ပြင် မှာ ငှက်ကလေးလို လွင့်နေအောင်ပြေးတော့...

ညီနေခလည်း ငှက်ကြီးဝန်ပိုလို ခြေတံရှည်ကြီးနှင့် မိအောင် လိုက်ဖမ်းနေလိုက်ရတာ...

လရောင်နှင့်ပင်လယ်ပင် တဖျပ်ဖျပ် ရယ်မောကြည့်နှုန်းလို့ပါ လားလေ...။